

2025

Memòria anual

Consell de la Informació
de Catalunya

Fundació Consell de la Informació de Catalunya
Rambla Catalunya 10 primer pis 08007 Barcelona
Tel. 608.68.40.04
cic@periodistes.cat
cic.periodistes.cat

FUNDACIÓ
F **C** **I** **C**
CONSELL DE LA
INFORMACIÓ DE CATALUNYA

Contingut

INFORME DE LA PRESIDENCIA.....	3
CODI DEONTOLÒGIC DEL PERIODISME A CATALUNYA.....	11
Preàmbul	11
ANNEXOS AL CODI DEONTOLÒGIC	16
Annex A: Recomanació sobre manipulació d’imatges	16
Annex B: Recomanació sobre Internet.....	17
Annex C: Recomanació sobre el plagí.....	20
Annex D: Recomanacions sobre el tractament de conflictes bèl·lics o armats...21	
Annex E: Recomanació sobre l’ús del terme “il·legals” referit a persones	21
Annex F: Recomanació sobre esmentar nacionalitats i ètnies	22
Annex G: Recomanacions sobre el tractament del suïcidi.....	22
Annex H: Recomanacions sobre el tractament informatiu de la crisi climàtica ..25	
Annex I: Recomanacions sobre el tractament de la intel·ligència artificial (IA) en el periodisme	27
Annex J: Recomanacions sobre el tractament de la diversitat	30
ALTRES DOCUMENTS	32
QUEIXES REBUDES I CRITERIS MÉS VULNERATS	36
ACORDS ADOPTATS SOBRE ELS EXPEDIENTS TRAMITATS pel CIC	37
COMUNICATS.....	228
ACORDS DEL PATRONAT	234
ACTIVITATS	235
MEMBRES DEL PATRONAT	238
MEMBRES DEL CIC	239
MITJANS ADHERITS 2025	240

INFORME DE LA PRESIDENCIA

Codi ètic, acords i recerques per defensar el periodisme, els drets i la democràcia

Josep Carles Rius

L'any 2025 té un significat molt especial pel Consell de la Informació de Catalunya, pel Col·legi de Periodistes i per tota la professió: és l'any en què hem aprovat un Codi Deontològic actualitzat i reforçat que ens permet afrontar amb moltes més eines ètiques el reptes als que s'enfronta el periodisme. Per això ens havíem preparat des de l'any 2022, quan vam celebrar els 30 anys del Codi Deontològic i els 25 del CIC.

Des del Consell de la Informació de Catalunya (CIC) fa molt de temps que estudiem i reflexionem sobre com podem servir millor al dret a la informació, un dret que no és dels periodistes, sinó dels ciutadans. I penso que aquest objectiu només es pot aconseguir des del compromís ètic i amb la implicació de tots. En aquest sentit, celebrem des de 2022 unes [jornades amb les onze universitats amb estudis de periodisme](#). Universitats amb les quals hem signat [documents sobre el vincle entre la qualitat del periodisme i la democràcia](#).

I amb motiu del 30è aniversari del Codi deontològic, i els 25 del CIC, la tardor de l'any 2022, vam celebrar [debats amb la societat civil](#) sobre els reptes compartits que afrontàvem. Fruit d'aquestes converses, vam posar en marxa, per exemple, estudis sobre el [tractament del suïcidi](#), [el discurs d'odi](#), [l'emergència climàtica i sobre com preservar un periodisme honest](#), responsable i crític, que era, i és, l'objectiu dels qui van redactar el codi a principis dels anys noranta. Anteriorment, el CIC ja havia elaborat, l'any 2021, un estudi sobre la IA que va ser referència per *press councils* de tot Europa.

L'ampliació i actualització del Codi que vam aprovar en el VII Congrés dels periodistes catalans, el novembre del 2025, és resultat d'un llarg procés d'escolta a la professió i a la societat civil, i també fruit d'estudis compartits amb les universitats. L'últim congrés l'havíem celebrat l'any 2016, en les mateixes dates de la victòria de Donald Trump, quan va començar l'era de la 'postveritat', de la mentida, del negacionisme, de l'hostilitat contra els mitjans de comunicació i del poder creixent i irresponsable de les grans plataformes. D'una onada reaccionària que no ha parat de créixer des d'aleshores.

Per tant, nou anys després, era imprescindible abordar una ambiciosa actualització del Codi i proclamar que no n'hi ha prou amb dir la veritat, i que tenim el deure "de fer front a la mentida, a la desinformació i a la negació de les evidències científiques". Que tenim "un compromís ineludible amb els drets humans". Que tenim "el deure d'identificar i combatre el discurs d'odi, com a gran amenaça per a la convivència, la dignitat i la democràcia".

I també necessitàvem incloure annexos específics sobre qüestions que precisen una nova mirada, com el tractament del suïcidi, l'emergència climàtica, la diversitat o el desafiament de la intel·ligència artificial. Ara, amb el nou Codi, comptem amb una poderosa eina, un

marc ètic renovat, per defensar el periodisme, la democràcia i els drets humans. Per complir amb el deure de garantir un dret que és de la ciutadania: el dret a la informació.

Per la seva transcendència, en la memòria del CIC corresponent al 2025 crec imprescindible deixar constància del que significa el nou Codi. De les seves deu claus:

Discurs d'odi i drets humans. Com a conclusió dels dotze criteris del Codi, recordem que “les responsabilitats ètiques s'emmarquen en el compromís ineludible dels periodistes amb els drets humans. Els periodistes tenen el deure d'identificar i combatre el discurs d'odi, com a gran amenaça per a la convivència, la dignitat i la democràcia.”

Un dret de la ciutadania. En el congrés molts ponents van insistir en el fet que els periodistes tenen el deure de garantir un dret que és de la ciutadania: el dret a la informació. Per això, en el preàmbul recorden que aquest dret està consagrat en la Declaració Universal dels Drets Humans (article 19), la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea (article 11), la Constitució (articles 20 i 105.b) i l'Estatut de Catalunya (article 52).

Qui és periodista? En un temps en què hi ha molta confusió sobre qui és o no periodista i en la que creixen els falso mitjans de comunicació, el Codi incorpora un preàmbul on es diu: “És periodista aquella persona que té la formació acadèmica i/o l'experiència adquirida i acreditada professionalment per exercir el periodisme. Es pot desenvolupar en mitjans de comunicació, en empreses dedicades a la comunicació o bé en plataformes personals i en tot cas el periodista ha d'assumir el compromís ètic imprescindible que és determinat pel Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya”.

Què és un mitjà de comunicació? En el mateix preàmbul es determina que “els valors que guien els periodistes impliquen també de forma corporativa a les empreses que es dediquen a la comunicació. Només entenem que s'ajusten a aquesta definició si són transparents respecte a la seva titularitat, i si estan compromesos amb el Codi Deontològic i prenen decisions al servei de la ciutadania.”

Responsabilitat enfront del suïcidi. Un dels canvis més profunds del Codi és el que fa referència al tractament del suïcidi. Fins ara es posava l'accent en evitar el suposat efecte mimètic. Ara se'n va molt més enllà i es diu: “En el cas del suïcidi, cal informar amb responsabilitat, tractant-lo com un problema de salut pública que es pot prevenir i que mai no respon a una única causa. Cal evitar el sensacionalisme, o qualsevol llenguatge que li pugui transmetre un caire de romanticisme o glamur, així com els detalls concrets sobre la persona, el mètode o el lloc. Aquestes notícies no s'han de destacar ni repetir, i cal tenir una cura especial quan es tracti de persones conegudes. És important incloure-hi recursos sobre on i com cercar ajuda. Si s'hi inclouen imatges, aquestes no han de caure en estereotips ni reforçar estigmes”. A més s'incorpora un annex específic amb recomanacions sobre com abordar el fenomen del suïcidi.

Clickbait i grans plataformes. Per primera vegada, un Codi deontològic considera que “l'ús sistemàtic de titulars enganyosos —coneguts com a *clickbait* o *pescaclics*— compromet la qualitat de la informació i vulnera el dret de la ciutadania a rebre continguts rigorosos”. Els periodistes reclamen també que les grans plataformes digitals tinguin

“responsabilitat editorial respecte als continguts que difonen en xarxes socials per poder ser catalogats com a periodisme”.

El repte de la intel·ligència artificial. Un annex estableix que en l'ús de la intel·ligència artificial en l'àmbit del periodisme “ha d'existir sempre una supervisió periodística i editorial humana, exercida per professionals, en totes les etapes de producció i difusió de continguts generats o assistits per IA”. L'objectiu és “valorar la fiabilitat de les fonts, verificar i contextualitzar la informació, detectar errors i garantir-ne la veracitat”. L'annex recorda el deure d'evitar “la proliferació de continguts generats per intel·ligència artificial que puguin generar o afavorir la desinformació o la manipulació (...) o que introdueixi biaixos, fomenti la polarització, la discriminació o contribueixi a la difusió de discursos d'odi”. L'annex sobre tractament d'imatges incorpora recomanacions en aquest àmbit: “Les imatges generades per IA amb resultat d'aparença fotogràfica o realista són resultat de la manipulació de múltiples imatges i, per tant, no han d'utilitzar-se en contextos periodístics, en coherència i compliment de la normativa que prohibeix expressament qualsevol manipulació de la informació visual en l'àmbit del fotoperiodisme”.

Tractament de l'emergència climàtica: L'annex dedicat al tractament de l'emergència climàtica recorda que “la crisi climàtica és una qüestió de justícia global per la sobreexplotació dels sistemes naturals i la vulneració de drets humans. Aquest greuge ha estat perpetrat històricament —i també avui dia— pels països del nord global a costa dels recursos del sud global. Els mitjans de comunicació tenen la responsabilitat d'assenyalar aquestes relacions desiguals. Per evitar la paràlisi i la sensació d'impotència que porta a la fatiga climàtica, s'ha d'evitar el discurs únic de catàstrofe i el contingut estrictament emocional i compassiu”. Cal “renunciar a la falsa simetria per no donar espai al negacionisme climàtic, perquè “donar veu a discursos que neguen l'existència de la crisi climàtica o advoquen pel derrotisme no forma part de l'exercici de la imparcialitat ètica, sinó que crea un fals equilibri d'opinions i amplifica la desinformació.”

En defensa de la diversitat: Un annex específic insisteix en que cal “evitar incloure en la informació el grup ètnic, el color de la pell, la nacionalitat, la religió o la cultura si no és estrictament necessari per a la comprensió global de la notícia, per tal d'evitar generar prejudicis, estigmatització i estereotips que generin actituds discriminatòries i racistes”. El document també recomana “millorar els mecanismes periodístics que afavoreixen la multiculturalitat” i que “les redaccions siguin més diverses, no tan sols per què és socialment just, sinó periodísticament necessari de cara a la qualitat informativa i a l'aportació de noves mirades sobre la realitat”.

CIC: recerques per preservar el periodisme

Comptem amb un codi reforçat per fer front a les noves amenaces. Una poderosa eina, un marc ètic renovat, per defensar el periodisme, la democràcia i els drets humans. Per complir amb el deure de garantir un dret que és de la ciutadania: el dret a la informació.

Però a la vegada necessitem conèixer a fons els reptes als quals ens enfrontem. Conèixer com la societat s'informa, com és l'ecosistema mediàtic, com es genera la desinformació i l'odi, on estan les fronteres entre el periodisme i altres formes de comunicació... Aquests

són els objectius de les recerques que durant l'últim any ha elaborat el Consell de la Informació de Catalunya, conjuntament amb investigadors/investigadores de l'àmbit del periodisme de diverses universitats. Fruit d'aquestes recerques i del compromís ètic dels signants volem compartir amb la ciutadania una sèrie de reivindicacions, en defensa del periodisme, però, sobretot, de la democràcia i dels drets humans.

I, a més del Codi, necessitem conèixer a fons els reptes als quals ens enfrontem. Conèixer com la societat s'informa, com és l'ecosistema mediàtic, com es genera la desinformació, on estan les fronteres entre el periodisme i altres formes de comunicació... Aquests són els objectius de les recerques que durant l'últim any han estat elaborant, pel Consell de la Informació de Catalunya, investigadors/investigadores de l'àmbit del periodisme de les universitats Autònoma de Barcelona (UAB), Pompeu Fabra (UPF), Rovira Virgili URV) i la Universitat Oberta de Catalunya (UOC).

La professora Sònia Herrera, de la UOC, ha centrat la seva recerca en les 'Patologies en el sistema mediàtic català'. Considera que les xacres sistèmiques que aquest sistema pateix "no són errors circumstancials ni desviacions accidentals, sinó símptomes estructurals d'un ecosistema informatiu sotmès a una doble pressió: d'una banda, la competència accelerada per l'atenció en entorns governats per plataformes i mètriques; de l'altra, la fragilitat econòmica i laboral de les redaccions, que redueix temps, independència i capacitat d'investigació. Dinàmiques, totes elles, que tendeixen a reforçar-se mútuament".

"En aquest context – conclou –, el sosteniment de la qualitat periodística esdevé una qüestió urgent pel que fa a la governança democràtica, no només perquè el periodisme estructura el debat públic, sinó perquè la degeneració del criteri editorial (viralitat, immediatesa, "clonació", *infotainment*, règim *live*...) erosiona la possibilitat compartida i consensuada d'una base factual mínima. (...) Mentre les rutines productives continuen governades per la urgència i la facturació".

La principal de les patologies és la vulnerabilitat enfront de la desinformació. En aquest camp hi aprofundeix Ruth Rodríguez, de la UPF. "El context mediàtic global – escriu en el seu estudi - ha experimentat en les darreres dècades una transformació profunda i alguns dels principals factors que han marcat aquest canvi són la digitalització, el creixement de les xarxes socials i la fragmentació de les audiències. Aquest nou entorn informatiu, caracteritzat per la immediatesa, la interactivitat i la circulació massiva de continguts, també ha propiciat un augment significatiu de la desinformació. I malgrat que no és un concepte nou, la desinformació s'ha consolidat com un fenomen necessari per comprendre la comunicació contemporània".

I com ens informem els catalans? Santiago Giraldo, de la UAB, busca respostes amb la seva recerca. I no és fàcil: "L'anàlisi del panorama informatiu de l'any 2025 mostra un ecosistema divers, fragmentat i fortament condicionat per factors sociodemogràfics, especialment per l'edat. Lluny d'un model homogeni, la manera com la ciutadania s'informa sobre l'actualitat varia de forma significativa segons el canal, la generació i, en grau més baix, el gènere". Cal una anàlisi profunda de les dades, i això és el que aporta el treball de Giraldo.

En el Codi Deontològic, dèiem, el preàmbul explica què és i què no periodisme; què és i que no un mitjà de comunicació. La recerca de Marta Montagut (URV) viatja per aquestes fronteres que avui es perceben difuses, però que resulta vital per la professió i per la qualitat democràtica que es dibuixin de forma clara. El seu estudi contribueix a “situar els límits del debat allà on és més pertinent: la frontera ha de ser entre continguts amb valor informatiu de qualitat i rigor i tot allò que no ho és, sigui humor, divulgació, propaganda o directament intoxicació i mentida”.

L'estudi de Montagut aporta dades i reflexions molt valuoses per abordar el fenomen dels “influencers”, un món “molt ampli i complex, i que no necessàriament s'inscriu en tots els casos en una línia lesiva per la professió periodística i per a la formació de l'opinió pública”. És un camp en el qual cal filar prim. Més clar és el món dels anomenats pseudomitjans, “mitjans en línia amb finançaments opacs i agendes i marcs interpretatius que responen a uns interessos polítics molt concrets i que tenen més un objectiu propagandístic que informatiu”.

A la recerca d'alternatives en temps complexos

Davant totes aquestes amenaces i reptes, Eloi Campos, de la UPF, busca ‘Alternatives i oportunitats’. Una investigació que dona lloc a onze propostes concretes: 1. Elaborar un estatut-marc de redacció actualitzat i difondre'l entre els mitjans i els professionals. 2. Creació d'un òrgan equivalent al defensor del lector/oient/espectador mancomunat per als mitjans locals i digitals. 3. Convenis amb verificadors. 4. Mesures per garantir la transparència corporativa i financera. 5. Establir un codi d'autoregulació publicitària. 6. Reforçar la formació universitària en retiment de comptes i mecanismes de salvaguarda de la independència editorial. 7. Ajuts públics específics per a la innovació en participació/consolidació de subscripcions. 8. Fer de l'educació en comunicació una assignatura específica i obligatòria als diferents currículums de l'ensenyament. 9. Adoptar polítiques locals d'educació en comunicació en entorns no reglats. 10. Reivindicar que es faci efectiva la legislació espanyola i catalana que afecta els mitjans ciutadans audiovisuals. 11. Millorar el coneixement dels professionals i del públic sobre els models alternatius d'empresa periodística i crear línies d'ajuts específiques.

També en el capítol de les alternatives, Sònia Herrera (UOC) considera que “el repte no és simular absència de posició, sinó problematitzar i fer explícits criteris, límits, conflictes d'interès, dependències i decisions, per tal de construir una credibilitat basada en la rendició de comptes. En un ecosistema català intensament polititzat i altament mediatitzat, aquesta honestat metodològica pot ser, paradoxalment, una de les vies més sòlides per recuperar confiança i utilitat pública”.

I Santiago Giraldo (UAB) conclou que “totes les orientacions convergeixen en un paper reforçat del Consell de la Informació de Catalunya com a actor pedagògic, normatiu i de referència pública. El CIC no ha de regular canals ni plataformes, però sí que pot preservar i actualitzar el marc que defineix on i com s'han de prendre les decisions editorials. El Codi Deontològic dels Periodistes continua sent una eina central: és el criteri d'orientació per garantir que els principis del periodisme continuïn operant més enllà dels canals tradicionals.”

El conjunt de reflexions i línies d'acció no pretén oferir solucions immediates a un procés estructuralment complex. Delimita, però, un espai d'intervenció realista i necessari: preservar la funció editorial del periodisme allà on la fricció s'ha reduït, i garantir que la qualitat informativa continuï sent un bé públic en un ecosistema fragmentat, plural i canviant. En aquest sentit, Marta Montagut (URV) cita com a exemple l'acord entre el Parlament de Catalunya i el Consell de la Informació de Catalunya (CIC), per preservar el periodisme i la democràcia enfront de "mitjans de comunicació que no demostren *bona fide*, és a dir, aquells que no actuen com a fonts d'informació autèntiques, fiables i ètiques. Mitjans i informadors que no estan compromesos amb el compliment del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya. Mitjans que no estan constituïts com a empresa informativa i que, per tant, no poden demostrar independència editorial i un finançament transparent.

En conclusió, hem de rebel·lar-nos contra la mentida. No n'hi ha prou amb el compromís amb la veritat, els periodistes hem de combatre de forma activa l'engany. Sempre ha estat així, però ara és més necessari que mai. Per salvar la democràcia i l'ofici. Per salvar el dret a la informació, que no és nostre, sinó de la ciutadania a la qual servim. Un dret pel qual molts companys nostres es juguen la vida i la llibertat a bona part del món, començant pel genocidi de Gaza. Hem de ser dignes de compartir amb ells el nom del mateix ofici: el periodisme. Aquest va ser l'esperit amb què l'últim Congrés dels periodistes catalans va aprovar el nou Codi Deontològic de la professió. Aquest és l'esperit de les recerques que aquí presentem.

Acord amb el Parlament per preservar la democràcia en enfront dels falsos periodistes

Un dels temes més notables del CIC l'any 2025 ha estat l'acord amb el Parlament de Catalunya per defensar, junts, tots els valors que estan presents en el Codi Deontològic. Partim de què les males pràctiques a les quals recorren suposats mitjans de comunicació representen una amenaça per a l'exercici del periodisme i també per la tasca parlamentària. D'aquí la preocupació compartida i la voluntat de sumar esforços entre el Parlament i el Consell de la Informació de Catalunya (CIC) per preservar la qualitat democràtica.

El Parlament de Catalunya i el [Consell de la Informació de Catalunya \(CIC\)](#) vam firmar el dia 13 de maig un conveni per "establir un marc estable de col·laboració institucional que permeti avaluar, assessorar i protegir el bon exercici del dret a la informació dins l'àmbit parlamentari". L'acord entre la institució de la sobirania popular i l'entitat que vetlla pel compliment del Codi Deontològic de la professió periodística simbolitza la voluntat de combatre la desinformació i l'extensió del discurs d'odi.

Durant l'[acte de signatura](#), el president del Parlament de Catalunya, Josep Rull, va destacar la importància de l'acord: "Avui decidim solemnitzar el nostre compromís amb la democràcia en ella mateixa i amb la figura dels i les periodistes. Signem aquest conveni que ens fa sentir especialment orgullosos pel seu caràcter pioner". Rull ha subratllat que es tracta d'un compromís amb la transparència, la llibertat de premsa, el dret a la informació i el bon funcionament democràtic.

Des del CIC, vam fer una reflexió sobre els grans reptes que afronta la societat: el creixement de la desinformació a escala global, el sorgiment i expansió dels discursos d'odi i el paper clau que hi juguen les xarxes socials. “Davant d'això, no podem tenir una actitud passiva, i per això valorem molt aquest conveni, que és un pas conjunt que fem els parlamentaris i els periodistes”, vam dir.

Les males pràctiques a les quals recorren suposats mitjans de comunicació representen, coincidim el Parlament i el CIC, una amenaça per a l'exercici del periodisme i també per la tasca parlamentària. D'aquí la preocupació compartida i la voluntat de sumar esforços per preservar la qualitat democràtica.

El conveni entre el Parlament i el CIC està vinculat a l'aprovació, en la reunió de la Mesa del 6 de maig del 2025, de les *Normes d'acreditació i accés dels mitjans de comunicació al Parlament de Catalunya*. S'hi estableix que el periodista haurà de firmar “el seu compromís amb el compliment del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya”.

Des del CIC, considerem molt positiu que el compliment ètic constitueixi el criteri essencial de les acreditacions. Perquè sense normes deontològiques, no podem parlar de periodisme, sinó d'instruments que degraden la vida democràtica. D'aquí que en el conveni, el CIC es compromet a “donar l'opinió i assessorar el Parlament sobre l'ecosistema mediàtic català, especialment pel que fa a la distinció entre mitjans que compleixen els criteris d'ètica periodística o plataformes i canals que actuen fora d'aquests principis, entre altres aspectes”.

En el text de les *Normes* es diu textualment que “l'acreditació s'atorga als periodistes, fotògrafs i equips de rodatge que treballen per a mitjans de comunicació *bona fide* i compromesos amb els principis ètics de la professió periodística i amb el Codi Deontològic de Catalunya”. De la mateixa manera que a l'hora de concedir acreditacions es considera un valor a tenir en compte el fet que el mitjà disposi del segell del Consell de la Informació de Catalunya de compromís amb l'ètica periodística.

Tal com reconeix el Parlament, el CIC “és una entitat independent d'autoregulació de la professió periodística a Catalunya, que té la finalitat de vetllar pel compliment dels principis d'ètica professional periodística continguts en el Codi Deontològic”. El CIC, com es recorda en el conveni, atorga el Segell de Compromís amb l'Ètica Periodística “a tots els mitjans que voluntàriament s'hi adhireixin. Aquest segell acredita que aquests mitjans es comprometen a respectar el Codi Deontològic, reconeixen l'autoritat moral del CIC i accepten la seva mediació davant els ciutadans que considerin vulnerat el seu dret a una informació elaborada amb els criteris ètics”.

En aquest marc, el conveni estableix que “si alguna sol·licitud d'acreditació comporta dubtes sobre la seva concessió, el Parlament podrà sol·licitar un informe previ al Consell de la Informació de Catalunya que serà elevat a la Mesa perquè el pugui tenir en compte abans d'adoptar una decisió definitiva”. L'acord d'assessorament va més enllà de sol·licituds puntuals com aquestes, i estableix que el CIC es compromet a “donar suport tècnic o metodològic a iniciatives comunes que promoguin al dret a una informació veraç, contrastada i elaborada segons els valors professionals del periodisme”.

Periodisme i democràcia, el vincle imprescindible

El periodisme i la democràcia no existeixen l'un sense l'altre. Per tant, les ofensives reaccionàries contra el sistema democràtic impliquen també un atac al periodisme. Les onades globals que intenten substituir el periodisme independent i crític per la desinformació i la propaganda han arribat de ple al nostre país. I aquesta degradació ens concerneix, no només com a periodistes sinó com a ciutadans.

Constatem amb profunda preocupació el creixement dels discursos d'odi impulsats per l'extrema dreta. A les xarxes socials, però també en falsos mitjans de comunicació, es normalitzen i difonen missatges discriminatoris respecte als col·lectius més vulnerables. Els valors que consideràvem assolits després de quasi mig segle de democràcia es veuen avui amenaçats per plantejaments racistes, xenòfobs, masclistes, de rebuig als immigrants, a persones LGTBI, d'estigmatització de la pobresa o de marginació de la gent gran o persones en discapacitat.

Considerem que és un deure cívic fer front a aquests discursos que atempten contra els drets humans. I que els periodistes tenim, a més, el deure ètic de defensar una actitud que vagi més enllà de la resistència i sigui proactiva. Tot i que el fet de fer-ho, tingui el cost de patir campanyes de descrèdit per part dels qui ens consideren un mur de contenció a l'hora de difondre el seu discurs d'odi.

Comptem amb un codi reforçat per fer front a les noves amenaces. Una poderosa eina, un marc ètic renovat, per defensar el periodisme, la democràcia i els drets humans. Per complir amb el deure de garantir un dret que és de la ciutadania: el dret a la informació.

Ens reafirmem en la necessitat del compromís ètic dels periodistes i els mitjans de comunicació. En el Codi deontològic definim que per ser periodista és imprescindible el compromís ètic que pren forma en el codi deontològic. Fora d'aquest marc ètic, no hi ha periodisme. Hi ha propaganda, desinformació o difusió de l'odi.

A Catalunya tenim un sistema de comunicació majoritàriament responsable, compromès amb els principis ètics i amb una notable trajectòria de qualitat. Per això és tan important preservar-lo de les creixents amenaces globals, però també de les que sorgeixen al nostre país, fins i tot dins la mateixa professió. Per això fem una crida al conjunt de la societat a què faci confiança al periodisme honest, responsable, crític, compromès amb els drets humans, començant pel dret a la informació veraç.

CODI DEONTOLÒGIC DEL PERIODISME A CATALUNYA

Aprovat al VII Congrés de Periodistes

Preàmbul

És periodista la persona que té la formació acadèmica o l'experiència adquirida i acreditada professionalment per exercir el periodisme. Es pot desenvolupar en mitjans de comunicació, en empreses dedicades a la comunicació o bé en plataformes personals, i en tot cas el periodista ha d'assumir el compromís ètic imprescindible que ve determinat pel Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya. L'exercici del periodisme garanteix el dret a la informació dels ciutadans, consagrat en la Declaració Universal dels Drets Humans (article 19), la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea (article 11), la Constitució (articles 20 i 105.b) i l'Estatut de Catalunya (article 52).

El periodista té el deure d'acostar-se al màxim a la realitat dels fets amb honestedat, independència, responsabilitat i esperit crític. Fora d'aquest marc, estem davant de fórmules que no són periodisme. Entenem com a periodista la persona que tracta la informació, l'analitza i la difon a través de diferents canals. Tot allò que no sigui veraç no s'accepta com a periodisme, en un entorn en què la divulgació de mentides que es pretén fer passar com a notícies és un element contrari a l'exercici del periodisme que segueix l'ètica establerta pel Codi Deontològic.

Els valors que guien els periodistes impliquen també de manera corporativa les empreses que es dediquen a la comunicació. Només entenem que s'ajusten a aquesta definició si són transparents respecte a la seva titularitat, i si estan compromesos amb el Codi Deontològic i prenen decisions al servei de la ciutadania. De la mateixa manera, les grans plataformes digitals tenen responsabilitat editorial respecte als continguts que difonen a les xarxes socials per poder ser catalogats com a periodisme. En tots els

casos, entenem que el seu objectiu no és només informar, sinó també educar, divulgar i entretenir, però sempre d'acord amb la veracitat i el Codi Deontològic.

CRITERIS

1. Informar de manera acurada i precisa

El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, consegüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. I té el deure de fer front a la mentida, a la desinformació i a la negació de les evidències científiques.

Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets. Les opinions expressades pels periodistes no poden contenir dades falses ni basar-s'hi.

---

2. Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament

No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades. Cal tenir una cura especial en informacions que poden afectar persones i col·lectius vulnerables.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta.

---

3. Rectificar les informacions incorrectes

L'obligació d'esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies comporta promptitud i el tractament i l'extensió proporcionats. Així mateix, els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan se sol·liciti en termes raonables.

---

4. Fer servir mètodes lícits i dignes per obtenir informació

És inacceptable l'ús de càmeres ocultes i de qualsevol altre procediment subreptici o enganyós per obtenir informacions, imatges i testimonis. També és inadmissible la interceptació i la difusió no consentida de material privat procedent de la telefonia mòbil, la missatgeria electrònica i altres suports de comunicació.

En poden ser excepció les situacions relacionades amb fets o esdeveniments

d'inequívoc interès públic i quan no hi hagi cap altra opció per complir adequadament el dret a la informació.

El pagament a les fonts per obtenir informació contravé la bona pràctica periodística i és inadmissible quan posi en risc el principi de veracitat o pugui interferir en l'acció de la justícia.

El plagi és inacceptable. Cal aplicar les bones pràctiques professionals quan es fa servir la feina d'altres.

L'ús sistemàtic de titulars enganyosos —coneguts com a *clickbait* o pescadics— compromet la qualitat de la informació i vulnera el dret de la ciutadania a rebre continguts rigorosos.

---

5. Citar les fonts i preservar el secret professional

Les fonts s'han de citar perquè la informació sigui creïble. No obstant això, els periodistes tenen l'obligació moral de protegir-les invocant el secret professional quan sigui necessari. La confidencialitat ha de servir per emparar les persones en situació d'indefensió o de risc, però en cap cas l'anonimat pot ser utilitzat per atacar individus i organitzacions de manera injustificada.

La bona pràctica periodística també exigeix tractar de manera adequada les informacions rebudes sota embargament, així com observar l'*off the record* quan hagi estat acordat.

---

6. Conciliar els drets individuals amb el dret del públic a saber

El periodista ha de defensar el dret a la informació davant de qualsevol restricció a la transparència exigida per l'interès i especialment quan les fonts són administracions i organismes oficials. Tanmateix, cal reconèixer a les persones individuals i jurídiques el dret a no proporcionar informació ni respondre a preguntes. L'assetjament intimidador i persistent és una pràctica reprovable, així com la intromissió sense fonament a la vida privada de les persones.

---

7. Evitar el conflicte d'interessos*

No es poden acceptar mai retribucions o gratificacions de tercers per promoure, orientar o publicar informacions i opinions. La recepció d'obsequis promocionals o commemoratius no pot ultrapassar el criteri estricte de la cortesia, segons els barems establerts per les organitzacions periodístiques.

Tampoc no és admissible simultaniejar l'exercici del periodisme amb altres activitats

remunerades que posin en perill els principis de veracitat i independència.

Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

Com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció.

*Consulta les recomanacions del CIC sobre els periodistes que fan publicitat

---

8. No fer servir en profit propi informacions privilegiades

Els periodistes no han d'usar en benefici propi la informació que reben de manera confidencial en l'exercici de la seva funció, amb independència que es publiqui o no, ni transmetre-la a terceres persones per raons semblants. En conseqüència, han d'evitar pronunciar-se sobre empreses i productes en què mantenen un interès financer, ja sigui directament o a través de familiars o persones pròximes. El mateix criteri ha de regir pel que fa al sector de les apostes.

---

9. Respectar el dret a la privacitat

Les persones han de ser tractades amb respecte i dignitat, particularment les més vulnerables. Cal evitar les intromissions innecessàries i les especulacions gratuïtes sobre els seus sentiments i circumstàncies. Danyar de forma injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort, contravé l'ètica periodística.

En el cas del suïcidi, cal informar-ne amb responsabilitat, tractant-lo com un problema de salut pública que es pot prevenir i que no respon mai a una única causa. Cal evitar el sensacionalisme o qualsevol llenguatge que hi pugui transmetre un caire de romanticisme o glamur, així com els detalls concrets sobre la persona, el mètode o el lloc. Aquestes notícies no s'han de destacar ni repetir, i cal tenir una cura especial quan es tracti de persones conegudes. És important incloure-hi recursos sobre on i com cercar ajuda. Si s'hi inclouen imatges, no han de caure en estereotips ni reforçar estigmes.

---

10. Salvaguardar la presumpció d'innocència

Tota persona acusada o imputada d'un delicte té dret a la presumpció d'innocència en les informacions i opinions relatives a indagacions, causes o procediments penals. El respecte i la protecció d'aquest dret són vigents des de l'inici de les actuacions policials fins que es provi la culpabilitat en un procés que tingui les garanties necessàries.

Els periodistes evitaran els prejudicis, així com sotmetre els implicats a judicis paral·lels.

---

11. Protegir els drets dels menors

Cal evitar difondre la identitat dels menors quan apareixen com a víctimes (excepte en supòsits d'homicidi i casos de segrestos o desaparicions), testimonis o inculpats en causes criminals. Aquesta consideració és especialment pertinent en afers d'una especial transcendència social, com ara delictes sexuals, problemes referents a adopcions o fills de pares empresonats. A més, s'evitaran identificar contra la seva voluntat les persones pròximes o parents innocents d'acusats o convictes en procediments penals.

Com a norma general, els menors no han de ser entrevistats, fotografiats o filmats sense el consentiment explícit dels seus pares, tutors, mestres o educadors. Tampoc no és lícit al·legar la rellevància pública de familiars o persones pròximes per justificar la intromissió en la seva vida privada o l'explotació de la seva imatge.

---

12. Respectar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral

No es pot discriminar cap persona a causa de la seva condició sexual, discapacitat física o mental, creences, origen ètnic, nacionalitat i extracció social. Així mateix, cal evitar expressions vexatòries que puguin incitar a l'odi i a l'ús de la violència. Els periodistes han de ser especialment sensibles amb la diversitat i actuar amb sentit de justícia i respecte a les persones i els grups afectats.

Aquestes responsabilitats ètiques s'emmarquen en el compromís ineludible dels periodistes amb els drets humans. Els periodistes tenen el deure d'identificar i combatre el discurs d'odi, com a gran amenaça per a la convivència, la dignitat i la democràcia.

ANNEXOS AL CODI DEONTOLÒGIC

Annex A: Recomanació sobre manipulació d'imatges

El límit ètic, en qualsevol imatge que s'inclouï en un context periodístic, ha de ser el compromís amb el criteri 1 del Codi Deontològic, és a dir, captar visualment la realitat amb la màxima fidelitat possible.

S'han d'evitar confusions entre fotoperiodisme, fotoil·lustració i imatges realistes generades per intel·ligència artificial (IA) o *deepfakes*. El fotoperiodisme i la fotoil·lustració, com el seu nom indica, tenen origen fotogràfic i es fan amb càmeres.

1. En l'àmbit del **fotoperiodisme** no estan permeses les manipulacions mitjançant cap mètode tecnològic o manual que suposi una alteració de la informació visual de l'escena real original registrada per la càmera. És a dir: afegir, eliminar, desplaçar o modificar qualsevol element de l'escena real original.

En fotoperiodisme s'ha de fer constar sempre l'autoria de la fotografia, la data, el lloc i els elements rellevants que identifiquen la imatge, tret que es posi en perill la seguretat de les fonts. Aquest punt és especialment rellevant en l'ús d'imatges d'arxiu. Totes les fotos d'arxiu publicades han d'anar signades amb l'autoria/arxiu. Pot ser una informació important per a l'audiència.

2. En l'àmbit de la **fotoil·lustració** només s'admetran imatges que tinguin un evident caràcter explicatiu d'un concepte concret i que no es presentin de manera enganyosa com a documentació de fets o persones noticiables.

Una fotoil·lustració:

- Ha de partir d'una base fotogràfica verificable, presa amb càmera fotogràfica. De manera excepcional, es poden combinar diverses fotografies en un fotomuntatge, sempre que resulti evident i no alteri els fets.
- El crèdit de la foto ha de ser clar i explicitar que és una fotoil·lustració, informació important per al lector.
- Està subjecta als mateixos principis ètics que el fotoperiodisme, per la qual cosa la veracitat i l'honestedat informativa han de prevaler sobre qualsevol altre criteri quan es decideix publicar-la.

3. Les **imatges generades per IA** amb resultat d'aparença fotogràfica o realista són resultat de la manipulació de múltiples imatges i, per tant, no s'han de fer servir en contextos periodístics, en coherència i compliment de la normativa que prohibeix expressament qualsevol manipulació de la informació visual en l'àmbit del fotoperiodisme.

S'admet publicar-ne únicament quan la mateixa generació de la imatge sigui el tema noticable, i sempre identificant-ne amb claredat l'origen.

Qualsevol tecnologia present o futura capaç de generar imatges amb aparença realista o documental sense captació directa de la realitat s'haurà de sotmetre als mateixos principis ètics. En cas de dubte, el criteri determinant serà la fidelitat a la realitat, la no manipulació d'imatges ni fets i el respecte als drets fonamentals.

Annex B: Recomanació sobre Internet

Els principis de l'ètica periodística són comuns per a tots els mitjans i suports sense cap distinció. No obstant això, les característiques d'Internet han propiciat una àmplia casuística que planteja noves consideracions deontològiques per a la pràctica professional.

1. Responsabilitat editorial

Les normes ètiques han d'obligar especialment els webs que siguin la versió electrònica de publicacions preexistents en altres suports o també els que, nascuts a la xarxa, tinguin una capçalera i uns continguts que els facin ser percebuts com a publicacions informatives.

S'han de sentir incumbits per aquestes normes les persones que aboquin informació en línia de manera individual i que puguin ser reconegudes com a professionals del periodisme, atès que tenen en aquesta activitat la major part de les seves percepcions econòmiques.

Aquest annex de bones pràctiques de la informació a Internet també afecta els periodistes que mantenen blogs personals o participen en xarxes socials des d'un rol de caràcter explícitament professional.

2. Transparència i rigor

El producte informatiu ha de poder ser identificat com a tal sigui quina sigui la seva naturalesa formal. La distinció entre informació i opinió també és igualment exigible, així com la diferenciació entre publicitat i informació.

Les informacions han d'anar datades i convé que els enllaços portin igualment les referències adequades per tal d'orientar els destinataris i mantenir contextualitzades les dades.

- Com en altres mitjans, la immediatesa no és excusa per obviar principis deontològics com el recurs a fonts fiables i la contrastació de les dades.
- Les informacions difoses a través de les xarxes socials tampoc no poden propagar rumors infundats, ni emetre judicis de valor injuriosos.

3. Participació i supervisió activa

La participació del públic enriqueix la pluralitat dels continguts dels mitjans a Internet i constitueix una de les claus més definitòries i innovadores del nou univers informatiu. Tanmateix, les característiques de la xarxa generen nous paranys ètics sobre la relació entre els mitjans i el públic.

Els comentaris dels usuaris a les notícies difoses als webs informatius han de ser moderats pels seus responsables editorials. Aquests han de comptar amb mecanismes i eines adients per impedir la difusió de missatges injuriosos, que atemptin contra la dignitat de les persones i grups socials, o que encoratgin la discriminació, la violència i l'odi.

Les aportacions dels internautes no poden ser anònimes. El mitjà difusor ha d'exigir un registre previ als usuaris que vulguin fer comentaris i donar a conèixer les seves opinions, de la mateixa manera que cap diari no publica cartes al director escrites per persones que no s'hagin identificat degudament. L'anonimat és admissible quan es tracti de garantir la difusió de fets i opinions d'inequívoc interès públic o necessitat vital, però igualment el participant s'ha d'identificar davant del mitjà.

4. Permanència dels documents en línia

La permanència indefinida a la xarxa dels documents i materials audiovisuals que es difonen i circulen a través de la web pot generar situacions incòmodes o indesitjables per a les persones afectades, ja sigui com a fonts informatives o com a testimonis. En el

cas que en reclamin la desaparició, aquest fet planteja la necessitat de conciliar adequadament l'interès públic amb els drets individuals. En qualsevol cas, la invocació del “dret a l'oblit” no ha de ser motiu per a la destrucció immediata d'elements que en certa manera formen part d'un “arxiu general” o “memòria viva” que és patrimoni col·lectiu i que eventualment poden ser d'interès per a historiadors o investigadors socials.

Com a norma general, no ha de ser necessàriament atesa la pretensió de destrucció de rastres per part de persones individuals o jurídiques al·legant la simple raó d'un canvi d'opinió o d'imatge, o altres consideracions d'estricta ordre personal.

Tanmateix, la persistència de certs documents no ha de donar lloc a situacions abusives o greument nocives contra els drets fonamentals de la persona.

Consegüentment, els responsables editorials han de prevenir o pal·liar els possibles perjudicis provocats a les persones que han prestat el seu testimoni (imatge, veu o documentació), atès el fet singular de la pervivència, facilitat d'accés, reproducció i manipulació dels materials presents a Internet. Aquesta actitud ha de ser especialment curiosa quan les persones afectades siguin menors d'edat o joves en situació d'indefensió o risc sobre l'eventual ús de la seva presència a la xarxa.

En tot cas, la mateixa naturalesa de l'espai web com un fons global i permanent de continguts de tots tipus i d'accés universal fa pràcticament inviable l'eliminació discrecional, sistemàtica, instantània i generalitzada dels materials considerats impropis o lesius per a particulars, empreses o institucions.

4. Autoria i plagi

El reconeixement de l'autoria intel·lectual i dels drets de tota mena que se'n deriven han de ser respectats a la xarxa com a qualsevol altre suport informatiu. Les facilitats per “copiar i enganxar” que brinden els productes digitals, fins al punt de convertir-se en una pràctica redaccional mecànica i quotidiana, no han de ser mai un pretext per al plagi i la usurpació.

Annex C: Recomanació sobre el plagi

El principi 1 del Codi insta a contrastar bé totes les informacions, mentre que el principi 5 recomana que, com a norma general, les fonts siguin citades. Aquestes normes d'actuació són la base de la credibilitat dels periodistes, i del seu compliment escrupolós en depèn en gran manera la confiança que el públic hi diposita.

Cal entendre per plagi la reproducció sense citació d'un fragment apreciable d'un producte aliè. Fer això pot constituir un delicte, i a més pot socavar greument la credibilitat d'un periodista o d'un mitjà informatiu.

Hi ha diverses formes de plagi, totes abominables encara que es puguin presentar amb diferents graus de gravetat:

- La reproducció textual d'un fragment d'una obra literària, d'un treball periodístic o de qualsevol altre document l'autoria del qual sigui identificable i demostrable.
- La reproducció de fotografies o imatges de qualsevol mena que tinguin autoria, fins i tot independentment que estiguin subjectes a drets d'autor.
- La reutilització de fragments d'entrevistes o de talls de veu que hagin estat obtinguts per informadors d'altres mitjans i que hagin pogut ser capturats a partir d'emissions alienes.

Encara que la reproducció que es faci no sigui textual, també pot tenir consideració de plagi la difusió sense citació d'informacions que s'han obtingut a partir del que ha publicat un altre mitjà. La citació és especialment obligada quan es tracti d'informacions exclusives i molt rellevants que un altre mitjà ha obtingut de fonts que només han estat al seu abast.

No es podrà considerar que hi ha hagut plagi quan la citació de la procedència de la informació sigui ben explícita o quan s'ha obtingut directament a partir de la mateixa font o de fonts diverses. En els mitjans digitals cal inserir l'enllaç a la font citada sempre que estigui disponible a la xarxa.

Annex D: Recomanacions sobre el tractament de conflictes bèl·lics o armats

1. Donar veu a tots els actors per promoure el diàleg i el camí cap a l'alto el foc i la pau.
2. Parlar de les víctimes i els victimaris de totes les parts sense deshumanitzar-les.
3. Evitar el llenguatge de les parts combatents i les aliades, i exposar-ne els enganys.
4. Donar a conèixer totes les iniciatives de pau que es presentin tant institucionals com de la societat civil. Sobretot valorar els esforços de les organitzacions socials a favor del diàleg i el suport moral i material a les víctimes.
5. Exposar totes les causes i interessos del conflicte, el context i les conseqüències perdurables, visibles i invisibles.
6. No fomentar el bel·licisme, l'armamentisme, la xenofòbia, el racisme o el sexisme.
7. Informar dels conflictes latents o silenciats pot ajudar a resoldre'ls abans que esclati la violència.
8. Quan s'acaba la violència directa, cal cobrir la resolució, la reconstrucció i la reconciliació perquè el conflicte no desapareix.
9. Difondre les experiències constructives dels conflictes pot ajudar a d'altres que encara no han trobat un camí de resolució.
10. Atesa la complexitat i la desinformació que rodeja els conflictes bèl·lics, cal fer saber la identitat de la font d'informació i el seu posicionament. Quan la feina periodística ha estat limitada o censurada, s'ha de fer constar

---

Annex E: Recomanació sobre l'ús del terme "il·legals" referit a persones

El terme "il·legal" aplicat a immigrants és incorrecte i vulnera els criteris del Codi Deontològic de la professió periodística per les següents raons:

- Les persones no poden mai ser il·legals, perquè això suposaria negar a un ésser humà la categoria de subjecte de dret.
- L'aplicació inadequada d'aquest qualificatiu implica menyspreu a la dignitat i la imatge d'aquestes persones.

- L'ús d'aquesta paraula per designar, de manera exclusiva i continuada, el col·lectiu de treballadors que emigren significa un tracte discriminatori i afavoreix estereotips que criminalitzen la imatge d'aquestes persones en la consciència col·lectiva.

Annex F: Recomanació sobre esmentar nacionalitats i ètnies

La utilització per part dels mitjans audiovisuals de paraules i conceptes relacionats amb la nacionalitat o llocs de procedència per designar en titulars un individu o banda d'individus que han comès actes delictius és discriminatòria.

Quan el tractament que donen els mitjans de comunicació a les informacions pot entrar dins d'un context discriminatori a fi de cridar l'atenció del lector el que es provoca és que els ciutadans tinguin una actitud negativa respecte al fet migratori i als immigrants. El CIC recomana als mitjans de comunicació que actuïn amb especial responsabilitat i rigor en el cas d'informacions o opinions amb continguts que puguin suscitar discriminacions per raons de gènere, ètnies, creences o extracció social o cultural, és a dir, cal evitar en tot cas les generalitzacions i l'etiquetatge de les persones per trets diferencials, ja siguin ètnics, religiosos, econòmics o socials. En tot cas, si el mitjà considera que la nacionalitat dels protagonistes és noticable, i sempre per tal de no fomentar en el receptor impulsos discriminatoris, el CIC recomana que aquesta dada s'esmenti sempre, siguin d'on siguin els autors dels fets descrits.

Annex G: Recomanacions sobre el tractament del suïcidi

Com recull el principi 9 del Codi, el suïcidi és un problema de salut pública que es pot prevenir i que no té mai una causa única.

Cal entendre que una persona amb ideacions o temptatives de suïcidi habitualment no busca la mort com a fi sinó com a mitjà per deixar de patir. En aquest context, el tractament mediàtic pot influir, segons el to i l'enfocament, tant en la prevenció com en la imitació, així com en l'estigmatització i la culpabilització. Per això cal informar-ne amb una responsabilitat especial.

1. Tractament general

S'ha de tractar el suïcidi com un problema de salut pública evitable, que es pot prevenir. Se n'ha d'informar amb responsabilitat, mantenint la informació sensible en termes generals, sense detalls concrets. Cal mesurar amb cura l'extensió de la notícia

i el seguiment que se'n faci, i evitar donar-hi una ubicació destacada, perquè s'ha comprovat que la repetició i la publicitat augmenten el risc de suïcidis per contagi o imitació.

És recomanable consultar alguna de les moltes guies disponibles en línia per a la informació i comunicació sobre el suïcidi. És important incloure recursos d'ajuda. Cal fer visible que demanar ajuda funciona i que hi ha alternatives, i tenir en compte els diferents contextos i sensibilitats.

2. Prevenció

És important incloure informació sobre on i com buscar ajuda: telèfons i recursos disponibles.

Cal recordar que les famílies i les persones de l'entorn poden necessitar suport, i que existeixen serveis específics.

Pot ser útil disposar, dins les redaccions, d'un paràgraf o d'un recurs gràfic preparat amb aquesta informació per incorporar-lo de manera àgil a les notícies.

Així mateix, convé informar sobre els factors de risc, que poden ser senyals d'alerta, i sobre el patiment que un intent de suïcidi genera en l'entorn. Mostrar aquesta realitat pot ajudar a la prevenció i a fer visible que la mort no posa fi al sofriment, sinó que el trasllada a les persones properes.

3. Detalls

No se n'han de simplificar les causes: són múltiples i complexes. Atribuir la mort a un únic fet pot transmetre una imatge distorsionada, afavorir l'estigma i generar sentiments de culpa entre les persones de l'entorn. Qualsevol simplificació en aquest àmbit pot afectar profundament persones que ja estan de dol. Per exemple, si s'afirma que una persona ha mort per suïcidi "a causa d'una ruptura" o "perquè havia perdut la feina", s'està assignant responsabilitat i culpa a la seva exparella o a la persona que va prendre una decisió laboral.

Si hi ha notes o cartes de comiat no se n'han de donar detalls ni compartir-ne el contingut. No s'han de donar tampoc detalls del mètode emprat, especialment quan és nou o inusual, ni de com succeeix la mort ni qualificar-la com a "fàcil", "indolora" o que va ser "la solució als seus problemes".

Tampoc s'han de donar detalls del lloc ni representar-lo com a "idíl·lic" o identificar

llocs com a “populars” o “punts calents” per als suïcidis.

4. Llenguatge

És especialment important no fer servir llenguatge sensacionalista o alarmista, que normalitzi, romantitzi o glorifiqui el suïcida, o que el presenti com una solució viable, raonable o comprensible als problemes. Tampoc com una resposta comuna o acceptable davant la dificultat.

S’han d’evitar paraules com “suïcida”. S’aconsella pensar en com es parlaria del tema si fos un altre problema de salut. Per exemple, de la mateixa manera que es diu que algú ha mort per càncer, es recomanen expressions com “mort per suïcida” en comptes de “s’ha suïcidat”. Es recomana el terme “ideació” i també “temptatives” en comptes d’“intents”.

Es pot dir que les xifres han augmentat, però sense exagerar la magnitud del problema. No s’hauria de parlar d’“epidèmia”, “creixement imparable” o dir que es “dispara” o que és una “xacra”. Tampoc s’ha de glorificar ni banalitzar la mort o el que ha passat.

No fer referència al suïcida com a “reeixit”, “fracassat” o com a “intent fallit”. Tampoc emprar paraules que tinguin relació amb la criminalització o el pecat com “cometre”.

S’han d’intentar emprar, en canvi, termes com “temptativa de suïcida”, “es va suïcidar” o “es va llevar la vida”.

5. Imatges i material gràfic

S’han d’evitar imatges o vídeos dramàtics, sensacionalistes i explícits de la persona que ha mort, del lloc, del mètode o del seu entorn en situacions de patiment. Cal tenir en compte que les imatges de funerals i homenatges públics poden augmentar els sentiments de desesperança de les persones vulnerables.

Si es necessiten imatges, és aconsellable que estiguin vinculades a la recerca d’ajuda, al suport i, en general, a un missatge positiu.

6. Fonts i experts

La informació ha de ser precisa, amb dades contrastades i oficials de fonts especialitzades. Quant a testimonis, és preferible comptar amb l’opinió d’experts i evitar entrevistes immediates a familiars o persones de dol. També és valuós disposar de testimonis de persones que han superat un intent per a la comprensió del suïcida i dels seus impactes.

Cal fer visible que el suïcidi es pot prevenir, que hi ha alternatives i històries de recuperació dels supervivents.

7. Col·lectius i contextos sensibles

Extremar la prudència en casos de persones conegudes, menors i col·lectius vulnerables. Hi ha col·lectius més susceptibles al “contagi”, com els joves.

Si és possible, esmentar les dificultats de salut i evitar especulacions.

8. Situacions excepcionals

En casos de suïcidi després de cometre un assassinat s’ha de tenir una cura especial perquè atrau l’atenció mediàtica.

9. Entorn digital

S’han d’establir polítiques i protocols per a xarxes socials, en què s’han d’aplicar els mateixos criteris de prudència. En aquests contextos en què la immediatesa i la brevetat són tan importants, cal anar amb compte per no simplificar el problema ni magnificar-lo. S’ha de considerar la conveniència o no de promoure aquestes informacions i de tenir uns materials o missatges preparats.

És més segur no obrir seccions de comentaris, es poden fer advertiments que són continguts sensibles i, en la mesura que sigui possible, evitar compartir notícies que no compleixin amb les pautes per informar-ne de manera segura.

Annex H: Recomanacions sobre el tractament informatiu de la crisi climàtica

La consciència climàtica que els mitjans de comunicació transmeten al públic no es difon únicament a través dels continguts específics de medi ambient, sinó que es construeix a través de l’imaginari complet que emet el canal de comunicació. Per això, és imprescindible que el mitjà mantingui una coherència interna en tots els continguts i vies de difusió que usa.

Narració periodística

- **Generar acció, no compassió:** A hores d’ara encara hi ha marge per revertir les conseqüències de la crisi climàtica, però cal la difusió d’un discurs mobilitzador per deixar enrere l’actual model extractivista. Per evitar la paràlisi i la sensació

d'impotència que porta a la fatiga climàtica, s'ha d'evitar el discurs únic de catàstrofe i el contingut estrictament emocional i compassiu.

- **Renunciar a la falsa simetria per no donar espai al negacionisme climàtic:** Donar veu a discursos que neguen l'existència de la crisi climàtica o advoquen pel derrotisme no forma part de l'exercici de la imparcialitat ètica, sinó que crea un fals equilibri d'opinions i amplifica la desinformació.
- **Prioritzar les problemàtiques locals:** Les conseqüències de la crisi climàtica arreu de Catalunya són indubtables. Per aquest motiu, cal destinar molts esforços a localitzar i cobrir aquestes problemàtiques locals per garantir la representativitat territorial. Aquestes cobertures reforcen l'emergència i la proximitat en temps i espai de la crisi climàtica.
- **Apostar per recursos visuals amb narrativa pròpia:** Les imatges i recursos gràfics —estadístiques, mapes, fotografies, vídeos, etcètera— no només han d'acompanyar les informacions, sinó que també han de ser capaces de crear un discurs autònom i sòlid. En aquestes cobertures, la difusió d'un entorn abundant i paradisiac no ha de ser un objectiu, sovint aquestes imatges no són una mostra versemblant de l'entorn i creen estats de complaença que estan lluny de l'actual emergència climàtica.

Coherència interna

- **Unificar el vocabulari:** Cal tenir un criteri únic i comú sobre el vocabulari vinculat a la crisi climàtica. L'ús indiscriminat de determinats termes pot portar a la confusió. Per exemple, anomenar canvi climàtic a l'actual emergència climàtica no és correcte.
- **Formar els professionals en coneixement climàtic:** Els professionals de la comunicació no especialitzats en aquest àmbit també han de poder incloure la perspectiva de crisi climàtica en les seves cobertures. D'aquesta manera es reforça la coherència interna del discurs sobre la crisi climàtica alhora que es treballa de manera transversal.
- **Catalogar les notícies de manera clara:** El públic ha de poder identificar que la informació que es relata està emmarcada dins de l'àmbit climàtic en el moment de consumir la informació i també en la cerca posterior a la difusió.

Fonament editorial

- **Trencar relacions amb empreses causants de la crisi climàtica:** Per garantir la

coherència, ètica i independència editorial, els mitjans de comunicació han d'acabar amb la col·laboració i blanqueig d'entitats que fomentin l'explotació de recursos naturals finits i l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. A més, han de desenvolupar una tasca activa com a fiscalitzadors d'accions i actors que vulneren els Objectius de Desenvolupament Sostenible pactats a l'ONU.

- **Transversalitat en el tractament informatiu i en les redaccions:** La crisi climàtica és transversal per definició a causa de l'afectació territorial, els sectors implicats i les moltes conseqüències que genera. Per això, els continguts d'aquest àmbit també han de ser transversals en tots els àmbits informatius.

Una qüestió de drets humans: La crisi climàtica és una qüestió de justícia global per la sobreexplotació dels sistemes naturals i la vulneració de drets humans. Aquest greuge ha estat perpetrat històricament —i també avui dia— pels països del nord global a costa dels recursos del sud global. Els mitjans de comunicació tenen la responsabilitat d'assenyalar aquestes relacions desiguals.

Annex I: Recomanacions sobre el tractament de la intel·ligència artificial (IA) en el periodisme

Els continguts generats amb intel·ligència artificial (IA), o qualsevol altra tecnologia present o futura, han de respectar els estàndards periodístics i els principis recollits en el Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya. No poden comprometre la qualitat informativa ni afavorir la desinformació.

El compliment d'aquests criteris és indispensable per preservar la confiança del públic i la funció social del periodisme.

1. Responsabilitat periodística

La responsabilitat no recau en la tecnologia, sinó en les persones que la dissenyen, l'apliquen o decideixen utilitzar-la.

2. Supervisió humana

Hi ha d'haver sempre una supervisió periodística i editorial humana, exercida per professionals, en totes les etapes de producció i difusió de continguts generats o assistits per intel·ligència artificial. Aquesta supervisió ha de permetre valorar la fiabilitat de les fonts, verificar i contextualitzar la informació, detectar errors i garantir la

veracitat.

3. Transparència

La transparència és la base de la credibilitat. S'ha d'informar de manera clara, explícita i accessible si s'ha fet un ús substancial de la intel·ligència artificial en l'elaboració de continguts periodístics.

El simple fet d'advertir que un contingut ha estat generat per IA no n'avalua l'acceptabilitat ètica ni el valor informatiu.

Aquests materials s'han de sotmetre als mateixos criteris de veracitat, rigor i responsabilitat que qualsevol altre contingut periodístic.

4. Desinformació i manipulació

Els periodistes, així com els mitjans de comunicació, tenen el deure d'evitar la proliferació de continguts generats per intel·ligència artificial que puguin generar o afavorir la desinformació o la manipulació.

S'ha de denunciar l'existència d'aquestes pràctiques i alertar la ciutadania.

5. No-discriminació i prevenció de biaixos

La qualitat de les dades és la base d'un bon periodisme. Per tant, s'han de detectar els possibles biaixos presents en els sistemes d'IA emprats, si exclouen minories o reproduïxen estereotips.

Cal evitar que l'ús de la IA introdueixi biaixos, fomenti la polarització o la discriminació i contribueixi a la difusió de discursos d'odi.

6. Garantir els drets

Cal assegurar que els continguts generats mitjançant la intel·ligència artificial no vulnerin drets, com ara els d'autor i de propietat intel·lectual o el dret a la imatge.

En tots els casos s'han d'evitar continguts de qualsevol mena que puguin vulnear els drets fonamentals de les persones, especialment quan es fan servir tecnologies que poden induir a l'engany o la suplantació.

7. Deepfakes i suplantacions d'identitat

Pel que fa a imatges i vídeos, tal com s'indica a l'annex A, els *deepfakes* i altres continguts amb aparença realista generats artificialment són fruit de processos de manipulació o síntesi a partir de materials previs i, per tant, no compleixen els requisits

mínims per ser considerats vàlids en contextos informatius.

En el cas dels àudios generats o modificats per IA, no es pot utilitzar la veu de persones reals sense el seu consentiment, especialment si es tracta de figures públiques o reconegudes.

No s'haurien de fer servir, en cap cas, *deepfakes*, veus sintètiques ni reconstruccions o simulacions realistes d'àudios, imatges i continguts audiovisuals per representar fets o persones reals en entorns periodístics.

El seu ús només és admissible quan el mateix contingut generat per IA constitueixi el fet noticiable i s'identifiqui clarament com a tal.

8. Formació contínua i multidisciplinarietat

Cal rebre formació específica, actualitzada i continuada sobre la intel·ligència artificial per poder incorporar-la en la feina diària, però també per conèixer els límits i els riscos associats. També s'hauria d'incloure en els plans d'estudis de les universitats.

9. Personalització, privacitat, gestió de dades i pluralisme

Els algoritmes de recomanació en els mitjans no han d'aïllar l'usuari en bombolles informatives ni impedir l'accés a altres veus. Cal preservar el pluralisme i garantir l'accés a una diversitat de veus i perspectives.

La privacitat és un dret fonamental i únicament s'ha de recollir la informació personal estrictament necessària, amb transparència sobre el seu ús. No es poden compartir dades amb tercers sense consentiment explícit.

10. Eficiència tècnica amb valors periodístics

És desitjable comptar amb equips mixtos que incorporin tècnics i periodistes per poder dissenyar i supervisar les eines d'IA en els mitjans.

Els desenvolupadors que treballin per a mitjans de comunicació han d'entendre i aplicar els principis ètics de la professió. S'ha d'alinejar l'eficiència tècnica amb els valors periodístics.

En aquesta mateixa línia, seria recomanable que el Col·legi de Periodistes de Catalunya i el Consell de la Informació fossin institucions participatives en la regulació de la IA a Catalunya.

11. Aplicació a tecnologies futures

Qualsevol tecnologia present o futura capaç de generar continguts susceptibles de ser utilitzats en mitjans de comunicació, sigui IA o no, s'haurà de sotmetre als mateixos criteris ètics i editorials establerts en aquest annex.

Els principis determinants han de ser sempre la veracitat, la fidelitat a la realitat, la transparència i el respecte als drets fonamentals.

Annex J: Recomanacions sobre el tractament de la diversitat

1. Potenciar el tractament igualitari

Cal evitar, com estableix el criteri 12 del Codi Deontològic, incloure en la informació el grup ètnic, el color de la pell, la nacionalitat, la religió o la cultura si no és estrictament necessari per a la comprensió global de la notícia, per tal d'evitar generar prejudicis, estigmatització i estereotips que generin actituds discriminatòries i racistes.

2. Informació contrastada

Cal contrastar la informació (Criteri 1 del Codi Deontològic) i rebutjar successos sensacionalistes, rumors i notícies falses, especialment les vinculades a discursos d'odi i al racisme, sovint difoses per falsos pseudocomunicadors a les xarxes. I informar amb honestedat tenint en compte el Codi Deontològic i respectant la dignitat de totes les persones.

3. Contextualitzar i no generalitzar

Cal evitar les generalitzacions, els maniqueïsmes, el sensacionalisme, la simplificació de les informacions i la descontextualització per oferir una visió àmplia i plural de la notícia que permeti una millor interpretació dels fets.

4. Llenguatge inclusiu i no sexista

Com es preveu al Criteri 11 i als annexos E i F, cal desterrar expressions incorrectes, discriminatòries, estereotipades o reductores com ara acrònims: “mena” o paraules com “il·legal”, “invasió” o “allau”, en aquest cas, dirigides al col·lectiu de persones migrades. Així com la contraposició nosaltres/ells. Cal visibilitzar, també, les aportacions de les dones, que sempre estan més invisibilitzades, fent servir un llenguatge no sexista.

5. Més enllà de les males notícies

No s'han de potenciar les informacions negatives ni sensacionalistes. S'ha d'evitar la creació de conflictes o dramatitzar-los, i donar visibilitat a les contribucions socials, culturals i econòmiques positives posant en valor les històries humanes i no quedant-se només en estadístiques impersonals que poden conduir a deshumanitzar un col·lectiu.

6. Veus diverses

Cal impulsar la pluralitat de les fonts d'informació, pròpies d'una societat diversa. Cal trencar rutines de producció informativa i donar veu a persones dels diferents col·lectius per opinar, també, sobre tota mena de qüestions, especialment als mitjans de proximitat, locals i comarcals.

7. Utilització del material gràfic i audiovisual

Els professionals han de ser conscients de la importància de la ubicació física de la informació i la utilització del material gràfic i audiovisual. Les imatges han d'estar sempre referenciades i s'han d'ajustar a criteris de pertinència, sense estereotipar o denigrar les persones representades.

8. El paper de la professió periodística

Cal millorar els mecanismes periodístics que afavoreixen la multiculturalitat fomentant la formació contínua, especialment en àmbits com la multiculturalitat i els drets humans per evitar biaixos. Cal que les redaccions siguin més diverses, no tan sols perquè és socialment just, sinó perquè és periodísticament necessari de cara a la qualitat informativa i a l'aportació de noves mirades sobre la realitat.

Novembre del 2025

ALTRES DOCUMENTS

El Consell de la Informació de Catalunya va encarregar al 2024 quatre estudis de recerca sobre desafiaments claus del nostre ofici que serviran per iniciar un procés de reflexió, obert a la ciutadania i als i les periodistes, sobre el futur del nostre ofici, amb l'objectiu d'actualitzar el Codi Deontològic del Periodisme català.

[Confiança en les notícies, Autoregulació i Pseudomitjans. Reptes i Perspectives en un Entorn Mediàtic en Transformació](#)

[Com comunicar la crisi climàtica? Estat de la qüestió i recomanacions deontològiques per a periodistes](#)

[Com informar sobre el suïcidi? Estat de la qüestió i recomanacions deontològiques per a periodistes](#)

[TFG Els discursos d'odi i el seu impacte en el periodisme i els mitjans](#)

Descarrega't la guia 2025 [DRETS I LÍMITS DEL PERIODISME GRÀFIC](#), un document que ha estat elaborat conjuntament pel Col·legi de Periodistes de Catalunya, el Consell de la Informació de Catalunya (CIC), el Sindicat de la Imatge (UPIFC), i la Unió de Periodistes Valencians (UPV) i es va presentar el dijous 8 de novembre a la seu del Col·legi de Periodistes.

El CIC ha comptat, per aquest projecte, amb la col·laboració de dues conselleres, Rebeca Pardo i Sandra Balsells.

25 recomanacions per un periodisme no sexista (2020)

[PDF Recomanacions per un periodisme no sexista i el tractament de la violència masclista \(català\)](#)

[PDF Recomendaciones para un periodismo no sexista y el tratamiento de la violencia machista \(castellà\)](#)

2021

CAT [“Algoritmes a les redaccions: reptes i recomanacions per dotar la intel·ligència artificial dels valors ètics del periodisme”](#)

CAST [Algoritmos en las redacciones: retos y recomendaciones para dotar a la inteligencia artificial de los valores éticos del periodismo](#)

[ENG Algorithms in the news: challenges and recommendations for artificial intelligence with the ethical values of journalism](#)

L'any 2016 el Consell de la Informació va fer públic el document "[Periodistes que fan publicitat: un conflicte d'interessos](#)". Aquest document, que posa al dia el punt 7 del Codi Deontològic pel que fa a la relació entre publicitat i informació, torna a estar d'actualitat a causa de la freqüència amb què destacats i destacades periodistes aprofiten la notorietat aconseguida amb l'exercici de la professió per acceptar de fer publicitat al mateix temps que realitzen les seves tasques informatives.

[ANÀLISI DE NOTES DE PREMSA DELS MOSSOS D'ESQUADRA](#)

Anàlisi de les notes de premsa emeses pel Departament de Comunicació dels Mossos d'Esquadra, amb la voluntat d'esbrinar si el redactat de les comunicacions que el cos policial distribueix als mitjans informatius s'ajusta al Codi Deontològic dels Periodistes de Catalunya. La necessitat del treball sorgeix després de que el Consell de la Informació de Catalunya constates que, en certes ocasions, davant les queixes presentades per particulars o institucions per una presumpta violació del Codi Deontològic, els responsables dels mitjans afectats han al·legat que el redactat de la notícia coincidia exactament amb el de la nota de premsa

2025

**Consell de la Informació
de Catalunya**

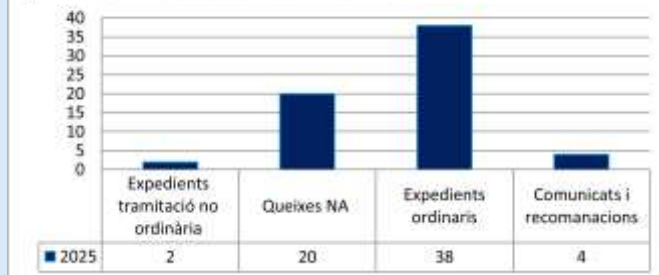
ACORDS DEL CIC EXPEDIENTS TRAMITATS

QUEIXES REBUDES I CRITERIS MÉS VULNERATS

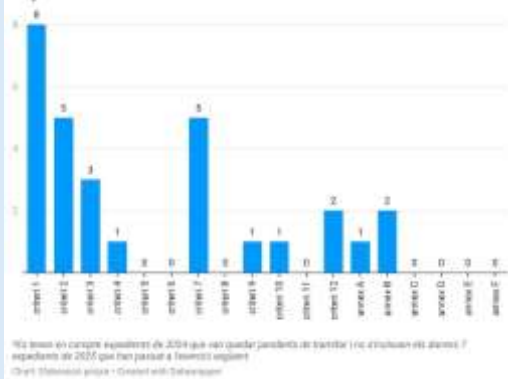
El gràfic mostra la distribució de les queixes rebudes al CIC durant l'any 2025, amb un total de 64 casos registrats. La major part corresponen a expedients ordinaris (38), que representen prop del 60% del total. Set dels expedients han quedat pendents de resolució a final d'any i passaran a aprovació a la primera sessió plenària de 2026.

Un total de 21 queixes no han estat admeses a tràmit perquè no s'ajustaven al procediment seguit, no afectaven directament al Codi Deontològic o perquè el CIC no tenia competències en l'assumpte denunciat.

Queixes rebudes al CIC 2025

Criteris del Codi Deontològic més vulnerats d'acord amb els expedients tramitats al 2025

Aquest gràfic mostra quins criteris del Codi Deontològic han estat més vulnerats en els expedients tramitats durant el 2025. El criteri 1 destaca clarament com el més afectat, amb 8 casos, situant-se com el principal focus d'incidències. A continuació, els criteris 2 i 7 presenten també una incidència significativa, amb 5 casos cadascun, mentre que el criteri 3 registra 3 vulneracions.

La resta de criteris tenen una presència molt menor: els criteris 4, 9, 10 i l'annex A apareixen amb només 1 cas cadascun, i el criteri 12 i l'annex B amb 2 casos. En canvi, diversos criteris (5, 6, 8 i 11) i annexos (C, D, E i F) no registren cap vulneració.

Cal tenir en compte que les dades inclouen alguns expedients de 2024 pendents de resolució i exclouen els darrers expedients de 2025 que han passat a l'exercici següent, fet que pot influir lleugerament en la distribució observada.

ACORDS ADOPTATS SOBRE ELS EXPEDIENTS TRAMITATS pel CIC AL 2025

INDEX D'EXPEDIENTS

Expedients resolts al ple del CIC de data 10 de febrer de 2025

Expedient núm. 19/2024; Informació del Telenotícies cap de setmana de 3Cat pel tancament de l'edifici Can Jorba

Expedient núm. 22/2024: Informació apareguda al digital *La Valira* sobre una querella criminal contra l'alcalde i l'arquitecte municipal d'Arsèguel

Expedient núm. 23/2024: Informació del Telenotícies migdia de 3Cat sobre una irregularitat en el procés avaluatiu del professorat en pràctiques un cop superada l'oposició

Expedient núm. 1/2025: Informació del digital *Girona Notícies* sobre la desaparició d'una dona a Figueres i afirmacions sense fonament sobre el consistori

Expedients resolts al ple del CIC de data 7 de maig de 2025

Expedient núm. 2/2025: Informació del *Diari Segre* per la publicació d'un vídeo on es veu el cos en flames de la víctima morta en un tren a Lleida

Expedient núm. 3/2025: Possible conflicte d'interessos de *Crònica Global* en parlar sobre la universitat privada on va estudiar el director de 'El 47', Marcel Barrena

Expedient núm. 4/2025: Possible conflicte d'interessos a *El 9 Nou* en publicar una informació amb un tall de vídeo que, sent publicitari, no fa referència a que sigui un contingut patrocinat

Expedient núm. 5/2025: Ús de terminologia calumniosa i imputació falsa de delictes a un militant de la CUP per part d'*E-Notícies*

Expedient núm. 6/2025: Publicació del diari *Més Tarragona* d'una informació inexacta i no actualitzada sobre el queixant, i possible ús injustificat de la seva fotografia

TANCAMENT Expedient núm. 7/2025: Escrit de queixa de la Escola Taialà per un titular del diari *El Mundo* que porta a interpretar negativament que l'escola no és dels millors centres escolars mentre que en el contingut sí que explica que és dels més ben

valorats. Aquesta queixa ha estat tancada perquè el mitjà va modificar el titular i els reclamants van sol·licitar el tancament de l'expedient.

Expedient núm. 8/2025: Difusió d'informació no contrastada i no rectificada sobre el desnonament d'una família a Salt per part de diversos mitjans

Expedients resolts al ple del CIC de data 7 de juliol de 2025

Expedient núm. 10.2025: Possible conflicte d'interessos en informació de *El Nacional* sobre el "millor restaurant per a celíacs de Barcelona"

Expedient núm. 11.2025: Publicació a la portada del diari *Sport* d'una imatge generada amb IA del Sr. Hansi Flick

Expedient núm. 12/2025: Possible conflicte d'interessos per part de *El Periódico* en no advertir el contingut publicitari d'una informació sobre la província dominicana de Samaná

Expedient núm. 13/2025: Emissió a *3Cat* d'un reportatge sobre un cas de lesbofòbia a un col·legi de Santa Coloma de Gramanet

TANCAMENT Expedient núm. 14/2025: Escrit de queixa de la Sra. L.P. per una possible vulneració per part del diari La Vanguardia dels criteris 1,2,3,4,5 i 7 del Codi Deontològic en la notícia titulada "El sumari del cas Torredembarra apunta el cobrament de comissions per part de l'exalcalde Daniel Masagué".

TANCAMENT Expedient núm. 15/2025: Escrit de queixa de la Sra. L.P. per una possible vulneració per part del diari El Economista del Codi Deontològic (expedient relacionat també amb el 14/2025).

Expedients resolts al ple del CIC de data 6 d'octubre de 2025

Expedient núm. 9/2025: Males praxis reiterades i contràries al Codi Deontològic per part d'un mitjà d'Olesa de Montserrat

Expedient núm. 16/2025: Possible conflicte d'interessos en la participació del col·laborador del *Tot es Mou (3Cat)* Josep Palau en una campanya finançada per la Generalitat de Catalunya

Expedient núm. 17/2025: Selecció de subtítol "parcial i esbiaixat" en una informació del portal *3Cat* sobre la ofensiva israeliana contra l'Iran

Expedient núm. 18/2025: Presumpta vulneració de diversos punts del Codi en informació de El Gerió Digital sobre un cas de possibles incompatibilitats professionals del queixant

Expedient núm. 19/2025: Possible plagi d'informació del digital *L'Aguait* per part de *El Gerió Digital*

Expedient núm. 23/2025: Possible cas d'incompatibilitat professional d'un periodista cultural de *3Cat* en aparèixer com a entrevistador en un vídeo fet pel teatre Liceu

Expedients resolts al ple del CIC de data 15 de desembre de 2025

Expedient núm. 20/2025: Campanya de desprestigi contra diversos mitjans per part del digital *Diario Feminista* arran del tractament informatiu sobre el cas d'abusos sexuals atribuïts al catedràtic emèrit Ramon Flecha

Expedient núm. 21/2025: Presentació errònia d'uns fets a diversos mitjans i atribució a un home transvestit la condició de 'dona' en un homicidi de Reus

Expedient núm. 22/2025: Possible conflicte d'interessos d'una periodista cultural del diari *Ara* en escriure sobre festivals i artistes vinculats a la seva oficina de representació, i no explicitar el vincle als continguts periodístics

Expedient núm. 24/2025: Ús de la tècnica del pesca-clicks i possible conflicte d'interessos al diari *Sport* en informar sobre truc per no pagar l'impost de successions a les herències

Expedient núm. 25/2025: Informacions de diversos mitjans que construeixen un relat racista i criminalitzador cap a persona morta en un crim comès a El Prat de Llobregat

Expedient núm. 26/2025: Possible transgressió del Codi per part del diari *La Mañana* en esmentar l'ètnia de la víctima d'un acte delictiu quan no era rellevant pel fet noticiós

Expedient núm. 27/2025: Possible conflicte d'interessos del corresponsal de *La Vanguardia* a l'Àfrica, Xavier Aldekoa, amb el govern d'Angola

Expedient núm. 28/2025: Possible conflicte d'interessos en l'aparició d'una figura històrica i reconeguda de la marca *3Cat* en anuncis comercials de *Gestió Vitalici Vivenda*

Expedient núm. 29/2025: Enregistrament d'una conversa de caràcter professional entre dos periodistes col·legiats

Expedient núm. 32/2025: Manca de context rellevant en l'anàlisi de la família Lara realitzat a un programa del canal 2Cat on es repassa la història de famílies catalanes destacades

Expedient núm. 33/2025: Publicació sense consentiment de fotografies i informació personal del germà assassinat del queixant al digital *El Caso*

Expedient de tramitació no ordinària TNO A.2025: Possible conflicte d'interessos en l'aparició de la periodista Helena Garcia Melero a una campanya publicitària d'una residència per a gent gran

*Els expedients 30, 31, 34,35,36,37,38/2025 passen a aprovació al proper Ple de l'any 2026.

ACORDS ADOPTAT EN DATA 10 DE FEBRER DE 2025

Expedient núm. 19/2024

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Sr. J.O.F. per una informació que es va donar pel Telenotícies cap de setmana de TV3 el dia 30 d'agost on feia esment del tancament de l'edifici de Can Jorba per considerar que, en el seu tractament informatiu, s'ha pogut vulnerar el Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

El 28 de setembre de 2024 es rep al CIC via correu electrònic un escrit signat pel senyor J.O.F.R. en què es lamenta del tractament donat en un Telenotícies de Cap de Setmana (del dia 30 d'agost) a la notícia del tancament definitiu dels magatzems comercials situats al Portal de l'Àngel de Barcelona que en els darrers anys havia ocupat El Corte Inglés i que en el seu moment havien estat la seu de Can Jorba.

L'autor de la queixa és descendent de la família fundadora dels magatzems i s'expressava en aquests termes:

“La notícia anava acompanyada d'un directe del periodista Ruben Cabús i un recull històric de la trajectòria dels magatzems Jorba. El recull era més o menys acceptable però el que no es pot acceptar es que diguessin al final del recull, en un off (veu femenina de la que no m'han donat el nom) que “la família havia estirat més el braç que la màniga”. Jo com a familiar directe he exigint una rectificació... i m'agradaria saber d'on han tret aquesta informació. Estirar més el braç que la màniga no respon a criteris periodístics ni al rigor que un periodista ha de tenir a l'hora d'informar. Si el que han volgut es fer una gracieta, malauradament, cada cop més habitual als mitjans, no n'ha fet gens ni mica. Els hi exigint rectificació i com veureu en el document adjunt, no responen a allò que no els interessa contestar. S'excusen amb bones paraules dient que en un minut no hi cap tot, i això no té res a veure amb la frase: estirar més el braç que la màniga, i a la que jo argumento en el meu escrit al Servei d'atenció a l'espectador, per exigir la rectificació. Jorba era una societat anònima. Hi havia un gerent i havia de passar comptes amb el consell d'administració. Quan es va vendre no va deixar deutes, no es va acomiadar a ningú. Tal com està explicat a la crònica, sembla com si “la família” fes

el que en volgués amb l'empresa. Ningú es va enriquir ni en va treure profit. En dono fe. Eren temps difícils i no es va permetre l'ampliació de capital, alhora que competidors com El Corte Inglés que ja s'havia instal·lat un parell d'anys abans, o Preciados, tenien la intenció de consolidar-se a la ciutat i a qui des de l'administració se'ls hi facilitava tot. La frase feta: "estirar més el braç que la màniga", és un terme col·loquial i tot i que el seu significat es fer més despeses que no pas n'entren, no deixa de ser un terme ambigu utilitzat també per dir que se'n quedaven més del compte, que pot confondre a l'espectador i que per tant no hauria d'haver-se utilitzat en una informació d'un mitjà de comunicació de gran abast com es TV3. En tot cas que ho justifiquin i diguin d'on han tret la informació. Com que la crònica no venia signada m'agradaria saber qui n'ha estat l'autora, atès que la veu en off que expressava aquesta frase era femenina, i pel que em diuen el Sr Cabús, autor del directe, no n'era el responsable. Per tant crec que s'han vulnerat els criteris 01,02 i 03 del Codi deontològic. Adjunto arxiu de queixa original al servei d'atenció a l'espectador de TV3 i la seva resposta, i enllaç a la notícia de TV3."

Aquest és l'enllaç facilitat:

<https://www.3cat.cat/3cat/can-jorba-98-anys-i-diferents-vides/video/6298021/>

Uns dies més tard, el 30 de setembre, el mateix senyor Sr. F. tornava a adreçar-se al CIC amb un escrit on hi ampliava i en alguns aspectes matisava la seva missiva anterior:

"Hola de nou! Disculpeu que us continuï escrivint però el que passa és que sento que em vaig precipitar a escriure al servei d'atenció a l'espectador de TV3. No perquè em retracti sinó que per qüestions de temps i espai no em vaig poder explicar suficientment bé. En el recull històric, s'esmenten les novetats arquitectòniques i les innovacions funcionals del moment, però no es fan ressò del que va ser més important. La terrassa al marge d'aquest petit zoo anecdòtic, que es reduïa a un ximpanzé i una gran gàbia de canaris, s'hi feia tota classe d'esdeveniments infantils, i una sala d'espectacles annexa on s'hi feien tot tipus d'actes culturals, presentacions, desfilades, concursos... i fins i tot des d'allà emetien un programa de radio i una revista que iniciava fa cent anys la venda per catàleg. . Serveixi això per entendre que Can Jorba no era solament un comerç especulatiu com son ara la majoria de comerços sinó que participava i contribuïa a la vida cultural de la ciutat. D'això no se n'esmenta res al recull històric, i es precisament el que va fer grans aquests magatzems. En tot cas és això el que havia de transmetre la notícia. El meu avi que va ser en el seu moment gerent de l'empresa, i que vivia a la rebotiga, en un pis annexa del carrer Santa Anna ho vivia intensament com una extensió

de la seva pròpia família. Per tant em dol que justament el recull històric acabi per perjudicar la imatge de la família que tan esforç i entrega a la ciutat hi va dedicar, a base de dir que havia tancat perquè havia estirat més el braç que la màniga. Se'n van fer molts d'esforços. Eren temps difícils, però no va haver-hi de cap manera, ni malversació ni mala praxi, així com tampoc es van deixar deutes ni es van fer acomiadaments. No ens ho mereixem!"

Pel que fa a l'escrit de queixa presentat a l'oficina d'atenció a l'audiència de TV3, s'expressava en els següents termes:

"Des de quan el TN cap de setmana es dedica a les "fake news"? Com es poden afirmar coses des d'un mitjà públic sense assessorar-se degudament?. Ahir a la notícia sobre el tancament dels antics magatzems Jorba i fent un repàs de la història de l'empresa es diu que el propietari era Pere Jorba i Rius quan en realitat era el president del consell d'administració, atès que era una societat anònima, diferenciada de la casa mare ubicada a Manresa fundada per Pere Jorba i Gassó i també una societat anònima. En un altre moment es va arribar a dir textualment, que els magatzems Jorba havien tancat perquè havien estirat més el braç que la màniga. RES MES FALS!! Van tancar perquè com a conseqüència de l'autarquia no es permetia l'entrada de capital estranger. Hi havia un grup inversor de capital suís que hi volia invertir però no es va autoritzar la seva entrada, afavorint així l'expansió del Corte Inglés i Galerias Preciados a Barcelona. No va ser mai una empresa que estirés més el braç que la màniga perquè precisament el creixement d'aquesta empresa va ser com a conseqüència de reinvertir els guanys de la companyia sobre la pròpia empresa. I així Joan Jorba que en realitat va ser el cervell empresarial que a la notícia ni se l'esmenta, va fer prosperar un negoci familiar des d'una botiga a Manresa fins a convertir-la en uns magatzems a Manresa, Barcelona i fins i tot a Brussel·les. Tot un model i referent d'iniciativa empresarial. Ningú de la família es va enriquir ni en va treure profit. En dono fe! El Sr Ruben Cabús no sé de on ha tret la informació, perquè el que ell afirma no ho trobaríem ni a Internet. Exigim rectificació!"

[Nota: els textos del demandant han estat transcrits amb algunes esmenes de faltes ortogràfiques i de picat.]

AL·LEGACIONS

Donat que l'autor de la queixa es va adreçar primer a l'oficina d'Atenció a l'Audiència de TV3 abans de fer-ho al Consell de la Informació, abans de recollir les al·legacions fetes pel mitjà al CIC reproduïm la resposta que va rebre directament el senyor F.:

Benvolgut senyor F.: Gràcies per contactar amb nosaltres. Prenem nota dels seus comentaris i lamentem que no estigui d'acord amb tot el contingut de la peça, perquè, precisament, des del Telenotícies el que volíem era posar en valor el significat històric de les diferents etapes i propietaris de l'emblemàtic edifici del Portal de l'Àngel.

Es tracta d'un breu apunt, on difícilment es pot condensar gairebé cent anys d'història en un minut: fem referència a Pere Jorba, tal com recull la Enciclopèdia Catalana. En qualsevol cas, es tractava també de destacar l'època daurada i la capacitat d'innovació del centre, per a les noves generacions que no són conscients de la seva història.

Malgrat tot, el format i el temps assignat difícilment ens permetien entrar en el detall dels canvis de model del comerç al llarg dels anys ni les dificultats d'un negoci que, certament, va haver de vendre's a una altra empresa quan no va ser possible l'arribada d'un inversors suís.

Una última consideració: Ruben Cabús no ha estat l'autor d'aquesta crònica.

Li agraïm la confiança i l'interès que manifesta per la qualitat dels nostres continguts.

I, ara sí, les al·legacions formalment presentades al Consell de la Informació, adreçades al secretari general i, a diferència d'ocasions anteriors, sense la signatura de cap representant del mitjà:

Em poso en contacte amb vostè en relació a una queixa rebuda al Consell de la Informació de Catalunya (en endavant, el FCIC) sobre una possible vulneració dels criteris 1, 2 i 3 del Codi Deontològic.

En aquest sentit, EXPOSEM

Primer.- Que el FCIC té com a finalitat vetllar pel compliment dels principis d'ètica professional periodística que consten en el Codi Deontològic.

Segon.- Que el queixant considera vulnerats els Criteris 1 (informar de manera acurada i precisa), 2 (evitar perjudicis per informacions sense prou fonament) i 3 (rectificar les informacions incorrectes) del Codi Deontològic.

Tercer.- Que el queixant considera inexacte en la peça del TN, que es va emetre el 30 d'agost, és l'expressió "la família havia estirat més el braç que la màniga".

Quart.- Que la peça pretenia posar en valor el significat històric de les diferents etapes i propietaris de l'emblemàtic edifici del Portal de l'Àngel. Però malauradament no es podia

obviar alguns fets, fets que també han estat reflectits en altres mitjans i fins i tot per un historiadore especialitzat en Manresa i personalitats de manresanes Adjuntem al present document, dossier amb diferents retalls.

Cinquè.- Que en base a tot el que s'ha exposat, no creiem vulnerats els criteris 1, 2 i 3 del Codi Deontològic.

Nota: aquest document inclou un link que no ha resultat practicable des del PDF facilitat.

PONÈNCIA

En fer l'anàlisi d'aquest cas s'han de deixar de banda qüestions colaterals o menors que no poden desviar l'atenció d'allò que és substancial.

Hi ha, per exemple, el tema de l'autoria de la peça. Queda clar que no correspon al periodista Ruben Cabús, que només va tenir al seu càrrec la connexió en directe realitzada des del Portal de l'Àngel. Però tampoc, a poc que es coneuguin el sistema de producció dels informatius de qualsevol televisió, no es pot inferir que l'autoria correspongui a la mateixa persona que posa la veu en off. Per tant, cal pensar que es tracta d'una peça que només es pot atribuir, de manera genèrica, als Serveis Informatius de TV3.

Una altra mena d'assumpes que cal obviar són consideracions que fa el senyor F., tant quan s'adreça a TV3 com quan ho fa al CIC, sobre detalls que contextualitzen la relació que els seus avantpassats havien tingut amb la fundació i la propietat de Magatzems Jorba. Hi ha elements que ell troba a faltar a la crònica, o matisos que per a ell podrien resultar rellevants, però ell mateix accepta que, en termes generals, la informació és acurada. Més encara, tractant-se d'una peça documental que resumeix en un minut la trajectòria d'una empresa amb un segle d'història.

Centrem-nos, doncs, en allò que és l'element central de la queixa, allò que realment la motiva. Es tracta de l'expressió "estirar més el braç que la màniga" usada pel redactor o redactora anònim per tipificar l'actitud de la família propietària en l'època anterior a la de la pèrdua de la titularitat dels magatzems.

És aquesta expressió la que realment fereix el senyor F. i la que motiva que, en certa manera, hagi quedat en entredit l'honor familiar.

Segons el diccionari de l'IEC, "estirar més el braç que la màniga" significa: *Algú, fer despeses superiors a les que li són possibles.*

Altres diccionaris o vademècums consultats recullen exactament la mateixa descripció. Cal advertir, tanmateix, que es tracta d'una locució col·loquial, que s'escapa força dels registres formals i que es usada pràcticament sempre en un to jocós o burlesc.

Vegem ara allò que vol dir o allò que podria voler dir l'ús d'aquesta expressió en el punt de la crònica en què se situa. Tot sembla suposar que el redactor o redactora no ha trobat una fórmula millor per referir-se a una possible gestió deficient de l'empresa en els anys de referència.

Això és segurament el que es vol argumentar a les alegacions presentades per TV3 quan s'hi inclou uns textos periodístics de La Vanguardia i de l'Ara en què s'explica la trajectòria de Jorba amb algunes crítiques a la gestió empresarial feta en el seu moment. Sorpren en aquest punt que un mitjà de la importància de TV3 hagi d'escudar-se en textos periodístics d'altres mitjans per argumentar la seva pròpia defensa. Es podria pensar que això no deixa de ser un reconeixement implícit que la peça emesa al Telenotícies no havia comptat amb suficients elements documentals propis.

Sigui com sigui, aquestes altres cròniques es refereixen a una gestió no prou bona, o a factors de la conjuntura econòmica d'aquella època, per explicar la davallada soferta pels magatzems i la seva adquisició per part de Galerías Preciados. En cap cas, que l'empresa o la família propietària fes "despeses superiors a les que li eren possibles". En usar aquesta expressió, que com dèiem té unes connotacions clarament jocosos o burlesques, la peça de TV3 pot estar donant a entendre que hi va haver per part dels gestors de Jorba uns comportaments frívols o excessivament despreocupats, sense que hi hagi cap dada o raonament que ho sustenti.

En definitiva, no és aquesta frase la que es podria considerar més escaient per al registre informatiu a què TV3 té acostumada la seva audiència, i menys en el marc de la informació econòmica. Per tant, no és estrany que el senyor F. consideri que han estat vulnerats els criteris 1 i 2 del codi: informar de manera acurada i precisa, d'una part, i evitar perjudicis per informacions sense prou fonament, per l'altra. És cert que poden haver existit els pal·liatius de la brevetat de la peça i la necessitat de buscar expressions que resumeixin en poques paraules qüestions que són molt complexes. Però no es pot deixar de reconèixer que al demandant li assisteix tota la raó.

El demandant també pensa que pot haver estat vulnerat el criteri 3 del Codi, el que fa referència a les rectificacions d'aquelles informacions que s'han demostrat falses o enganyoses. I és cert que ell va fer aquesta reclamació a l'oficina d'Atenció a l'Audiència

i que no va ser atesa. Però pel que fa a aquest aspecte de la qüestió caldria fer algunes consideracions. En primer lloc, potser el lloc més adequat per presentar formalment una petició en aquest sentit no és l'oficina d'Atenció a l'Audiència, on es reben centenars de reclamacions de tota mena i on en molts casos es respon d'ofici i d'una manera més o menys estandarditzada, sinó a la Direcció dels Serveis Informatius o, fins i tot, a la Direcció de la cadena. Difícilment es pot concloure que TV3 hagi negat el dret de rectificació a partir de la resposta rebuda per part de l'esmentada oficina. I no estem parlant del dret establert per llei, que en aquest cas encara haurien de ser majors les formalitats.

A més, cal reconèixer que un mitjà audiovisual no té gens fàcil fer una rectificació d'aquesta mena a partir de la petició d'una persona interessada. Fins i tot en cas que s'accepti que ha existit una errada en allò que s'ha emès, com cal fer l'esmena? És fa difícil imaginar, al cap d'unes setmanes de l'emissió de la peça posada en qüestió, que se'n prepari una altra que, sense venir a tomb des del punt de vista de l'actualitat informativa, asseveri que no és cert que la família Jorba estirés més el braç que la màniga. Es pot concebre també la fórmula que un conductor del Telenotícies expliqui el fet, demani disculpes, etc. Però aleshores, possiblement s'estaria abocant les persones interessades a ser víctimes de l'actualment anomenat "efecte Streisand" (abans se'n solia dir més aviat "efecte boomerang"), és a dir, que el públic pari esment en una expressió o en un concepte que en el seu moment havia passat desapercbut per a la majoria.

Aquestes darreres consideracions porten a descartar la idea que s'hagi incomplert de manera flagrant el criteri 3 del Codi, però en canvi sí que es pot esperar que hi hagi algun tipus d'esmena per part de TV3 sobretot en el sentit que no quedi per a la història aquesta peça tal com va ser emesa. En altres paraules, seria desitjable que la crònica o bé fos eliminada de la plataforma digital o bé que hi fos suprimida o modificada la desafortunada frase que ha donat lloc a la queixa.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

La peça informativa emesa al Telenotícies el 30 d'agost de 2024 sobre la història dels magatzems Can Jorba infringeix els criteris 1 i 2 del Codi Deontològic.

D'una altra part, s'instà TV3 a eliminar o a modificar l'expressió "estirar més el braç que la màniga" del repositori digital on hi pugui ser accessible aquesta peça informativa.

Expedient núm. 22/2024

ASSUMPTE: Queixa presentada per la Sra. YCE el 4 de novembre de 2024 en relació a la notícia apareguda a **La Valira** (<https://lavalira.eu/>), diari digital d'informació dels Pirineus, sota el títol "*El jutjat de la Seu admet a tràmit una querella criminal contra l'alcalde i l'arquitecte municipal de l'Ajuntament d'Arsèguel*", en considerar que no s'informa de que la querella ha estat arxivada, que no s'han pogut exercir els drets ARCO-POL i que no s'ha pogut tenir accés al redactor de la notícia.

ANTECEDENTS

La queixa es refereix a la notícia publicada el 2 de novembre de 2024 al digital La Valira amb el títol "*El jutjat de la Seu admet a tràmit una querella criminal contra l'alcalde i l'arquitecte municipal de l'Ajuntament d'Arsèguel*", en la qual es fa una detallada descripció de les discrepàncies que al llarg dels anys han mantingut els propietaris de la "Casa" i el "Paller de Cal Falona" amb l'Ajuntament d'Arsèguel, municipi en que es troba la finca, per l'atorgament de llicències d'obres i tot un seguit de querelles que s'han interposat per part del matrimoni propietari de l'edificació, per una banda, i les reaccions administratives del consistori, per l'altra. La notícia es complementa amb informacions sobre les sentències dels jutjats que hi han intervingut, des del jutjat de la Seu d'Urgell fins a l'Audiència Provincial de Lleida.

La notícia es pot consultar aquí:

<https://lavalira.eu/el-jutjat-de-la-seu-admet-a-tramit-una-querella-criminal-contra-lalcalde-larquitecte-i-la-secretaria-de-lajuntament-darseguel/>

En concret, la persona que formula la queixa discrepa dels següents fets:

- Que el mitjà digital La Valira dona a entendre que l'admissió de la queixa és un fet recent quan l'Audiència Provincial de Lleida, en data 15 de juliol de 2024, va denegar les pretensions dels demandants i va arxivar definitivament la causa.
- Que s'ha produït una vulneració dels seus drets, ja que no li ha estat possible exercir els drets ARCO-POL (accés, rectificació, cancel·lació, oposició), recollits a la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals.

- Que la demandant no ha pogut tenir accés a l'autor de la notícia, ja que no hi ha cap mitjà de posar-se en contacte amb el diari. I que com a persona al·ludida i afectada, es considera totalment desprotegida i indefensa davant el mitjà per la publicació d'una notícia que, segons considera, vulnera la seva dignitat, honor i imatge.

VULNERACIÓ DEL CODI DEONTOLÒGIC

La queixa es fonamenta en la presumpta vulneració dels següents criteris del Codi Deontològic de la professió periodística, d'acord amb els següents arguments:

Criteri 1. Informar de manera acurada i precisa

El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets.

Segons la demandant, la informació no s'ha contrastat en cap moment. A més, és imprecisa i poc acurada.

Criteri 2. Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament

No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats i donar-los l'oportunitat de resposta.

Diu la demandant que l'objectiu de la notícia és el descrèdit personal.

Criteri 3. Rectificar informacions incorrectes

L'obligació d'esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies comporta fer-ho amb promptitud i amb el tractament i l'extensió proporcionats. Així mateix, els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan aquest se sol·liciti en termes raonables.

La queixa creu que es vulnerat aquest criteri perquè la notícia dona a entendre que l'admissió de la querella és un fet recent, quan l'Audiència Provincial ja l'havia arxivat quan es publica.

Criteri 5. Citar les fonts i preservar el secret professional

Les fonts s'han de citar perquè la informació sigui creïble. No obstant això, els periodistes tenen l'obligació moral de protegir-les invocant el secret professional quan sigui necessari. La confidencialitat ha de servir per emparar les persones en situació d'indefensió o de risc, però en cap cas l'anonimat pot ser utilitzat per atacar individus i organitzacions de manera injustificada.

La bona pràctica periodística exigeix també tractar de forma adequada les informacions rebudes sota embargament, així com observar l'off de record quan hagi estat acordat.

La persona que presenta la queixa diu desconèixer qui és l'autor de l'article, que va signat només amb inicials.

Criteri 10. Salvaguardar la presumpció d'innocència

Tota persona acusada o investigada per un delictes té dret a la presumpció d'innocència en les informacions i opinions relatives a indagacions, causes o procediments penals. El respecte i la protecció d'aquest dret són vigents des de l'inici de les actuacions policials fins que es provi la culpabilitat en un procés que gaudeixi de les garanties necessàries. Els periodistes evitaran els prejudicis, així com sotmetre els implicats a judicis paral·lels.

La vulneració d'aquest criteri no és desenvolupat per l'autora de la queixa. En tot cas, el primer paràgraf de la notícia diu:

“El jutjat de La Seu ha admès a tràmit una querrela criminal contra l'alcalde d'Arsèguel, el republicà Antoni Casanovas, l'arquitecte municipal, Maties Domenjó i la secretària de l'ajuntament d'aquest municipi de l'Alt Urgell, Y.C., pels presumptes delictes de prevaricació, assetjament i abús d'autoritat.

AL·LEGACIONS

En data 17 de desembre de 2024, Jaume Reixach i Riba, editor del diari La Valira, va respondre el requeriment del CIC amb un escrit d'al·legacions en el qual exposa (transcripció no literal) que:

- La informació publicada es basa en un procediment judicial que encara està pendent de resolució final als tribunals. No és cert, per tant, que el cas estigui tancat judicialment.

- La informació publicada a La Valira està basada en la querella criminal presentada pels propietaris de la finca, el matrimoni Rafael Madueño (traspasat l'1 de maig de 2024) i Maria Antònia Grífols, contra l'alcalde, l'arquitecte i la secretària municipal de l'Ajuntament d'Arsèguel (Alt Urgell) per presumpta prevaricació. La Valira va considerar que la reputació del matrimoni era suficient per donar credibilitat a la denúncia presentada a l'hora de publicar-la.
- Les dades de l'article estan extretes de la querella criminal, presentada als jutjats de La Seu d'Urgell l'1 d'abril de 2023 i admesa a tràmit. La Valira considera que el fet de no consultar als denunciats abans de publicar la notícia no suposa una transgressió del Codi Deontològic, ja que no sol fer-se habitualment en aquest tipus d'informacions.
- Amb posterioritat, el diari s'ha assabentat que la querella criminal va ser arxivada pel jutjat, sense practicar les proves demanades pels demandants ni citar als testimonis per corroborar la certesa dels fets denunciats.
- Per això, el 2 de febrer de 2024, els querellants van presentar un recurs a l'Audiència Provincial de Lleida contra la resolució del jutjat de la Seu d'Urgell, per considerar-la precipitada i injustificada. L'Audiència va desestimar el recurs amb data 15 de juliol de 2024.
- El 13 de setembre de 2024, els demandants van presentar recurs contra la resolució de l'Audiència Provincial per vulneració de drets fonamentals i previ recurs d'empara al Tribunal Constitucional, que en el moment de presentar les al·legacions estava pendent de resolució, motiu pel qual el cas no es pot donar encara per tancat judicialment. La vídua ha manifestat la seva voluntat d'arribar fins al final.
- La Valira refuta l'acusació que la informació "és imprecisa i poc acurada", ja que està basada en el text de la querella.
- La notícia està signada amb les inicials P.R., que és un redactor de La Valira des de fa set anys i és prou conegut a la comarca. Tampoc això suposa cap vulneració del Codi Deontològic.

- La Valira no ha rebut cap comunicació de l'Ajuntament d'Arsèguel demanant cap rectificació a la notícia publicada, cosa que el diari hauria fet en compliment de la legislació vigent.
- Als crèdits del diari La Valira queda clar que forma part del grup editorial El Triangle i a la web d'aquest es poden trobar fàcilment les dades de contacte del primer.
- El periodista autor de l'article treballa en règim de teletreball des de casa seva, motiu pel qual no s'han facilitat dades del seu domicili, més quan ha estat objecte d'amenaçes "de mort" anònimes, a través del correu de La Valira. Aquest fets han estat denunciats als Mossos d'Esquadra.

Per totes les raons exposades, La Valira creu que no ha incomplert cap criteri del Codi Deontològic i demana l'arxivament de la queixa.

PONÈNCIA

El cas que desenvolupa la notícia de La Valira es complex i reflecteix una seqüència d'incidents, l'inici dels quals es remunta l'any 2006, entre el matrimoni propietari d'un immoble ubicat a Arsèguel i l'Ajuntament d'aquest municipi. El conflicte va dur als propietaris a presentar una querella criminal contra l'alcalde, l'arquitecte municipal i la secretària de l'Ajuntament, l'1 d'abril de 2023, document en el qual es fonamenta la notícia.

En les al·legacions es reconeix que, amb posterioritat a la publicació, La Valira va tenir coneixement de que la querella havia estat arxivada pel mateix jutjat i de que els querellants havien presentat la demanda a altres instàncies judicials.

L'arxivament -sempre segons les al·legacions- va donar peu a la presentació, el 2 de febrer de 2024, d'un recurs davant l'Audiència Provincial de Lleida, contra la resolució del jutjat de La Seu d'Urgell, que l'Audiència va desestimar el 15 de juliol de 2024.

Després d'això, la propietat va interposar un nou recurs, el 13 de setembre de 2024, aquesta vegada contra la decisió de l'Audiència Provincial per vulneració de drets fonamentals i previ recurs d'empara al Tribunal Constitucional. Aquest recurs encara està pendent de resolució, motiu pel qual el redactor de la notícia considera que el cas no es pot donar per tancat judicialment.

El **Criteri 1 del Codi Deontològic** recorda al periodista “*l’obligació d’acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible*”. I en aquest sentit sorprèn que el novembre de 2024 el mitjà informi d’una querella presentada l’abril del 2023 i no expliqui que la demanda ja s’havia arxivat ni doni cap dada del posterior recorregut judicial dels demandants, fins arribar al recurs d’empara al Constitucional. Per tant, la informació, tot i ser certa, és imprecisa per incompleta. Els lectors només tenen coneixement d’una querella que en el moment de la publicació el jutjat ja havia arxivat.

Aquest criteri 1 del Codi deontològic també exigeix “observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions”. La informació reproduïx parts del text de la querella on es fa evident la duresa de les relacions entre els demandants i el consistori. El fet que s’hi narren i les valoracions que s’hi exposen no es poden atribuir al periodista perquè són reproducció directa del text de la querella. Però en el relat el redactor diu que el consistori respon a “un sistema caciquil i feudal” i que l’alcalde manté “una actitud totalitària”, afirmacions que sí que són valoratives i que podrien considerar-se un opinió del redactor.

La queixa també denuncia el possible incompliment del **criteri 2 del Codi deontològic**, que parla d’evitar perjudicis per informacions sense prou fonament, i pressuposa que l’objectiu últim de l’article és el descrèdit personal. La Valira, per la seva part, considera que la notícia no fa altra cosa que descriure un llarg procés judicial, amb explicacions sobre acusacions i querelles formulades pels propietaris. El mateix Criteri 2 diu que “el periodista s’ha de posar en contacte prèviament amb tots els afectats i donar-los l’oportunitat de resposta”. Mentre la persona que presenta la queixa diu que no ha pogut exposar la seva rèplica, el mitjà exposa que no es va considerar donar als afectats la possibilitat de resposta perquè no sol fer-se en aquest tipus d’informacions.

Pel que fa a la intencionalitat de la notícia, no es pot suposar que la publicació del contingut d’una querella tingui com a pretensió el descrèdit de la persona o institució contra la que s’ha presentat. Al contrari, aquest Consell creu que compleix amb l’obligació d’informar d’un fet rellevant per als seus lectors. Però atesa la gravetat de les acusacions expressades en la demanda, semblaria raonable que el periodista hagués donat als afectats la possibilitat d’exposar la seva versió dels fets. Segons al·lega, La Valira va considerar que “la reputació [dels querellants] era suficient per donar credibilitat a la denúncia”. Sense posar-ho en dubte, cal recordar que mentre no hi ha sentència

ferma tots els ciutadans estan emparats per la presumpció d'innocència i que, per tant, tenen dret a ser escoltats.

La persona que formula la queixa considera vulnerat també el **Criteri 3 del Codi deontològic**, que obliga a rectificar les informacions incorrectes. Com ja s'ha exposat anteriorment, el més rellevant d'aquest cas no és la falta de veracitat de la notícia sinó la seva falta d'actualització. Creiem que més que una rectificació el que cal és una actualització. I que si La Valira té contrastades les dades que aporta en les al·legacions presentades davant el CIC, sobre el posterior recorregut judicial del cas, cal que en faci un seguiment actualitzat. I que, tal com s'ha dit també anteriorment, doni a les persones contra les que s'ha presentat la querella la possibilitat d'exposar la seva versió dels fets.

Un altre vulneració que denuncia la persona demandant fa referència al **criteri 5 del Codi Deontològic**, que parla de citar les fonts i preservar el secret professional. No veiem en aquest punt cap incompliment del Codi deontològic, ja que la font de la notícia és exclusivament el text de la querella presentada al seu dia davant el jutjat de La Seu. Que el periodista signi amb les inicials i no amb el nom complet no té res a veure amb la font de la notícia. I tal com diu el mitjà en les al·legacions, el nom del redactor és àmpliament conegut a la localitat i a la comarca, que la pràctica de signar amb les inicials és molt habitual i que això no comporta la vulneració del Codi Deontològic.

Finalment, la queixa denuncia l'incompliment del **Criteri 10 del Codi Deontològic**, sobre la necessitat de salvaguardar la presumpció d'innocència. Com s'ha dit abans, la persona que presenta la queixa no desenvolupa aquest apartat.

La qüestió és determinar si el paràgraf que obre la notícia, únic en el que es cita el nom de la secretària municipal es pot considerar una infracció a la presumpció d'innocència o no. El redactat parla de l'admissió a tràmit d'una querella criminal per "presumptes delictes de prevaricació, assetjament i abús d'autoritat".

Entenent "presumpció" com una suposició sense certesa, no sembla que es violi aquest punt del Codi deontològic. El periodista informa de la presentació de la querella i fa explícit que els fets que s'hi descriuen podrien ser constitutius "de presumptes delictes de prevaricació, assetjament i abús d'autoritat".

La queixa planteja també la dificultat de contactar amb el mitjà perquè "no es pot tenir accés a l'autor ni hi ha cap mitjà per contactar amb el diari". En les al·legacions es fa

constar que “als crèdits del diari La Valira queda clar que forma part del grup editorial El Triangle i a la web d’aquest es poden trobar fàcilment les dades de contacte del primer”. Tot i ser cert, el CIC insta al mitjà a que, en un exercici de transparència, posi a disposició dels seus lectors una forma de contacte directe per facilitar-los la comunicació amb el mitjà.

Per últim, la queixa parla de la impossibilitat d’exercir els drets sobre protecció de dades ARCO-POL (accés, rectificació, cancel·lació, oposició). En relació a aquest punt, el CIC vol recordar que el [Reglament de la Unió Europea 2016/679, de 27 d’abril de 2016, sobre Tractament de Dades Personals](#), en el seu considerant nº 153 afirma que “A fi de tenir present la importància del dret a la llibertat d’expressió en qualsevol societat democràtica, és necessari que les nocions relatives a aquesta llibertat, com el periodisme, s’interpretin en sentit ampli”.

Amb aquest enfocament, basat en entendre la informació sempre des d’una perspectiva àmplia i no restrictiva, considerem que la informació proporcionada pel mitjà La Valira no revela cap dada personal sensible o rellevant

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que, per les raons exposades en la ponència, la notícia de La Valira, de data 2 de novembre de 2024, vulnera els criteris 1 i 2 de Codi Deontològic.

En canvi, no es pot afirmar que s’hagin vulnerat els criteris 3, 5 i 10.

Expedient núm. 23/2024

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat pel Sr. DVN el 20 de desembre de 2024 per una informació emesa al Telenotícies Migdia de TV3 el dia 12 del mateix mes, en la qual s’informa d’una irregularitat en el procés d’avaluació del professorat en pràctiques un com superada l’oposició.

ANTECEDENTS

La informació objecte de la queixa fa referència a l’avaluació obligatòria que la inspecció del departament d’Educació ha de fer als més de 18.000 nous docents que han entrat

al sistema educatiu català, després d'aprovar l'oposició pertinent. Com que la Inspecció no dona l'abast -segons s'informa- són els mateixos centres els que els han hagut d'avaluar.

Després de la introducció feta per la conductora de l'informatiu en termes exposats en el paràgraf anterior, la informació continua amb una peça d'un minut i 47 segons on es mostra els docents d'un Institut avaluant un professor nou. En l'àudio s'explica que "aquest és un procés que habitualment fa la Inspecció, però que aquest curs han assumit en gran part els centres per la gran quantitat de mestres i professors que han entrat en el sistema". Alhora, intervencions d'una professora avaluadora i d'un docent avaluat expliquen com s'està fent aquest procés.

La informació es pot consultar al minut 25:45 del TN del 12 de desembre de 2024. <https://www.3cat.cat/3cat/telenoticies-migdia-12122024/video/6314789/>

La persona que presenta la queixa creu que, tal com s'expliquen els fets, es pot entendre que "aquesta avaluació als més de 18.000 docents només l'ha fet un/a company/a". I tot i que reconeix que "això ha pogut passar en alguns centres" vol posar de manifest que "en d'altres [centres] han sigut avaluats per un docent, per la direcció del centre i per la inspecció educativa.

Per això, creu que, en aquest cas, TV3 no ha sigut fidel als Criteris 1, 2 i 3 del Codi Deontològic.

1. Informar de manera acurada i precisa

El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, consegüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets.

2. Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament

No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta.

3. Rectificar les informacions incorrectes

L'obligació d'esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies comporta fer-ho amb promptitud i amb el tractament i l'extensió proporcionats. Així mateix, els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan aquest sigui sol·licitat en termes raonables.

La queixa conclou amb una reflexió sobre els efectes que pot haver provocat la peça: *“Aquesta manca d'informació acurada i precisa fa que no sigui fidel a la realitat i provoca un desprestigi del sistema educatiu perquè es dona a entendre que accedeixen 18.000 docents que no han sigut avaluats amb prou rigor”.*

AL·LEGACIONS

Les al·legacions presentades per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels (CCMA) posen l'èmfasi en que la informació emesa per TV3 no afirma *“que l'avaluació dels nous docents funcionaris ha estat assumida exclusivament per companys del seu centre, sinó que, arran d'una situació extraordinària com l'entrada al sistema de 18.000 nous funcionaris, els centres han hagut d'assumir més pes en aquesta tasca perquè la Inspecció educativa no tenia prou mans. En el cas concret de l'institut del reportatge, l'avaluació dels nous docents funcionaris la van realitzar docents del centre que van assumir aquesta tasca de manera voluntària. El Departament els ho va demanar i Inspecció va revisar aquest procés”.*

L'àudio del vídeo comença així: *“El Guillem és un dels divuit mil docents que ha aprovat les oposicions. L'avalua, com a funcionari en pràctiques, una companya de l'Institut. [No síndica en cap moment de quin centre es tracta]. Un procés que habitualment fa la inspecció, però que aquest curs han assumit en gran part els centres per la gran quantitat de mestres i professors que han entrat al sistema”.* TV3 remarca que des dels primers segons la informació parla de gran part dels centres però no de la totalitat.

Pel que fa a les fonts, La CCMA explica que la informació els va arribar de centres com el que van rodar el vídeo, de diferents docents i del col·lectiu “Clam Educatiu”. I afegeix que *“la peça va estar contrastada amb el Departament d'Educació per conèixer el funcionament d'aquest procés d'avaluació que s'ha hagut de fer de manera diferent a com era habitual”.*

Finalment, a l'escrit d'al·legacions s'hi fa constar que aquesta informació es va tractar de forma més ampliada al web de 3cat, al següent enllaç: <https://www.3cat.cat/324/malestar-per-lavaluacio-expres-dels-nous-docents-funcionaris-es-un-pur-tramit/noticia/3323060/>

PONÈNCIA

Tant la informació que ens ocupa com la queixa que en qüestiona la seva fidelitat coincideixen en que l'avaluació no s'ha fet amb els criteris habituals en tots els casos. TV3 parla de que “el procés l'han assumit en gran part els centres”. I la queixa diu que “això ha pogut passar en alguns centres, però en d'altres han sigut avaluats per un docent, per la direcció del centre i per la inspecció educativa”. Per tant, no estem davant d'afirmacions diferents sinó en front d'una quantificació no coincident. El que segons la informació ha passat en gran part dels centres, només pot haver passat en alguns, segons la queixa. Cap de les dues parts aporta dades quantitatives i aquest Consell no té suficients elements de judici per saber quina de les dues situacions és la majoritària o si estem davant d'un got a mig omplir sense poder dir si és mig ple o és mig buit.

Certament, la informació seria més completa si especifiqués quants centres i quants dels 18.000 nous professors no han pogut ser avaluats d'acord amb les normes habituals. Entenem, però, que la notícia respon a una anomalia detectada per la redacció, contrastada en fonts solvents tal com especifica el mitjà en les seves al·legacions i que possiblement en el moment d'informar-ne no hi ha encara xifres concretes de l'abast dels fets. A més, som conscients de que en una informació d'un minut i 47 segons no hi cap tot, de que les dades que conté són les bàsiques i que el motiu principal de la peça és explicar o denunciar una situació excepcional. I de fet aquesta és la funció del periodisme: fixar el focus en allò que no és habitual. També és cert, que en aquests casos, cal fer un seguiment de la informació i donar en els dies següents totes les dades que es van saber i que complementen la notícia.

Segons la queixa, la informació no és “fidel a la realitat i provoca un desprestigi del sistema educatiu perquè es dona a entendre que accedeixen 18.000 docents que no han sigut avaluats amb prou rigor”. Com ha quedat explicat, la informació parla de que l'avaluació irregular o d'urgència s'ha fet en gran part dels centres, però no en la totalitat. I en tot cas, no podem entrar en valoracions sobre el que “dona a entendre” una notícia perquè estaríem introduint-nos en el terreny de la subjectivitat.

Per tan, no creiem que s'hagi vulnerat el Criteri 1 del Codi Deontològic ni tampoc el Criteri 2, ja que la voluntat informativa no és desprestigiar el sistema educatiu sinó donar a conèixer una irregularitat. I en conseqüència tampoc no s'hauria vulnerat el Criteri 3 que exigeix la rectificació dels errors quan s'han posat de manifest.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que la informació emesa al Telenotícies migdia de TV3 el dia 12 de Desembre de 2024 sobre l'avaluació del professorat en pràctiques un cop superada l'oposició no vulnera els Criteris 1, 2 i 3 del Codi Deontològic dels periodistes a Catalunya.

Expedient núm. 1/2025

ASSUMPTE: Queixa de l'equip de govern de l'Ajuntament de Figueres (Junts) per una informació publicada pel digital Girona Notícies, en considerar que vulnera els punts 1, 2 i 3 del Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

La queixa fa referència a una notícia sobre la recerca d'una dona de 83 anys desapareguda a Garriguella, localitat molt propera a Figueres. Mossos, Bombers i voluntaris van iniciar l'operatiu el 27 de desembre de 2024, al qual poc després es van sumar equips de Protecció Civil de diferents pobles de l'Alt Empordà. El dia 29 de desembre a les cinc de la tarda, Girona Notícies va publicar, tant al seu portal web com a la xarxa social X, que Protecció Civil de Figueres no hi participava "perquè sembla que l'alcalde de Figueres, Jordi Masquef, no ha donat l'autorització necessària". L'endemà, dia 30, l'Ajuntament ho va desmentir amb una piulada de l'alcalde a X, on responia, textualment: "Ho vaig autoritzar quan se'ns va demanar, a través de la primera tinent d'alcalde. No s'ha negat mai la participació". Segons diu l'equip de govern en la queixa presentada al CIC, l'autorització es va emetre el mateix dia 29 de desembre al migdia. També el dia 30 al matí, la cap de comunicació de l'Ajuntament de Figueres es va posar en contacte, via Whatsapp, amb el responsable de Girona Notícies per advertir-los que la informació era "absolutament falsa", que no havien rebut cap petició de permís i demanava una rectificació. Malgrat aquests desmentiments, des de Girona Notícies van mantenir la informació tot assegurant que "en cap cas era falsa", tot argumentant que ells no havien "afirmat que Masquef hagués dit que no", sinó que només n'havien assenyalat la probabilitat: "Ahir se'ns va comunicar que s'havia negat la participació de Protecció Civil de Figueres. Com que Protecció Civil depèn de l'Ajuntament, sembla que l'alcalde no va autoritzar-ho", van respondre a la piulada de Masquef a X. Per tot plegat, l'equip de govern considera que Girona Notícies ha vulnerat el punt número 1 del Codi

Deontològic (Informar de manera acurada i precisa), el número 2 (Evitar perjudicis per informacions sense fonament) i el 3 (Rectificar les informacions incorrectes).

AL·LEGACIONS

Girona Notícies argumenta que, el dia 29 de desembre, una “font interna” de l’Ajuntament de Figueres els havia comunicat que alguns membres de Protecció Civil de Figueres volien participar en la recerca, però que no ho podien fer perquè la Guàrdia Urbana havia denegat el permís. “Per no implicar directament la Guàrdia Urbana”, indiquen, van decidir comentar que “probablement” l’alcalde, com a màxim responsable, no ho havia autoritzat, però al·leguen que “en cap moment” van fer aquesta afirmació “de manera categòrica”.

També argumenten que la resposta de l’Ajuntament va ser “contradictòria”, ja que inicialment l’alcalde i la cap de comunicació, a través de X i de WhatsApp, afirmaven que ningú els havia demanat autorització per participar en la recerca, cosa que van rectificar a X al cap d’una hora per afirmar que sí, que a través d’una regidora s’havia rebut la petició i s’havia acceptat.

D’altra banda, assenyalen que totes les afirmacions dels membres de l’equip de govern són falses, ja que “cap membre de Protecció Civil de Figueres va participar en la recerca en cap moment”. També indiquen que, malgrat haver estat contactats per Protecció Civil per saber qui els havia filtrat la informació, no van voler revelar la seva font, argumentant només que ve de “dins” de l’Ajuntament, tot i que no forma part de l’equip de Protecció Civil. Com a prova, adjunten una captura de pantalla amb una persona anònima, que a preguntes del responsable de Girona Notícies, respon que Protecció Civil de Figueres no ha participat a la recerca i que no els hi ha deixat anar. Tot i això, des del portal asseguren que “per evitar més polèmica sobre aquest tema, hem rectificat la notícia i hem suprimit la part en qüestió”.

PONÈNCIA

Aquest cas implica algunes de les qüestions fonamentals relacionades amb els principis més bàsics del periodisme. El primer punt del Codi Deontològic fa referència a la necessitat d’informar de manera clara i precisa, tot indicant que *“cal evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets”*, que és el que Girona Notícies ha fet en aquest cas. El portal web admet que ha atribuït la negació de la petició a l’alcalde sense tenir-ne cap prova, i el fet d’utilitzar el verb “sembla” no els eximeix de responsabilitat:

les informacions han de ser clares, precises i contrastades, cosa que en aquesta ocasió no ha succeït, perquè el mitjà no aporta cap prova de la negativa de l'alcalde. Sí que és cert que la primera reacció de l'Ajuntament va ser dir que no s'havia rebut cap petició, fet que contradiu les afirmacions posteriors dient que sí que es va autoritzar, però això pot ser atribuïble a una falta de comunicació entre els membres implicats i en cap cas demostra que l'alcalde s'hi hagués negat. Per tant, hi ha un clar incompliment del punt 1 del Codi.

El segon punt fa referència a la necessitat d'evitar perjudicis per informacions sense fonament. En aquest cas, la imatge pública de Masquef queda danyada per una informació que no s'ha pogut demostrar com a certa, mentre que el responsable de Girona Notícies tampoc va posar-se en contacte prèviament amb l'equip de govern per tal que pogués donar resposta, tal com indica el Codi. Per tant, hi ha també un incompliment del punt número 2.

El tercer punt es refereix a la necessitat de rectificar les informacions imprecises "amb promptitud" i "el tractament i l'extensió proporcionals", així com la necessitat d'atendre el dret a rèplica quan aquest sigui sol·licitat "en termes raonables". En aquest cas, la primera reacció de Girona Notícies va ser la de mantenir la informació, i ni tan sols va afegir al seu redactat la versió de l'Ajuntament. No va ser fins més endavant (no s'especifica la data) que va esborrar aquest paràgraf de la notícia, fet que no es pot entendre com una rectificació perquè els lectors de la notícia original no tindrien per què tornar a entrar-hi per comprovar-ho. A més, al perfil de Girona Notícies a X encara hi ha publicada la piulada del dia 29 de desembre que atribuïa la decisió a l'alcalde, de manera que es manté la informació no demostrada. Per tant, també es pot considerar que s'ha incomplert el punt 3 del Codi Deontològic.

Més enllà dels tres punts del Codi Deontològic esmentats per l'Ajuntament de Figueres, aquest cas també convida a fer una reflexió sobre el secret professional. Girona Notícies argumenta que la informació li va venir de "dins" de l'Ajuntament, tot i que la font -que es nega a revelar- no pertanyia al cos de Protecció Civil. En aquest sentit, el punt 5 del Codi Deontològic indica que les fonts "s'han de citar perquè la informació sigui creïble", però que els periodistes tenen "l'obligació moral de protegir-les invocant el secret professional quan sigui necessari". Cal recordar, tanmateix, que la protecció d'una font confidencial no eximeix, en cap cas, de l'obligació de contrastar la informació. En aquest cas, l'ús d'una sola font confidencial que ni tan sols forma part de Protecció Civil és insuficient per poder demostrar la veracitat de la informació publicada.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Girona Notícies ha incomplert els criteris 1, 2 i 3 del Codi Deontològic dels periodistes de Catalunya.

ACORDS TRAMITATS AL PLE DE DATA 7 DE MAIG DE 2025

Expedient núm. 2/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Sr. G.S. per una notícia publicada al diari Segre del 29 de gener de 2025 titulada: "Un mort i un ferit al pujar al damunt d'un tren i electrocutar-se a Lleida" que conté un vídeo on es veu el cos de la víctima en flames. Considera que es vulneren els criteris 9 i 12 del Codi Deontològic per no preservar el dret a l'honor i la privacitat del difunt

Motiu i contingut de la queixa

La peça apareix aquell mateix dia i inclou el contingut gràfic següent: diverses fotografies publicades a l'edició impresa del Diari, una de les quals motiva la queixa; i un vídeo, també motiu de la queixa, que es publica al [lloc web del diari](#), i als comptes a les plataformes [Instagram](#) i [X](#) del mateix Segre.

Tenint en compte el contingut de la fotografia i el vídeo publicats, on es veu el cos de la víctima en flames, l'autor de la queixa indica la vulneració de dos criteris concrets:

El criteri 9.- Respectar el dret a la privacitat

El criteri 12.- Salvaguardar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral

Els motius pels quals l'autor considera que la fotografia i el vídeo vulneren aquests dos criteris és perquè, d'acord amb allò expressat en la queixa, el vídeo publicat al lloc web del diari, "no té cap valor informatiu i únicament serveix per amplificar la morbositat de la peça. A més, suposa una vulneració del dret a l'honor i la privacitat del difunt". En el cas de la fotografia que acompanya la notícia publicada a l'edició impresa, també considera que "s'ha comès aquesta vulneració en publicar una fotografia del cos en

flames". L'autor de la queixa adjunta la pàgina de l'edició impresa i l'enllaç al vídeo publicat a la versió digital.

ANTECEDENTS

La queixa indica la vulneració de dos criteris del codi molt concrets:

El criteri 9, que fa referència a la necessitat de respectar el dret a la privacitat: Les persones han de ser tractades amb respecte i dignitat, particularment les més vulnerables. Cal evitar les intromissions innecessàries i les especulacions gratuïtes sobre els seus sentiments i circumstàncies. Danyar de forma injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort, contravé l'ètica periodística.

També indica la vulneració del criteri 12, que està vinculat a la necessitat de salvaguardar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral: No es pot discriminar cap persona a causa de la seva condició sexual, discapacitat física o mental, creences, origen ètnic, nacionalitat i extracció social. Així mateix, cal evitar expressions vexatòries que puguin incitar a l'odi i a l'ús de la violència. Els periodistes han de ser especialment sensibles amb la diversitat i actuar amb sentit de justícia i respecte a les persones i els grups afectats.

El CIC, en estudiar la queixa presentada, va observar que els comentaris a la notícia del lloc web del diari Segre eren ofensius i fomentaven el discurs de l'odi, per la qual cosa va prendre la decisió de sol·licitar al mitjà, tot i no figurar en l'escrit de queixa presentat, si s'aplicava moderació dels comentaris a la notícia.

AL·LEGACIONS

El 7 de febrer de 2025, arriben al CIC les al·legacions del Diari Segre, signades per la directora Anna Sàez Mateu.

El primer que s'hi indica és el context que envolta la publicació de la peça. Anna Sàez explica que, "a tres quarts de nou del vespre del dia 28 de gener, el diari va rebre diversos avisos de veïns de la zona de Rambla Ferran informant que hi havia un incendi a l'estació de tren". El diari Segre va ser el primer mitjà que va arribar al lloc i "els companys gràfics van fer una foto de les flames sense saber que el què cremava era una persona". Es tracta d'una notícia d'impacte perquè hi ha un mort, un ferit evacuat a l'hospital i centenars de persones afectades i, atès que s'apropa l'hora del tancament,

“s’han de fer molts canvis i prendre moltes decisions.” En aquest punt la directora del diari afegeix que “Valorar com s’ha tractat un tema dies després, quan es té tota la informació i es disposa de tot el temps per argumentar és més fàcil que fer-ho al moment, tot i que som conscients que és la nostra feina i que l’hem de fer bé”

Pel que fa a la vulneració dels criteris inclosos a la queixa, el diari no considera que s’hagi vulnerat “el dret a la privacitat, ni la dignitat de les persones, ni molt menys la seva integritat física i moral. La nostra informació és acurada i precisa”. La directora sosté que el diari respecta el criteri 1 del Codi Deontològic, ja que només es publiquen les inicials de les víctimes i, seguint el criteri 6 “no afegim cap mes element identificatiu ni fem cap mena de consideració sobre els seus orígens, la seva raça o la seva nacionalitat. Som absolutament respectuosos en referir-nos a la persona morta”.

El diari considera que el vídeo i les fotografies publicades tenien interès informatiu i “amb la dimensió humana de la notícia (la tràgica mort d’un jove)”, i no van ser els únics que les van publicar. Per tant, rebutgen rotundament i consideren ofensiu que “es digui que la publicació del vídeo o la foto serveix per amplificar la morbositat de la peça”. I afegeix que “a més, la foto va ser pixelada de manera que només s’intuïa el foc i era impossible que ningú pogués identificar que cremava un cos humà.” La directora afirma, a més, que tot i que no han rebut cap queixa, van decidir retirar totes les imatges de foc del web i de les pròpies xarxes socials “perquè no ens mou cap afany morbós”.

Pel que fa als comentaris dels usuaris publicat a la versió digital del diari, la directora aclareix que la participació dels lectors enriqueix la pluralitat del mitjà i, esmentant l’annex B Codi, explica que “apliquem una moderació activa per evitar la difusió d’expressions insultants, injurioses o discriminatòries”. Pel que fa a aquesta moderació, el diari indica que es fa amb filtres d’intel·ligència artificial per evitar insults i comentaris xenòfobs, sobretot, però es reforça amb un control manual per part de l’equip de Segre digital. Segre assenyala que els comentaris que s’adjunten a l’expedient es van retirar abans que arribés la queixa. En qualsevol cas, el diari indica que han reforçat el filtre a partir de les observacions.

Finalment, el diari afirma que han retirat les imatges causants de la queixa i s’ha reforçat el control de la moderació dels comentaris del web perquè en cap cas “buscàvem la polèmica ni la morbositat”. Afegeix, a més, que “els mitjans que van arribar tard i no van poder captar les imatges que han generat aquesta polèmica [...] ens les van demanar i

no les vam cedir precisament per tractar-se d'un tema delicat que no sabíem com donarien”.

PONÈNCIA

D'acord amb el que s'ha explicat prèviament, la queixa es refereix, per una banda, a la fotografia que acompanya la peça "Un mort i un ferit en saltar al damunt d'un tren i electrocutar-se a Lleida", publicada a la versió impresa del diari del 29 de gener de 2025; i, de l'altra, al vídeo publicat sobre aquest mateix fet al lloc web del Diari Segre. L'autor de la queixa planteja la possible vulneració del criteri 9, que assenyala la necessitat de respectar el dret a la privacitat, i del criteri 12 que demana salvaguardar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral.

Tenint en compte el que descriu el text de la queixa i les al·legacions emeses pel diari es considera el següent:

Convé assenyalar que, si bé el diari considera que la informació que ha proporcionat és acurada i precisa, les al·legacions comencen donant informació del context de la publicació de la fotografia i el vídeo motiu de la queixa. El diari reconeix que es tractava d'un material delicat, que es va comptar amb poc temps per decidir la publicació d'aquest material i que disposar de més informació i temps hauria ajudat a argumentar millor les decisions. I si bé rebutja rotundament i veu ofensiu que es consideri que la publicació del vídeo o la foto amplifica la morbositat de la peça, posteriorment retira totes les imatges de foc del seu lloc web i de les seves xarxes socials, fins i tot sense haver rebut cap queixa de la seva audiència.

Parant atenció ara als dos criteris esmentats a la queixa, es fa referència primer a la possible vulneració del criteri 9.

Tal com indica el diari, es considera oportú informar de la notícia ja que té un gran impacte, implica centenars d'afectats i és d'interès per a l'audiència. Tot i això, no sembla lògic atorgar al vídeo i les fotografies publicades un "interès evident" ja que les imatges afegeixen un valor informatiu escàs. El fet que el diari hagi retirat la imatge i el vídeo que motiva la queixa del seu lloc web i la plataforma Instagram (però no de la plataforma X), prova que la informació que proporcionaven no era essencial per comprendre la notícia. A més de no aportar informació rellevant, les imatges posen en dubte els aspectes claus del criteri 9, és a dir: garantir el respecte i la dignitat amb què han de ser tractades les persones, particularment les més vulnerables. Aquest criteri també indica que "danyar

de manera injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort, contravé l'ètica periodística", cosa que es considera que aplica al tipus de contingut i context que envolta la peça.

Una de les raons que el diari al·lega per justificar la publicació de la foto i el vídeo, és que a la notícia hi ha present la dimensió humana per la mort tràgica d'un jove. En aquest sentit, la publicació de les imatges esmentades no semblen la forma més oportuna de parar esment a la dimensió humana a què es refereixen. Això hauria requerit, en canvi, un enfocament i cobertura que disten de la informació que proporcionen les imatges.

El segon criteri que la queixa considera que es vulnera és el criteri 12, que indica que no es pot discriminar cap persona a causa de la seva condició sexual, discapacitat física o mental, creences, origen ètnic, nacionalitat i extracció social. El diari al·lega que al text de la notícia no s'afegeix cap element d'identificació ni consideració sobre els orígens, raça o nacionalitat de la víctima, i que es refereixen de manera respectuosa a la persona morta i a la persona ferida. La lectura de la notícia permet observar que el tractament cap a les víctimes és adequat.

El criteri 12 també afegeix que cal evitar expressions vexatòries que puguin incitar l'odi i l'ús de la violència i els periodistes han de ser especialment sensibles amb la diversitat i actuar amb sentit de justícia i respecte a les persones i els grups afectats. De nou, es considera que el text de l'article respecta aquests aspectes.

Pel que fa als comentaris dels lectors del diari, cal indicar que la queixa no en feia esment però el Consell de la Informació va decidir incloure'ls a l'expedient i, per tant, demanar també les al·legacions del diari. En resposta, Segre afirma de manera encertada que cal protegir la participació del públic perquè "enriqueix la pluralitat del mitjà", però la moderació activa que han utilitzat no ha estat suficient per "evitar la difusió d'expressions insultants, injuriosos o discriminatòries". El contingut dels comentaris inclou expressions vexatòries que inciten a l'odi, per la qual cosa es considera que s'incompleix amb el criteri 12. Arran de la queixa, el diari va decidir suprimir els comentaris i reforçar els filtres utilitzats.

Tot i que el diari Segre ha eliminat els comentaris del seu web es considera necessari assenyalar les qüestions següents:

- El mitjà ha de garantir que aquest tipus de comentaris siguin supervisats per evitar-ne la publicació.

- El mitjà explica que la moderació es realitza amb filtres d'intel·ligència artificial i reforçada amb un control manual per part de l'equip de Segre digital. Aquest cas ha posat de manifest la necessitat d'ajustar i reforçar els filtres usats, tal com ha fet posteriorment el diari, però també la necessitat de reforçar la supervisió humana d'aquest tipus de contingut, a fi que aquesta tasca no recaigui únicament en una moderació automàtica.

- El mitjà ha d'informar els usuaris de totes aquelles tasques per a les quals utilitza eines d'intel·ligència artificial, a fi de garantir la màxima transparència dels seus processos informatius i editorials.

Vinculat a aquesta qüestió, es considera oportú recordar l'estudi publicat pel CIC sobre [La participació dels usuaris als diaris digitals de Catalunya. Anàlisi dels comentaris dels lectors](#). El punt 2 fa referència a certes normes ètiques d'ús:

El conjunt de les normes de participació que regulen la conversa digital en els diaris analitzats coincideixen, a grans trets, a garantir un ús compatible amb els principis i valors d'una societat democràtica, com hem vist a l'apartat de la regulació jurídica. En general, hi ha una prohibició expressa de no difondre continguts antidemocràtics, racistes, xenòfobs, pornogràfics, d'exaltació de la violència, d'apologia del terrorisme o que atemptin contra els drets humans.

Finalment el CIC vol recordar que la responsabilitat del diari inclou tots els mitjans utilitzats per difondre el seu contingut editorial. I que per tant, tot allò que esmena, corregeix o canvia a l'edició web del diari ho ha de fer també als seus comptes de les xarxes socials. En aquest sentit, i com ja s'ha dit anteriorment, és sorprenent que la supressió del vídeo motiu de la queixa no s'hagi fet efectiva al compte d'X del diari i que, per tant, la filmació del jove cremant al damunt del tren encara hi estigui disponible. Creiem que si el compliment del Codi Deontològic és important a la informació publicada al diari, ho és tant o més a les notícies penjades als comptes de les xarxes socials. Perquè és a les xarxes on es propaguen de manera més ràpida les reaccions xenòfobes, els comentaris vexatoris, el discurs de l'odi i tot tipus de reaccions deshumanitzadores, que s'escapen a qualsevol tipus de control. Si la moderació permet editar els comentaris dels lectors al web del diari, tot allò que es publica a les xarxes queda fora de control. I per això el periodisme responsable ha de ser tant o més curós amb la informació difosa a través de les xarxes com amb la que publica als canals tradicionals.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

D'acord amb el que s'ha exposat prèviament, es considera que el diari Segre ha vulnerat els criteris 9 i 12 del Codi. Es considera positiu que el mitjà hagi decidit retirar les imatges causants de la queixa del seu lloc web i la plataforma Instagram, però no ho ha fet de la plataforma X. Respecte als comentaris dels usuaris inclosos a l'expedient, també es considera positiu que el Diari hagi reforçat el control per moderar la participació dels usuaris a la versió digital del diari. Igualment, es recomana que el Diari tingui cura del contingut de tots els seus canals de distribució d'informació.

Expedient núm. 3/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat per la Sra. L.C. sobre una informació publicada pel diari digital *Crónica Global* relacionada amb la universitat on va estudiar el director de cinema Marcel Barrena.

ANTECEDENTS

Amb data 31 de gener de 2025, la Sra. L.C. s'adreça al Consell de la Informació de Catalunya per presentar una queixa sobre una informació publicada al diari digital *Crónica Global*, ja que considera que “és clarament un text promocional que es fa passar per informació”.

Concretament, fa referència a l'article titulat “[Ni ESCAC ni UPF: esta es la universidad privada de Cataluña donde estudió Marcel Barrena, director de 'El 47'](#)”, signat pel periodista Joan Colás i publicat el dia 21 de gener de 2025.

L.C. considera que l'article vulnera el Criteri 07 del Codi Deontològic de la professió periodística, que estableix que “cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques”, així com el punt 02 de l'annex B, que diu que “el producte informatiu ha de poder ser identificat com a tal sigui quina sigui la seva naturalesa formal”, i que cal garantir la distinció entre informació, opinió i publicitat.

AL·LEGACIONS

Demanades al moment que el CIC ha acceptat la queixa, el vicepresident i conseller delegat de *Crònica Global*, Xavier Salvador, ha presentat escrit d'al·legacions.

Al seu text, Salvador hi defensa que el contingut publicat “no és cap informació retribuïda, ni tampoc un cas de *branded content*”, que “està degudament signat i situat dins la secció informativa que correspon” i que “segueix una estructura pedagògica o creativa, pròpia de determinats formats informatius, però sense implicar un component comercial.”

A més, el text d'al·legacions s'hi exposa que la notícia “no conté cap indicatiu de relació econòmica entre el mitjà i la universitat mencionada” i que el periodista Joan Colás, que signa el text, “és un professional amb trajectòria reconeguda dins del mitjà.”

En el seu escrit, el conseller delegat de *Crònica Global* manifesta també la disponibilitat del mitjà per facilitar informació fiscal que confirmi la inexistència d'un acord econòmic amb la institució esmentada a la notícia.

PONÈNCIA

La queixa que motiva aquesta ponència fa referència al Criteri 07 del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya, que recull que “cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques”, així com el punt 02 de l'annex B, que estableix que “la distinció entre informació i opinió també és igualment exigible, així com la diferenciació entre publicitat i informació”.

Estudiades amb atenció tant la queixa com les al·legacions, el contingut publicat planteja un cas límit entre la informació i la publicitat encoberta, que convida a una reflexió deontològica.

Malgrat que el mitjà nega rotundament que hi hagi hagut cap compensació econòmica, i que ofereix transparència en aquest sentit, la forma, to i estructura del text, així com el caràcter marcadament promocional del centre universitari que s'hi esmenta, la Facultat Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, poden induir el lector a percebre l'article com un contingut publicitari. Cal tenir en compte, també, que al titular de la informació s'hi esmenten dos centres universitaris catalans que no apareixen en cap altre moment de la notícia (UPF i ESCAC), fent encara més evident la intenció promocional de l'article.

Si bé és cert que amb les dades de què es disposa no es pot demostrar que existeixi un intercanvi econòmic entre el mitjà de comunicació i la Universitat que s'esmenta a la notícia, l'article no compleix adequadament amb els requisits de claredat formal que

estableix el punt 02 de l'annex B del Codi Deontològic: no es fa cap advertència explícita que permeti diferenciar aquest contingut d'un reportatge publicitari.

La credibilitat periodística no només es fonamenta en la veracitat del contingut, sinó també en la percepció d'independència i transparència. I en aquest cas, la redacció pot induir a l'error, la qual cosa resulta especialment delicada.

Es considera que, encara que no s'hagi acreditat una relació econòmica directa entre el mitjà *Crònica Global* i la Universitat mencionada en l'article, la manera com s'ha redactat i presentat la informació suposa una vulneració de diversos criteris del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya. En primer lloc, el contingut vulnera el Criteri 7, que estableix que cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques. També infringeix el punt 2 de l'annex B, que remarca la importància de la distinció clara entre informació i opinió, així com entre publicitat i informació, sigui quina sigui la seva naturalesa formal.

A més, aquest cas pot posar en qüestió el Criteri 1 del mateix Codi, que exigeix als professionals del periodisme un compromís amb la recerca de la veritat i amb la presentació fidel dels fets, evitant formats que puguin induir a error o fer passar opinions o interessos comercials per informació contrastada.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Que l'article objecte de la queixa no compleix amb els criteris de transparència i diferenciació establerts pel Codi Deontològic, com són els criteris 1 i 7 i el punt 2 de l'annex B. Per això, recomana al mitjà extremar la cura en la presentació i etiquetatge d'aquest tipus de continguts, amb especial atenció a la seva percepció per part del lector mitjà, per tal de preservar la confiança, la claredat informativa i la independència periodística.

Expedient núm. 4/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Sr. Ll. B. per una notícia apareguda a la web del diari El 9 Nou que conté un tall de vídeo penjat al Youtube que, sent publicitari, en cap moment fa referència a que sigui un contingut patrocinat. La queixa creu vulnerat el criteri 7 del Codi Deontològic.

El dia 14 de Febrer el CIC rep una queixa online del Sr. LL.B.R sobre una noticia apareguda al diari El 9 Nou, que a judici de qui presenta la queixa no s'indica que sigui contingut publicitari, quan *“tant a la noticia com el tall del vídeo penjat a Youtube, en cap moment es fa referencia a que sigui contingut patrocinat”*, per la qual cosa la persona que es queixa considera que es vulnera el criteri 7 del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya.

El criteri 7 del Codi Deontològic diu:

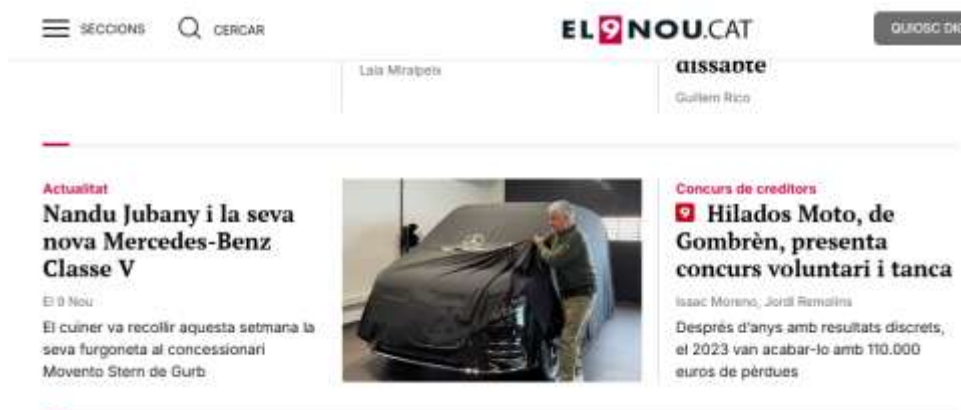
“Evitar el conflicte d'interessos. Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques”.

ANTECEDENTS

La persona que presenta la queixa adjunta dos captures de pantalla on sota el títol d'Actualitat es pot llegir:

“Nandu Jubany i la seva nova Mercedes-Benz, Classe V.

El cuiner var recollir aquesta setmana la seva furgoneta al concessionari Movento Stern de Gurb.”

A judici de la persona que emet la queixa:

“Tant a la noticia web com al tall de vídeo penjat al Youtube en cap moment fa referència a que sigui un contingut patrocinat (la noticia apareix signada per El 9 nou) quan és evident que és així. El text patrocina la persona de Nandu Jubany i el concessionari Movento Stern Concessionari de Mercedes.”

I afegeix:

S'hauria d'indicar tant al text com en el vídeo penjat al youtube que es tracta de contingut publicitari”.

AL·LEGACIONS

Demanades les pertinents al·legacions al diari El 9 Nou, Agustí Danés, en representació de Premsa d'Osona, editora del diari, presenta les següents al·legacions el 17 de febrer de 2025:

“-El concessionari Movento Stern de Gurb va lliurar un cotxe al cuiner Nandu Jubany el 12 de febrer. Quan els clients són persones amb projecció pública els concessionaris acostumen a difondre-ho. Recentment Cupra ho ha fet amb els jugadors del Barça.

-En aquest cas, el concessionari va difondre fotografies i un vídeo de Jubany. Es va valorar que el vídeo per la rellevància pública del cuiner, que té una estrella Michelin, l'espontaneïtat amb què s'expressa i la seva popularitat, podia publicar-se a la web amb una explicació de context. Es considera que el vídeo es una nota de societat. Un famós que ensenya el seu cotxe.

-El dia 14 de febrer a la nit es penja al portal digital explicant que Jubany havia recollit el vehicle i que feia poques setmanes havia tornat del Dakar, on va ser el primer pilot de l'Estat Espanyol l'any del seu debut en cotxes. El text, elaborat des de la redacció, se signa com El 9 Nou. El llibre d'estil del periòdic així ho estableix.

L'endemà, el dia 15 de febrer a la reunió de redacció, on cada divendres i cada dilluns es repassen els temes publicats, es produeix un debat sobre la idoneïtat d'aquesta informació. Es valora que hi ha arguments per defensar la publicació del vídeo per la rellevància pública del personatge, però que també n'hi ha per considerar que es tracta d'un contingut amb un biaix publicitari.

-Davant d'aquesta disjuntiva, el mateix 15 de febrer la direcció decideix incorporar l'etiqueta de contingut patrocinat. La decisió es posa en coneixement del departament comercial”.

PONÈNCIA

Efectivament, al nou text que apareix a El 9 Nou, del 14 de febrer de 2025 es pot veure que la notícia sobre “Nandu Jubany i la seva nova Mercedes Benz Classe V”, apareix sota el rètol de “Contingut patrocinat”.

<https://el9nou.cat/osona-ripolles/actualitat/nandu-jubany-i-la-seva-nova-mercedes-benz-classe-v/>

A la mateixa pàgina hi ha incorporat un vídeo que es titula: “Nandu Jubany recull el nou Mercedes” amb imatges i veu del cuiner, que destapa amb orgull en seu nou cotxe. En el vídeo no hi ha cap indicació sobre si és o no contingut patrocinat, però al estar incrustat en el text precedit per aquest advertiment, es dedueix que tot, text i vídeo, és un patrocini de la marca Mercedes, el nom i logotip de la qual apareix al final del vídeo.

SECCIONS CERCAR EL 9 NOU.CAT GUIDOSC DIGITAL

EN DIRECTE EL 9 TV EN DIRECTE EL 9 FM

Contingut patrocinat

Nandu Jubany i la seva nova Mercedes-Benz Cla

El cuiner va recollir aquesta setmana la seva furgoneta al concessionari Movento Stern de Gurb.

Nandu Jubany /

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Analitzada la queixa i contemplades les alegacions presentades pel diari El 9 Nou, aquesta ponència conclou que si bé en un primer moment es podia haver incomplert el criteri 7 del Codi Deontològic, la rapidesa i promptitud amb que es va advertir que es tractava d'un contingut patrocinat, afegint un rètol d'advertiment al text i al vídeo que s'inclou, deixa sense efecte aquest incompliment.

Expedient núm. 5/2025

ASSUMPTE: Queixa de M.F. per un article publicat a e-Notícies el 9 de febrer de 2025, amb el títol “Un militant de la CUP amenaça la seva exnòvia, però un jutge no ho considera delicte”. El denunciant considera que vulnera els criteris 1, 2 i 10 del Codi Deontològic, perquè al seu parer utilitza una terminologia “calumniosa” o, si més no, “inapropiada” i “desencertada”. A més, afirma que l'article conté informacions que no són certes i que se li imputa “falsament” la comissió d'un delicte.

ANTECEDENTS O FETS

El senyor M.F. es queixa d'una notícia publicada a e-Notícies, signada pel seu director, Arnau Borràs, que fa referència a la seva persona. El seu titular és: “Un militant de la CUP amenaça la seva exnòvia, però un jutge no ho considera un delicte”.

El text es fa ressò d'un tuït de M.F. a la xarxa social BlueSky, on reacciona a l'anunci d'una noia (A.) dient que s'ha afiliat a Aliança Catalana. L'article adjunta la captura de pantalla del tuït, que diu: “Et vaig ajudar quan ningú ho feia i et vaig estimar de veritat. Et deia que la teva supèrbia i lliçons de superioritat amagaven les seves pors. El temps m'ha donat la raó. De la por has passat a l'odi i abrades la xenofòbia i el racisme. Cap a tu tampoc hi haurà pietat. Com amb cap feixista. #FCKNZS”.

L'article posa context a aquesta situació. Explica que A. i M.F. van ser parella durant gairebé dos anys i que A. ha denunciat M.F. al jutjat de violència de gènere per aquest cas, tot i que no especifica exactament quins delictes li atribuïa. En tot cas, e-Notícies ho qualifica “d'amenaça pública”, especialment per la frase “cap a tu tampoc hi haurà pietat”. El text, però, assenyala que el magistrat ha decretat el sobreseïment provisional del cas perquè considera que el contingut de M.F. (que, segons e-Notícies, també va titllar la seva exparella de “feixista, racista i nazi”, tot i que en aquest cas no n'aporta proves) està emparat per la llibertat d'expressió i que els fets no són constitutius d'una infracció penal.

Més enllà de la decisió del jutge, e-Notícies explica les conseqüències psicològiques que el cas ha tingut per a A. Segons indiquen, la víctima explica que fa anys va patir una pallissa i una violació per part d'un militant de la CUP, de manera que segons ella M.F. “és coneixedor d'aquests precedents i, per tant, és conscient del dany psicològic que li pot causar amb les seves amenaces directes per xarxes socials”. De fet, assegura que li fa “por tornar” a la seva ciutat natal -on viu M.F.- a causa d'aquestes “amenaces”.

L'article també assenyala que M.F. compta amb "un llarg currículum de tuit violents", citant-ne un com a exemple.

Com a afectat, M.F. considera que s'han vulnerat tres punts del Codi Deontològic: l'1 (informar de manera acurada i precisa), el 2 (evitar perjudicis per informacions sense prou fonament) i 10 (salvaguardar la presumpció d'innocència). Els seus arguments són que la informació utilitza una terminologia "calumniosa" o, si més no, "inapropiada, del tot desencertada i coses que no són certes". De fet, assegura que se li imputa "falsament" la comissió d'un delictes.

En un burofax enviat a e-Notícies per demanar el dret a rèplica, M.F. assegura que el text conté diverses informacions falses: indica que ja no és militant de la CUP i assegura que mai va tenir una relació sentimental amb A., sinó que només van tenir una "amistat esporàdica" fa anys. D'altra banda, està en desacord amb l'ús de la paraula "amença", perquè recorda que mai ha estat condemnat per aquest motiu. També critica l'ús de la conjunció "però" al titular, perquè al seu parer qüestiona la resolució judicial.

D'altra banda, considera que el text pot suposar un delictes de calúmnies, ja que se li atribueix un "llarg currículum de tuïts violents" (cosa que, des del seu punt de vista, és només una opinió) i se l'acusa de fer apologia del terrorisme, per la qual cosa tampoc ha estat mai condemnat. Finalment, indica que mai va anomenar A. "feixista, racista i nazi", tal com afirma el rotatiu.

En el moment d'enviar aquesta queixa al CIC, el denunciante no havia rebut resposta d'e-Notícies en relació a les peticions del burofax. Posteriorment, però, e-Notícies sí que va incloure la seva versió dels fets en un paràgraf final, titulat "M.F. es posa en contacte amb e-Notícies per matisar algunes informacions publicades". La versió amb aquest afegit és la que encara es pot trobar a les xarxes socials. Tot i que e-Notícies no ho ha comunicat, fa la impressió que també es podria haver modificat el text general de la notícia, perquè l'actual versió de l'article no fa referència a algun dels elements denunciats com M.F., com l'apologia del terrorisme.

AL·LEGACIONS

E-Notícies ha presentat un escrit d'al·legacions on assenyala que la notícia es basa en dos fets objectius: la publicació de M.F. a BlueSky, que tornen a qualificar d'"amença", i la sentència judicial. El rotatiu justifica l'ús de la paraula amenaça emparant-se amb una de les definicions del DIEC: "paraula, gest, etc. amb què s'amença". Tot i això,

subratlla que en tot moment han deixat clar que, des del titular, que el jutge no ho ha considerat delictu. D'altra banda, assenyala que l'article es basa en la denúncia d'una dona que s'ha sentit "assetjada i amenaçada", tal com han fet molts mitjans en casos similars. Pel que fa a la relació entre M.F. i A., considera que l'expressió "et vaig estimar de veritat" acredita que hi va haver algun tipus de relació sentimental entre ells, i creu que l'etiqueta que li posessin no és rellevant per al contingut de l'article. Pel que fa a la militància de la CUP, recorden que M.F. n'ha estat un militant històric, i que el fet que ja no en sigui membre no li suposa un greuge ni modifica el contingut de la notícia. Finalment, diuen que abans de publicar van intentar contactar amb M.F. i no van aconseguir-ho, però posen en valor el fet d'haver actualitzat la notícia per incloure-hi el seu punt de vista un cop aquest els va contactar.

PONÈNCIA

La queixa de M.F. fa referència a una possible vulneració dels punts 1, 2 i 10 del Codi Deontològic.

Pel que fa al punt 1, malgrat que la base de la notícia pugui ser certa -l'existència de la publicació, la denúncia per amenaces, el sobreseïment per part del jutge-, el titular consta d'una imprecisió que sembla deliberada per a perjudicar un partit polític, en aquest cas la CUP. I és que el subjecte del titular és "Un militant de la CUP amenaça la seva exnòvia", quan en realitat aquesta formació política no té res a veure amb el cas i, malgrat que M.F. ha desmentit que continuï formant-ne part, el rotatiu ha mantingut l'expressió "militant de la CUP" tant al titular com en els primers paràgrafs del text. Només en l'afegit final, on dona la versió de M.F., aclareix que ja no n'és militant, però es tracta d'un aclariment insuficient perquè només apareix al final del text, de manera que aquells lectors que només llegeixin l'inici es quedaran amb una idea errònia. Així doncs, malgrat que, tal com diu e-Notícies, el fet que ja no sigui militant no significa cap greuge per a M.F., sí que ho significa per a la CUP, perquè es veu implicada en un cas particular en el qual el partit no té res a veure. A més, aquesta intenció de perjudicar la CUP es veu també en altres punts del redactat, com per exemple en la descripció de l'estratègia legal utilitzada per M.F. -la petició d'imposar costes a A.- que segons el rotatiu "clarament, intentava crear un precedent per amenaçar a qui se li acudís denunciar amenaces per part de gent relacionada amb la CUP", quan en realitat és una petició molt habitual; o en el recordatori que la víctima ja havia patit una pallissa i una violació per part d'un altre membre de la CUP, sense que se n'aporti cap prova.

Pel que fa a una altra possible imprecisió, com la naturalesa exacta de la relació sentimental entre els dos implicats, és cert que no té rellevància en relació al contingut de l'article.

En relació a l'ús de la paraula "amenança", el seu ús es pot acceptar malgrat que no hi hagi hagut una condemna per part del jutge. Segons la segona definició del DIEC del verb "amençar", consisteix en "Anunciar (a algú) un perill, un càstig, etc., cas de fer això o allò", descripció que correspon al cas que ens ocupa.

Per tant, es pot concloure que e-Notícies ha incomplert el punt 1 del Codi Deontològic, però bàsicament en tot allò que fa referència a la CUP.

En relació al segon punt del Codi, que insta a evitar perjudicis per informacions sense prou fonament, s'ha de dir que el redactat de la notícia no és neutre, sinó que es posiciona clarament a favor d'A., donant-li la raó amb ús d'adverbis com "lògicament" o assumint directament alguns dels seus arguments sense agafar-ne prou distància. Per exemple, aquest paràgraf: "A causa del primer cas, A. va haver fins i tot de mudar-se de ciutat, desplaçant-se fins a gairebé dues hores de la que era la seva llar. Ara, per culpa d'aquest segon cas, torna a tenir el temor d'anar per segons quins llocs. I és que M. és de Terrassa i allà A. té part de la seva família, a la qual visita periòdicament. I, lògicament, ho fa amb por davant les amenaces del que va ser la seva parella durant gairebé dos anys".

Malgrat que, repetim, la base de la informació pugui ser certa, la construcció de la notícia semblar estar feta per a donar una mala imatge de M.F. (que, recordem, no ha estat condemnat per aquest cas), tot incidint en el seu "historial de tuïts violents" (del qual se'n mostra només un exemple) o amb l'ús d'expressions incriminatòries com el títol "Aprofita una situació de vulnerabilitat". A més, també afirma que M.F. va titllar A. de "feixista, racista i nazi", tot i que l'afectat ho desmenteix i el rotatiu no n'aporta proves (no hi ha cap captura de pantalla). D'altra banda, si el mitjà va intentar contactar amb M.F. i no li va ser possible, hauria d'haver-ho reflectit en el primer redactat, per tal de deixar-ne constància al lector. Per tant, es considera que sí que s'ha vulnerat el punt 2 del Codi Deontològic, perquè a través d'un redactat parcial i imprecís s'ha intentat causar un descrèdit tant a M.F. com a la CUP.

En canvi, no es pot considerar que el punt 10 (salvaguardar la presumpció d'innocència) hagi estat vulnerat: malgrat que el to de l'article és crític amb la decisió del jutge, en tot moment deixa clar que el cas ha quedat sobresseït i que no ha estat considerat delictiu.

D'altra banda, i malgrat que la queixa no ho menciona, cal reflexionar sobre la gestió que fa e-Notícies del dret a rèplica. Tal com s'ha comentat, els aclariments de M.F. només es mencionen en un paràgraf final sota el títol de "*M. F. es posa en contacte amb e-Notícies per matisar algunes informacions publicades*", sense modificar la resta de la notícia. Així doncs, el lector que no arribi fins al final es quedarà només amb una versió (la de la denunciant) i amb les imprecisions ja mencionades sobre la militància política del subjecte. Per tant, aquest format de dret a rèplica és insuficient i la versió de M.F. s'hauria d'haver situat molt més amunt en el text per tal de garantir al lector una comprensió global del cas.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

E-Notícies ha incomplert el criteri 1 del Codi Deontològic, especialment en relació a la militància política del protagonista, i també el punt 2. En canvi, sí que ha complert amb el criteri número 10.

Expedient núm. 6/2025

ASSUMPTE: Queixa presentada el dia 20 de Febrer de 2025 per la Sra. L.P.M. contra el mitjà de comunicació "Diari Mes" per "*una difusió reiterada de continguts desactualitzats i incomplets*" que la vinculen a un procediment penal arxivat el 2017.

La Sra. P. explica que el "Diari Mes" ha publicat reiteradament informació inexacte i no actualitzada sobre la seva persona. Concretament, considera que el mitjà de comunicació ha donat informació vinculant-la a un expedient penal que fou arxivat l'any 2017, publicant una fotografia seva en primer pla.

La Sra. P. explica que el procediment penal va ser arxivat sense càrrecs contra ella el dia 24.11.2017 i que "a partir de llavors, qualsevol referència mediàtica a la meva suposada implicació hauria d'incloure la informació de que finalment vaig quedar exonerada".

L'escrit de queixa exposa que es va demanar reiteradament la rectificació i la des-indexació de la notícia disponible en aquest enllaç

https://www.diarimes.com/es/noticias/camp_tarragona/2017/11/13/el_jutge_cita_exregidora_pradeda_per_aclarir_cobraments_sense_justificar_28136_1093.html%202017/

(link no disponible actualment, perquè tal com explica la queixa, finalment es va des-indexar; anteriorment la des-indexació s'havia produït a altres mitjans).

La queixant explica que, posteriorment, el 29/07/2024 la notícia des-indexada va repararèixer amb una altre url al mateix diari “projectant la idea errònia que continuo sota sospita judicial”:

https://www.diarimes.com/es/camp-tarragona/171113/el-jutge-cita-exregidora-pradeda-per-aclarir-cobraments-sense-justificar_28843.html *(link no disponible actualment per*

l'eliminació de la notícia, tal com s'explica en el capítol al·legacions del mitjà).

AL·LEGACIONS

Com sempre fa el CIC va demanar a “Diari Mes” les oportunes al·legacions. El mitjà va efectuar les al·legacions que va creure convenient i que bàsicament són les següents:

1.- Que la notícia en relació a la Sra. P. es publica a partir del teletip de la agencia EFE el dia 13 de novembre de l'any 2017.

2.- Que la redacció del diari no va fer seguiment del tema.

3.- Que el “Diari Mes” no ha actualitzat ni des indexat la notícia des de la data de la seva publicació el 13.11.2017

4.- Que arran de la queixa de la senyora P., el diari procedeix a des-indexar la notícia. També assegura que procedirà a eliminar la mateixa, des de el propi sistema de gestió de continguts ó CMS (de Content Management System, en la seva denominació original en anglès).

PONÈNCIA

El CIC ha estudiat detingudament la queixa amb tots els seus documents així com les al·legacions del “Diari Mes”.

Efectivament el diari va publicar com explica la Sra. P. la seva foto en primer pla, vinculant-la a un procés penal.

Poc temps després de la publicació de la notícia, el dia 24.11.2017, el Jutge encarregat del seguiment del cas dicta resolució que en la seva part dispositiva diu textualment: “Acuerdo el sobreseimiento provisional de las presentes actuaciones respecto a L.P”.

El “Diari Mes” no va publicar res respecte a aquesta notícia. El diari reconeix en les seves al·legacions signades pel seu director Sr. Carles Magrana que el mitjà de comunicació no va fer el seguiment del cas, atès que només el va publicar per defecte a partir d’un teletip de la agència EFE. Reconeix també que com a conseqüència, no va actualitzar ni modificar, ni des-indexar mai la notícia des de la data de la seva publicació. Per tant la notícia no s’ha modificat ni tampoc la fotografia en primer pla de la Sra. L.P..

Aquesta actuació ha produït problemes de tota mena a la Sra. P. que ella descriu com, afectació a la seva salut mental, pèrdua de clientela, (és advocada en exercici). Descriu que l’exposició prolongada de la seva relació amb un procés penal genera interrogants als seus clients i que la situació li ha provocat cancel·lacions de cites i pèrdues d’oportunitats laborals, així com d’amics.

El CIC estima vulnerat per part del “Diari Mes” el Criteri 1 del Codi Deontològic dels Periodistes de Catalunya que fa referència a la manera d’informar de manera acurada i precisa.

“El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, te l’obligació d’acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d’observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjectures i rumors con si es tractes de fets”.

També considera vulnerat el Criteri 10 referent a ‘Salvaguardar la presumpció d’innocència’, i que textualment diu:

“Tota persona acusada o investigada per un delictes te dret a la presumpció d’innocència en les informacions i opinions relatives a indagacions, causes o procediments penals. El respecte i la protecció d’aquest dret son vigents des de l’inici de les actuacions policials fins que es provi la culpabilitat en un procés que gaudeixi de les garanties necessàries. Els periodistes evitaran els prejudicis, així com sotmetre els implicats a judicis paral·lels”.

El “Diari Mes” tampoc ha complert en la seva actuació, la recomanació 04 de l’annex B al Codi Deontològic que de manera molt clara es pronuncia al respecte dels documents on-line:

“La permanència indefinida a la xarxa dels documents i materials audiovisuals que es difonen i circulen a traves de la web pot generar situacions incòmodes o indesitjables

per a les persones afectades, ja sigui com a fonts informatives o com a testimonis. En el cas que en reclamin la desaparició, aquest fet planteja la necessitat de conciliar adequadament l'interès públic amb els drets individuals. En qualsevol cas, la invocació del "dret a l'oblit" no ha de ser motiu per a la destrucció immediata d'elements que en certa manera formen part d'un "arxiu general" o "memòria viva" que es patrimoni col·lectiu i que eventualment poden ser d'interès per a historiadors o investigadors socials".

Arran de la petició per part del CIC de les corresponents al·legacions a la queixa, el "Diari Mes" informa que ha des-indexat i suprimit la notícia que va donar el 13 de novembre de 2017. El CIC veu positiva aquesta actuació, encara que creu que la resolució ha d'indicar que la vulneració del Codi Deontològic dels Periodistes de Catalunya es va produir amb anterioritat.

Sorprèn que la senyora P. porti la URL de la notícia publicada inicialment el 2017 i que després va ser retirada (remet a una pàgina no trobada) i que temps després la mateixa notícia estigués disponible en una altre pàgina del mateix diari. Ambdues URL estan referenciades a l'apartat Antecedents. Sorprèn, dèiem, perquè el diari en les al·legacions assegura que la notícia mai no es va des-indexar. En qualsevol cas, s'hagués retirat o no, en el moment que es presenta la queixa la notícia era visible al web del diari.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Analitzada la queixa presentada per la Sra. L.P., el Consell de la Informació de Catalunya considera, pels arguments exposats anteriorment, que s'han vulnerat els Criteris 1 i 10 així com la recomanació 04 de l'Annex B del Codi Deontològic dels Periodistes de Catalunya.

Expedient núm. 8/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de l'ajuntament de Salt, presentat el dia 17 de març, en relació a la informació publicada pels mitjans [E-Notícies](#), [La Gaceta de la Iberosfera](#) y [Radio Libertad](#) sobre el desnonament d'un imam de la comunitat musulmana d'aquest municipi del Gironès. Segons la queixa, els tres mitjans haurien mentit al publicar que

l'Ajuntament havia ofert al líder religiós un habitatge social, tot i no estar en situació de vulnerabilitat.

S'insereix la captura de pantalla dels tres mitjans en el moment de la presentació de la queixa, perquè des d'aleshores els dos primers mitjans han fet actualitzacions de la

notícia.

ANTECEDENTS

La queixa, feta en nom de l'Ajuntament de Salt i tramitada pel Cap de Comunicació del Consistori, es presenta en els següents termes: "Us fem avinent la situació que vam viure com institució la setmana passada. Els mitjans assenyalats van difondre mentides que han contaminat les xarxes. L'alcalde va explicar als periodistes i programes que la família desnonada no podia accedir a un pis perquè no complia criteris. Tot i això, s'han fet titulars en sentit contrari malmetent la imatge del consistori amb notícies falses".

Els fets que esmenta la queixa fan referència al desnonament de l'imam i a les posteriors protestes que van derivar en aldarulls, les nits següents al 7 de març, data del llançament del líder religiós musulmà del seu domicili.

Tal com s'aprecia a les imatges superiors, el tres mitjans citats van informar de que l'Ajuntament oferiria un habitatge social a l'imam tot i no ser una persona vulnerable. La publicació d'aquesta falsa notícia es va basar en rumors i missatges apareguts a les xarxes, sense contrastar amb el propi ajuntament.

La queixa explica que l'Ajuntament va parlar amb els responsables d'E-Notícies el dia següent de la publicació i que "van admetre que la informació no era així". I afegeix que "van acabar retirant-ho", però que ho havien publicat "sense preguntar ni fer cas als missatges de l'Ajuntament". La informació donada pel Consistori era que amb l'imam s'havia actuat com en tots els casos de desnonament al municipi: oferir un allotjament d'emergència de fins a un màxim de tres dies. I que ateses les condicions de no vulnerabilitat no tenia dret a optar a un habitatge social.

La queixa afegeix, finalment, que "ens vam veure obligats a fer un desmentit a les xarxes socials del consistori". I el [desmentit, a "X", era aquest](#): "davant d'algunes informacions falses, l'Ajuntament de Salt vol aclarir. El consistori, com ha indicat des del principi, no ha cedit cap pis social a la família desnonada, ja que no compleix els requisits establerts per optar-hi".

L'Ajuntament de Salt cita els tres mitjans "entre d'altres", la qual cosa dona a entendre que la queixa es podria estendre a d'altres publicacions, però no en cita el nom. El cap de comunicació de l'Ajuntament tampoc no cita quins criteris del Codi Deontològic s'haurien vulnerat, però, pel què exposa, entenem que s'estaria referint als Criteris primer i segon.

1. Informar de manera acurada i precisa. El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets.

2. Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament. No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta.

AL·LEGACIONS

Tot i haver-les demanat, cap dels tres mitjans ha donat resposta a la petició d'al·legacions feta pel Consell de la Informació. Passat el termini preceptiu entenem que han renunciat al seu dret a fer-ho

PONÈNCIA

Contrastar la informació i no difondre rumors com si es tractés de fets provats és el primer deure d'un periodista. De fet els dos primers criteris del Codi Deontològic estan centrats sobre aquest principi. Els tres mitjans donen per feta la concessió d'un habitatge social al desnonat, circumstància que no s'ha produït i que, en tot cas, és només un rumor o una interpretació esbiaixada del fet que l'Ajuntament, com fa en tots els casos, posi a disposició dels desnonats un allotjament d'emergència durant un màxim de tres dies.

Com es pot llegir a les imatges superiors, els titulars eren aquests:

E-Notícies: "L'ajuntament de Salt oferirà un habitatge social a l'imam sense ser vulnerable"

La Gaceta de la Iberosfera: "El Ayuntamiento de Salt (Gerona) ofrecerá una vivienda social al imán que ha generado revueltas de inmigrantes islámicos "para no alimentar a la extrema derecha".

Radio Libertad: El Ayuntamiento de Salt ofrecerá una vivienda social al imán".

Que aquesta informació no era certa ho va reconèixer el propi E-Notícies quan "va admetre -segons s'afirma a la queixa- que la informació no era així". I posteriorment la va canviar. Per tant, el compromís amb la recerca de la veritat, l'aproximació als fets amb la màxima fidelitat possible i l'advertiment de no publicar rumors o conjectures com si es tractés de fets, exigits al primer Criteri del Codi, no s'haurien respectat.

Al Criteri segon, a més, el Codi Deontològic també fa explícit que "el periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta", cosa que no van fer cap dels tres mitjans per contrastar la informació amb les pròpies fonts de l'Ajuntament, segons afirma la pròpia queixa.

Al reconèixer l'error, E-Notícies va fer una nova versió de la notícia [amb el següent titular](#): "L'imam de Salt feia cinc anys que no pagava el lloguer i no era vulnerable".

Un cop publicada la nova versió, La Gaceta de la Iberosfera, que citava E-Notícies com a font, també va canviar la informació, enfocant-la en el mateix sentit. El nou titular [és aquest](#): "El imán de Salt (Gerona) llevaba cinco años sin pagar el alquiler de la vivienda".

Per contra, la publicació digital de Radio Libertad segueix publicant encara la informació inicial.

La rectificació dels dos primers mitjans es podria entendre com el compliment del que exigeix el Criteri tercer que demana rectificar les informacions incorrectes

3. Rectificar les informacions incorrectes. L'obligació d'esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies comporta fer-ho amb promptitud i amb el tractament i l'extensió proporcionats. Així mateix, els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan aquest sigui sol·licitat en termes raonables. professional del periodisme està compromès amb la recerca

Però en realitat, no es tracta d'una rectificació perquè en cap cas es desmenteix el que s'havia afirmat abans, o sigui, la concessió d'un habitatge social a l'imam desnonat. El lector d'ambdós mitjans ho pot interpretar con una ampliació de la notícia (informem del motiu del desnonament) i no com una rectificació del que s'havia afirmat abans. Entenem, per tant, que no es tracta d'una rectificació i no es compleix amb el precepte contingut en aquest Criteri.

A conseqüència del desnonament es van produir una sèrie de protestes, que van derivar en aldarulls. Amb la velocitat que les caracteritza, les xarxes socials es van omplir de missatges xenòfobs i comentaris alimentant el discurs de l'odi contra els immigrants i els col·lectius islàmics. El preàmbul del Codi Deontològic diu que “els periodistes i mitjans de comunicació han de tenir la màxima llibertat d'informació, opinió i crítica” però que “han d'exercir-la amb responsabilitat”. I és en aquest context on els periodistes han d'extremar aquesta responsabilitat. Publicar notícies falses, sense aportar la visió de totes les parts i amb biaixos ideològics no és propi d'un periodisme compromès amb el dret dels ciutadans a disposar d'una informació veraç.

Cal esmentar, en aquest sentit, que la informació de Radio Libertad va una mica més enllà, Introdueix en el relat conceptes de la teoria de la substitució i dóna per descomptat que l'administració de Salt afavoreix els immigrants per damunt dels ciutadans d'origen. A la [pàgina on es publica la notícia](#) hi ha un enllaç a l'àudio del programa “Mañana en libertad” del dia dels fets. A partir del minut 5:17 el locutor explica els aldarulls de Salt, la concessió d'un habitatge social al “clérigo musulmán” i conclou que la integració social de “estos elementos islámicos” i “el radicalismo islámico” acabaran imposant-se: “La civilización, la Constitución, los valores tradicionales europeos van retrocediendo. Y una serie de partidos, fundamentalmente a la izquierda, pero también alguno a la derecha, van asumiendo los planteamientos de absorción cultural por parte de unos islamistas que tienen muy claro lo que quieren y como lo quieren. Y lo que tienen enfrente, pues, es a gente, una parte de la cual odia su propia civilización”. I la informació

acaba amb aquest comentari: “Bueno, pues nada, ya saben; los que tengan problemas de vivienda, a Salt. Que el Alcalde, si queman ustedes algunas cosas por allí, para no dar alas a la extrema derecha les dará una vivienda social”.

El Criteri 12 del Codi Deontològic diu que “els periodistes han de ser especialment sensible amb la diversitat” i que han “d’actuar amb sentit de la justícia i respecte a les persones i els grups afectats”. En un context de polarització, el periodisme no pot actuar des de trinxeres ideològiques. Al contrari, ha de ser molt curós en les dades, oferir tots els detalls del context i mostrar la diversitat de punts de vista per entendre els fets, cosa que aquest últim mitjà no fa en aquesta notícia de Salt. Al contrari, enfronta la comunitat autòctona amb la dels nousvinguts, marca una frontera entre ambdós col·lectius, dóna per suposada una incompatibilitat entre la convivència de les dues cultures i apunta a la substitució de l’una per l’altre.

12. Respectar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral. No es pot discriminar cap persona a causa de la seva condició sexual, discapacitat física o mental, creences, origen ètnic, nacionalitat i extracció social. Així mateix, cal evitar expressions vexatòries que puguin incitar a l’odi i a l’ús de la violència. Els periodistes han de ser especialment sensibles amb la diversitat i actuar amb sentit de justícia i respecte a les persones i els grups afectats.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

E-Notícies, La Gaceta de la Iberosfera i Radio Libertad han incomplert els Criteri 1, 2 i 3 del Codi Deontològic en difondre informació no contrastada i no rectificar-la convenientment. Radio Libertad, a més, ha incomplert el Criteri 12 que insta a respectar la dignitat de les persones i la seva integritat moral.

ACORDS PRESOS EL 7 DE JULIOL DE 2025

Expedient núm. 10/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat per la Sra. M.M. per una informació apareguda al digital *El Nacional* i titulada "El millor restaurant de Barcelona per a celíacs", al considerar que no es pot distingir si es tracta de publicitat o periodisme.

ANTECEDENTS

El 30 d'abril de 2025, M. M. s'adreça al Consell de la Informació de Catalunya per presentar una queixa en relació a un article publicat a *El Nacional* titulat "[El millor restaurant de Barcelona per a celíacs: plats deliciosos aptes per a tothom](#)", ja que considera que no permet distingir entre contingut informatiu i publicitari, i que el periodista signant, Josep Lluís Penadès, manté una relació promocional amb l'establiment a través de les xarxes socials. Aquesta afirmació la corrobora amb enllaços a dues publicacions de l'autor del text a les xarxes socials [Instagram](#) i [Tik Tok](#) on promociona l'establiment.

AL·LEGACIONS

Demanades al moment que el CIC ha acceptat la queixa, el director del diari *El Nacional*, José Antich, ha presentat escrit d'al·legacions.

En la seva exposició, el director del digital defensa que l'article en qüestió és un reportatge informatiu i no publicitat encoberta, afirmant que "a la notícia, es fa al·lusió concretament a un restaurant anomenat "La Martita" incorporant les manifestacions realitzades per la seva propietària, Marta Alcántara: per què va impulsar el projecte, quin tipus de cuina treballa, on va treballar prèviament, la seva formació en pastisseria, etc. En definitiva, estem davant d'un veritable reportatge, sense que de cap manera es pugui confondre publicitat amb informació periodística".

Segons les seves paraules, "el mitjà digital *elnacional.cat* no ha acceptat cap retribució o gratificació de tercer per promoure o publicar cap informació. No ha realitzat ni en aquesta peça ni en cap altra, fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença d'informació periodística, amb caràcter noticable, complint així amb el que disposa l'article 7 del Codi Deontològic." I afegeix que "la peça que ha estat objecte de queixa s'ubica a la Secció "La Gourmeteria", secció en la qual es tracten temes relacionats amb

gastronomia: receptes, cuina local, alimentació saludable, etc.” També afirma que “a la peça simplement es parla i se cita un dels pocs restaurants per a celíacs a la ciutat de Barcelona, sense que aquesta esmenti el risc de portar a engany el lector.” Finalment, el director d'*El Nacional* sol·licita l'arxiu de la queixa per considerar que no hi ha cap vulneració del Codi Deontològic.

PONÈNCIA

L'anàlisi del contingut de l'article mostra un to marcadament elogiós cap al restaurant La Martita, amb descripcions detallades dels plats i de l'ambient del local, sense cap indicació que es tracti de contingut patrocinat. El periodista que signa el text, Josep Lluís Penadès, manté una presència activa a xarxes socials amb continguts similars, fet que pot generar confusió entre informació i promoció, i en són exemples clars les dues publicacions a les xarxes socials que acompanyen l'escrit de queixa i que es refereixen al mateix establiment sobre el que s'ha publicat la informació. En aquests dos vídeos, l'autor de la informació elogia l'oferta gastronòmica del locals sobre el que s'ha escrit la notícia publicada.

Tot i que a l'escrit de queixa no es fa cap referència directa a la possible vulneració de criteris concrets del Codi Deontològic, una publicació d'aquest tipus porta a referir-se especialment el criteri 07 del Codi, segons el qual cal evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos i rebutjar les fórmules de promoció sota l'aparença d'informació periodística. També pot portar a plantejar-se la possible vulneració del criteri 01, que exigeix als professionals del periodisme un compromís amb la recerca de la veritat i amb la presentació fidel dels fets, evitant formats que puguin induir a error o fer passar opinions o interessos comercials per informació contrastada.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Que la manera com està redactada la notícia i la relació del seu autor amb l'establiment a través de les xarxes socials vulnera el Criteri 7 del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya.

Que es considera també vulnerat el Criteri 1 del Codi i per aquest motiu, i per evitar possibles confusions entre els seus lectors, es recomana al mitjà que adopti mesures

per garantir la transparència en la publicació de continguts que puguin tenir caràcter promocional, i que reforci els mecanismes interns per prevenir conflictes d'interès entre els seus col·laboradors.

Expedient núm. 11/2025

ASSUMPTE: Queixa de la Sra. A.J. per la possible vulneració de l'annex A del Codi Deontològic en la publicació d'una imatge generada amb Intel·ligència Artificial (IA) del Sr. Hansi Flick a la portada del diari Sport del 24 de febrer de 2025.

ANTECEDENTS I IMATGE

Tot i que al costat de la imatge s'inclou un requadre indicant l'ús d'IA, s'argumenta que es tracta d'una imatge gratuïta i innecessària que posa en qüestió la credibilitat de la fotografia de premsa. La descodificació que fa el cervell humà d'una imatge és immediata (en dècimes de segon), i no hi ha cap garantia que el lector llegeixi el text que adverteix sobre la IA.

AL·LEGACIONS

El diari Sport rebutja que la recomanació de l'Annex A del Codi Deontològic sigui aplicable al cas, perquè aquesta es refereix exclusivament a manipulacions de fotografies preses amb càmera (imatges originals), mentre que una imatge generada per IA no és una alteració d'una fotografia existent, sinó una creació *ex novo* sense cap registre previ de la realitat.

En les al·legacions signades pel propi director del diari, el senyor Joan Vehils exposa que la portada incloïa un avís clar, explícit i destacat (en colors vermell i blanc i amb la frase "Imatge generada per intel·ligència artificial") que permetia a qualsevol lector «mitjà» identificar que la imatge no corresponia a un moment real sinó a una representació creada: *«Per tant, lluny de vulnerar la llei, el nostre mitjà s'adequa a les exigències legals actuals i, fins i tot, va més enllà en identificar clarament la imatge com generada artificialment.»*

S'argumenta que, com que no hi ha una fotografia original distorsionada, no hi ha engany ni manipulació de la realitat i que l'objectiu de la imatge era merament il·lustratiu, no documental.

S'afirma que l'ús de la imatge generada per IA compleix el Reglament (UE) 2024/1689 sobre IA, i que l'ús amb etiquetatge explícit garanteix la transparència, respecte als valors deontològics i protegeix la credibilitat del mitjà: *«En cap moment s'ha volgut fer passar ficció per realitat, sinó oferir un element visual creatiu amb total transparència sobre el seu origen. Aquesta franquesa amb el públic protegeix la credibilitat del mitjà: lluny d'enganyar, es confia en el lector informant-lo clarament.»*

Es rebutja qualsevol aplicació analògica del Codi Deontològic al cas, perquè aplicar-lo extensivament suposaria vulnerar els principis de legalitat i seguretat jurídica, i generaria indefensió per al mitjà: *«A més, actuar d'aquesta manera és coherent amb els valors deontològics del periodisme, que permeten innovar en la narrativa visual respectant sempre al lector i distingint entre documentació objectiva i contingut il·lustratiu. El fet d'emprar intel·ligència artificial amb etiquetatge explícit demostra un respecte absolut per la veritat i per la intel·ligència del públic, ja que se li dona la informació necessària per a valorar correctament la imatge. En resum, la utilització d'aquesta tecnologia com a suport gràfic no vulnera el deure de veracitat ni les normes ètiques, perquè s'ha dut a terme amb transparència, proporció i rigor informatiu»*

En conclusió: *« Per tots els anteriors motius no concorre cap infracció per part de Sport, ni atemptat contra el principi de veracitat, per la qual cosa se sol·licita que les al·legacions de la queixa de l'expedient 11/2025 siguin desestimades.»*

PONÈNCIA

La valoració d'aquesta queixa és especialment complexa si tenim en compte que el Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya es va aprovar el 1992, quan les eines digitals de manipulació d'imatges tot just començaven a aparèixer i s'utilitzaven molt poc en l'àmbit professional. En aquell context, la intel·ligència artificial, tal com la coneixem avui, ni tan sols era intuïda per la majoria de professionals dels mitjans.

Aleshores, en premsa es trobaven bàsicament dos tipus d'imatges ben diferenciades: el fotoperiodisme, amb fotografies que documentaven fets reals; i les foto-il·lustracions, que, per la seva naturalesa, resultaven inconfusibles amb creacions artístiques sense pretensió de representar literalment la realitat. El problema és que les imatges fictícies però hiperrealistes de la IA es confonen amb el fotoperiodisme i ocupen el seu lloc, no el que seria habitual per a les foto-il·lustracions, que mai han estat molt ben definides ni controlades.

Pepe Baeza dedicava un capítol a la foto-il·lustració al seu llibre *Por una función crítica de la fotografía de prensa*¹, situant-la ja al títol entre el periodisme de serveis i l'espectacle. Baeza advertia al 2001 que la fotoil·lustració era un tipus d'imatge en creixement però en la pràctica indefinit, i que el desenvolupament de les tecnologies digitals afavoria la creació d'imatges fascinants amb aparença real, vinculades a estratègies d'espectacularització dels continguts de premsa. Alertava que aquest recurs creixia notablement en els continguts informatius per fer-los més atractius i indicava que *"llega a trastocar los principios deontológicos del fotoperiodismo"* (p. 131). També assenyalava que moltes revistes d'informació general optaven per foto-il·lustracions a les portades perquè resultaven més vistoses.

L'entorn mediàtic i tecnològic del 1992 no preveia, ni podia preveure, la possibilitat de que un mitjà de comunicació presentés, a la seva portada, amb la repercussió que té una imatge situada en aquesta posició, una imatge hiperrealista però absolutament irreal, generada íntegrament per intel·ligència artificial. Una imatge que, a diferència d'una il·lustració tradicional, recrea amb aparença fotogràfica un moment que mai no ha existit, i que per la seva versemblança pot ser percebuda o recordada pel públic, sobretot amb el temps i el funcionament de la memòria visual, com un document gràfic d'un fet real.

Entenem que en l'àmbit de la premsa esportiva hi ha hagut un ús de les manipulacions fotogràfiques peculiars i que podríem qualificar com a lúdic e inofensiu, com quan, a l'estiu, s'anunciaven els possibles fixatges de jugadors vestint-los amb la nova samarreta, gràcies a l'edició gràfica. Usos que són innecessaris però que no tenen les implicacions que les mateixes manipulacions tindrien en política o en casos greus de crims o violències.

S'ha de tenir en compte també que la primera versió de l'Annex A es va afegir a la revisió del Codi feta l'any 2000 i que el 2016 es va redactar la versió actual. Per tant, l'annex responia a les polèmiques que al llarg del decenni dels 90 van ser provocades per les manipulacions amb les primeres versions de Photoshop. No ens estendrem, però parlem de portades que van ser motiu de controvèrsia (i de debats sobre l'ètica en fotoperiodisme), com la de O. J. Simpson notablement enfosquit a Time (1994) o la portada de GQ en la qual es va modificar el cos de Kate Winslet (2003).

---

¹ Baeza, P. (2001) *Por una función crítica de la fotografía de prensa*. Gustavo Gili. Pp.129-157

Abans, però, la manipulació fotogràfica ja existia. Neix al mateix laboratori químic i el periodisme en té exemples paradigmàtics a la Unió Soviètica i a l'Espanya de la dictadura. La foto de Stalin on s'ha suprimit la figura de Trotsky perquè ha caigut en desgràcia o els retocs per millorar la imatge de Franco en la reunió amb Hitler a Hendaya en són dos bons referents. També se sol citar en la història de les manipulacions a mitjans com National Geographic, al febrer de 1982, quan va alterar la posició de les piràmides de Giza per poder-les posar juntes en una portada vertical; una manipulació que va afectar a la credibilitat de NG i que no es va repetir.

Annex A del Codi Deontològic

Annex A: Recomanació sobre manipulació d'imatges

En fotoperiodisme s'ha de fer constar sempre l'autoria, així com la data, lloc i els elements rellevants que identifiquen la imatge, tret que es posi en perill la seguretat de les fonts. En aquest àmbit no estan permeses manipulacions que suposin alteració de la informació visual registrada originalment per l'objectiu de la càmera i que recull el suport; és a dir, afegir, eliminar, desplaçar o modificar qualsevol element de la imatge original. En l'àmbit de la foto-il·lustració és legítima l'alteració d'imatges sense cap altre límit que la responsabilitat de l'autor/a, i amb l'obligació d'informar, adientment, al lector del tipus d'alteració practicada.

Si bé és cert que, com el diari *Sport* exposa a les al·legacions, l'Annex A es refereix expressament a la manipulació d'imatges captades per un objectiu fotogràfic i deixa la foto-il·lustració sense cap altre límit que informar de l'alteració practicada, s'ha de reconèixer que la situació ha canviat molt en aquest àmbit des de la redacció de l'Annex i que el principi que emana d'aquest criteri és clar: garantir la veracitat i l'autenticitat de la informació visual presentada al públic com a fotoperiodisme.

I el problema de fons que hi ha amb aquesta imatge és que no sembla ser una foto-il·lustració sinó una imatge fotoperiodística i això difícilment podia succeir al 1992 amb una foto-il·lustració o una il·lustració.

Per tant, és comprensible la interpretació que fa el director de *Sport*, atès que el Codi Deontològic no recull explícitament supòsits com el de les imatges generades per intel·ligència artificial, que eren impensables en el moment de la seva redacció. No obstant això, tenint en compte l'essència de la informació i dels gèneres periodístics, especialment del fotoperiodisme, així com la diferència entre el que tradicionalment

podia ser una foto-il·lustració i el que avui pot ser una imatge hiperrealista creada amb IA, sembla clar que s'ha vulnerat el principi bàsic de garantir la veracitat i l'autenticitat de la informació visual que es presenta com a fotoperiodisme.

També és cert que el mitjà va incloure un avís indicant clarament que la imatge havia estat generada amb intel·ligència artificial, i que aquest avís es va presentar en un format gran i vistós, fet que demostra, com bé assenyala el director de *Sport*, que no hi havia cap intenció d'enganyar ni de falsejar l'origen de la imatge.

No obstant això, és discutible que la inclusió d'imatges hiperrealistes sense origen real, generades per IA, en portades de diaris i en notícies pugui considerar-se una pràctica innòcua i sense conseqüències per als lectors.

Comentarem més endavant que el risc de que aquestes imatges acabin sent percebudes o recordades com a documents gràfics d'un fet real és alt, especialment tenint en compte els estudis sobre percepció i memòria visual que indiquen com el context i les advertències sobre la naturalesa fictícia d'una imatge tendeixen a difuminar-se amb el temps. Per això, és raonable qüestionar si aquesta pràctica és compatible amb el deure del periodista de garantir la veracitat i la claredat en la informació que ofereix al públic.

Finalment, cal considerar un aspecte clau: si entenem que una imatge generada per IA s'elabora a partir d'altres imatges existents que sí que són fotografies captades per un objectiu (i és precisament per això que la imatge generada pot arribar a ser hiperrealista, perquè es basa en informació visual real), llavors es pot sostenir que s'estaria vulnerant l'esperit de l'Annex A. Aquest annex prohibeix manipular la informació visual registrada originalment per l'objectiu, i la IA, en utilitzar imatges reals com a matèria primera per al seu entrenament, reconfigura i transforma aquesta informació fins a produir una nova imatge que pot resultar enganyosa. Encara que no es tracti d'una alteració directa d'una única fotografia, sinó de la síntesi de moltes, el resultat final continua depenent de la informació visual captada originalment per càmeres, i la seva alteració crea una representació que, tot i ser fictícia, manté l'aparença de veracitat. Per tant, des d'una interpretació coherent amb l'objectiu de l'Annex A (protegir la veracitat i l'autenticitat de la informació visual presentada com a periodística), es podria concloure que les imatges hiperrealistes generades per IA vulnereu també aquest principi, ja que s'elaboren a partir d'elements visuals reals que s'acaben transformant en una escena inexistent, amb risc evident de confusió per al públic.

Percepció del lector i riscos de la utilització de ficció visual en espais per a la informació

Diversos estudis en psicologia cognitiva evidencien que el processament d'imatges és automàtic, ràpid i precedeix la lectura del text². També s'ha investigat com la primera impressió visual és la que més influència té en la formació de records i judicis sobre els fets. Elizabeth Lotus explica que hi ha processos pels quals les persones arriben a creure, de manera errònia, que han experimentat esdeveniments rics i complexos que, en realitat, mai no han tingut lloc³.

Això implica que l'avís, per sí sol, no elimina el risc de confusió, especialment en una portada suposadament amb contingut informatiu, on la imatge és l'element principal que crida l'atenció i s'associa culturalment a un document gràfic de la realitat.

Inexistència d'una imatge original i creació *ex novo*

El fet que la imatge sigui creada completament des de zero no és un argument tranquil·litzador per a un contingut informatiu. És evident que no es tracta d'una manipulació parcial d'una realitat, sinó de la invenció d'una escena presentada amb l'estètica i els codis del fotoperiodisme, en una portada que el públic pot associar fàcilment amb fets reals. Aquesta pràctica desvirtua la funció informativa de la imatge periodística i contravé l'obligació de proporcionar informació veraç, encara que es presenti amb un avís.

Si es tractés d'un text periodístic, es justificaria de la mateixa forma que fos tot inventat, innecessari, creat per una IA sense cap base real i que es publicqués como a narrativa creativa en portada amb un avís de que està generat per IA?

Reglament (UE) 2024/1689: Legalitat vs. ètica periodística

El compliment de la legislació vigent no eximeix els professionals dels mitjans de respectar els principis deontològics de la professió, especialment en qüestions tan actuals com l'ús d'imatges generades per intel·ligència artificial, que encara no estan legislades en profunditat. El Codi Deontològic estableix criteris que van més enllà de la mera legalitat per preservar la confiança i la responsabilitat social dels mitjans; per tant, el fet que l'ús de la imatge sigui conforme al Reglament (UE) 2024/1689 no implica que

---

² Thorpe, S., Fize, D. & Marlot, C. Speed of processing in the human visual system. *Nature* 381, 520–522 (1996). <https://doi.org/10.1038/381520a0>

³ Loftus EF. Planting misinformation in the human mind: a 30-year investigation of the malleability of memory. *Learn Mem.* 2005 Jul-Aug;12(4):361-6. doi: 10.1101/lm.94705. Epub 2005 Jul 18. PMID: 16027179. <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/16027179/>

sigui acceptable des d'un punt de vista ètic, sobretot quan es pot posar en risc la percepció de veracitat.

Efectivament, la portada del diari *Sport* compleix amb el Reglament, ja que incorpora un avís clar i visible indicant que la imatge ha estat generada artificialment. Però aquest reglament regula únicament la transparència i busca evitar l'engany del públic, sense entrar a valorar si és ètic o recomanable publicar aquest tipus d'imatges en mitjans de comunicació.

Per tant, podem afirmar que no s'incompleix la normativa vigent; ara bé, cal tenir present que aquesta normativa no és exhaustiva ni aborda el debat sobre l'ús ètic de la IA als mitjans, sinó que es limita a exigir que s'informi de manera clara sobre l'origen artificial de les imatges. Es tracta d'una regulació centrada en la transparència, de la mateixa manera que la normativa obliga a identificar la publicitat als mitjans perquè el lector pugui distingir-la de la informació.

Tot i així, som conscients dels perills que apareixen quan es barregen publicitat, espectacle i informació. Sobre aquests riscos i la tendència a l'espectacularització dels mitjans ja n'advertia Pepe Baeza al seu llibre *Per una funció crítica de la fotografia de premsa*⁴, publicat el 2001, molt abans de la revolució d'Internet i de la irrupció massiva de la IA. Cal tenir en compte que aquests processos, encara que siguin legals, poden acabar soscavant la confiança del públic, ja que, fins i tot amb un avís explícit, es corre el risc de normalitzar la ficció, dificultar el discerniment (no oblidem que les imatges es processen abans que els textos i no disposem encara d'estudis sobre l'impacte d'aquestes imatges ni com es conserven a la memòria) i erosionar la percepció de la fotografia com a prova de la realitat.

Interpretació del marc analògic del codi per el nou context

Les al·legacions de *Sport* tenen raó, en part, al dir que es tracta d'aplicar normatives pensades per a un context diferent a un tema que no és directament comparable. Però la queixa també té fonament: no es tracta de fer una interpretació forçada ni d'una extensió arbitrària de l'Annex A, sinó d'aplicar els principis generals del Codi, com l'obligació "d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible" (Criteri 1), a una tecnologia que no existia quan es va redactar el Codi, però que avui suposa un repte evident per a la veracitat informativa.

---

⁴ Baeza, P. (2001) *Por una función crítica de la fotografía de prensa*. Gustavo Gili. Pp.129-157

Algunes reflexions al voltant de la ficció dins del periodisme i del seu impacte

Si anem més enllà de la IA i ens fixem en l'àmbit de les imatges manipulades o de ficció a la premsa, tot aquest debat no és nou. És interessant recordar que Joan Fontcuberta, a *El beso de Judas*⁵, ja plantejava que durant dècades, pictorialistes i puristes (fa més de cent anys) es van enfrontar en intensos debats sobre la legitimitat del retoc fotogràfic. Fontcuberta advertia que el comerç només entén la satisfacció del client traduïda en benefici econòmic, i no té cap inconvenient a utilitzar recursos híbrids si això afavoreix les vendes. Tanmateix, com a Consell de la Informació que vetlla per l'ètica periodística, hem d'assenyalar que les il·lustracions o recreacions poden acabar assimilant-se com a imatges verídiques, ja que la memòria col·lectiva sovint necessita imatges que "fixin" els esdeveniments i ajudin a cristal·litzar-los en el record compartit.

Un exemple clar és que no existeixen imatges documentals del moment exacte de l'explosió del cotxe de l'atemptat contra Carrero Blanco a Madrid, el 20 de desembre de 1973, però han circulat imatges i muntatges (recreacions per a pel·lícules, llibres o documentals) que han estat interpretades erròniament com a documents gràfics reals d'aquell fet.

Això planteja preguntes essencials al periodisme actual: quin control tenim sobre l'ús posterior que es pugui fer d'aquestes imatges? Quin valor se'ls atorgarà si amb el temps es recorden com a portades d'un mitjà com *Sport*, però sense la referència a la seva naturalesa generada per IA? Com a periodistes, quina responsabilitat tenim davant aquest risc, estigui o no recollit explícitament en el Codi Deontològic? I una pregunta segurament més complicada: què és exactament la foto-il·lustració, que sembla ser el calaix de sastre on hi cap tot?

Per Baeza⁶, el problema no era el desenvolupament de nous recursos visuals, sinó "*el desequilibrio formidable entre lo colectivo y lo particular; entre el rigor y el espectáculo*" (p. 132). Defensava que el fotoperiodisme havia de preservar el seu valor testimonial i que l'única limitació per a la foto-il·lustració havia de ser "*el no intentar extender sus dominios allí donde debe prevalecer el uso testimonial y veraz que es patrimonio del fotoperiodismo*" (p.p. 132).

Més de vint anys després, els estudis sobre la foto-il·lustració continuen sent escassos, com ja apuntava Baeza, i els que analitzen la imatge de premsa sovint parteixen del

---

⁵ Fontcuberta, J. (2000). *El beso de Judas: Fotografía y verdad*. Gustavo Gili.

⁶ Baeza, P. (2001) *Por una función crítica de la fotografía de prensa*. Gustavo Gili. Pp.129-157

supòsit que només existeix el fotoperiodisme. Baeza identificava una de les arrels del problema quan recollia que aquests estudis, en citar altres tipus d'imatges, acabaven referint-se a la “*desvirtuación de la imagen testimonial por la incorporación de procedimientos de síntesis*” (p. 139). També destacava que la manipulació digital és una qüestió fonamental que els codis ètics professionals estaven definint amb lentitud, i aquesta és la base, gairebé 25 anys després, del problema que planteja la queixa que ens ocupa.

Finalment, sembla pertinent destacar també aquí que aquesta setmana s'ha publicat en diferents mitjans la notícia de que Dinamarca legisla contra els *deepfakes* donant als ciutadans els drets d'autor sobre els seus rostres i veus. Aquesta podria ser una altra via per resoldre o donar suport a qüestions ètiques com aquesta: que cada persona pugui, de manera legal i efectiva, controlar l'ús que es fa de la seva aparença i de la seva veu. Perquè més enllà del debat sobre la inclusió d'una imatge generada per IA en una portada, hi ha l'altre gran rerefons de tot allò que es pot fer amb les nostres imatges i la IA sense el nostre control i totes les repercussions que poden tenir (i que ja estan tenint) en la dignitat, l'honor o la reputació d'algunes persones.

Conclusió

No es pot afirmar categòricament que Sport hagi vulnerat l'Annex A del Codi Deontològic, ja que el problema és que no ens trobem ni davant d'una imatge pròpiament fotoperiodística ni davant d'una foto-il·lustració clàssica, sinó davant d'una nova realitat. Tanmateix, tenim en compte que es tracta d'una imatge híper-real generada amb intel·ligència artificial a partir d'imatges reals, però tan manipulades que el resultat és absolutament fals però presentat com a portada d'un mitjà informatiu. Precisament per basar-se en imatges reals pot ser identificada fàcilment pel públic com a fotoperiodisme, i recordada amb el pas del temps com si fos un document gràfic d'un fet real. Per tant, considerem, en una interpretació més àmplia que sí que podria constituir una vulneració del Codi Deontològic.

En qualsevol cas, es podria considerar que allò que es vulnera és el Criteri 1, en tant que s'incompleix l'obligació “*d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible*”. Així, dins del context del periodisme i dels continguts informatius, considerem que la creació i publicació d'imatges generades per IA que simulen, de forma hiperrealista fins a poder ser identificades com a fotoperiodisme, esdeveniments inexistents, encara que es presentin amb un avís, si ocupen el lloc del

fotoperiodisme, haurien de ser valorades amb els mateixos requeriments ètics i, per tant, en aquesta interpretació, aquesta pràctica sí que constitueix una vulneració del principi de veracitat que el Codi Deontològic exigeix com a fonament de la informació periodística, i fins i tot de l'Annex A. Per tant, entenem que la pràctica denunciada erosiona la confiança del públic i pot contribuir a la confusió sobre la realitat dels fets.

Tanmateix, entenem que la intenció del diari ha estat ètica, ja que no hi ha hagut cap voluntat d'enganyar ni d'ocultar l'origen artificial de la imatge per part del mitjà, i que, en realitat, allò que posa de manifest aquest cas és la necessitat urgent d'adaptar el Codi Deontològic a la nova realitat tecnològica i mediàtica, per tal de garantir que els criteris de veracitat i claredat informativa continuïn essent aplicables i útils en l'era de les imatges generades per IA.

En aquest cas concret, la imatge generada per IA pot considerar-se «inofensiva» com a «informació», ja que il·lustra el 60è aniversari d'un entrenador de futbol i no fa referència a un fet controvertit ni delicat. Tanmateix, és essencial reflexionar sobre el que suposa per al fotoperiodisme, ja que representa l'encarnació d'un tipus de pràctiques que constitueixen una clara amenaça per a la professió i per a la credibilitat de les imatges informatives. Cal plantejar-se la universalitat del criteri ètic emprat: podem aplicar el mateix raonament a qualsevol altra situació informativa? És a dir, si un diari decidís publicar a la portada una imatge hiperrealista, però falsa i ben identificada com a generada per IA, d'un president del govern o d'un líder de l'oposició en el marc d'una notícia política o social, seria acceptable des del punt de vista ètic?

En aquest sentit, cal preguntar-se si la queixa o la resposta del diari *Sport* poden servir com a criteris ètics universals i proposem aquesta ponència com una primera aproximació per a valorar situacions semblants en el futur.

Agraïm sincerament tant a la part reclamant com a la direcció de *Sport* la seva contribució a obrir aquest debat, i el fet d'haver-ho fet en un context poc dramàtic, atesa la naturalesa de la imatge, ens permet reflexionar amb serenor sobre un tema d'actualitat i enorme rellevància per a la professió periodística, que ens obre també una oportunitat interna per valorar la necessitat d'actualitzar el Codi en matèria d'imatge periodística.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Atès que el Codi Deontològic encara no contempla específicament les imatges generades per intel·ligència artificial, considerem que l'Annex A és el criteri més pertinent per orientar la valoració d'aquest cas, ja que recull els principis de veracitat i autenticitat de la informació visual que han de regir també en aquest nou escenari tecnològic. A més, cal valorar que la imatge generada, motiu de la queixa, s'ha obtingut a partir de moltes fotografies reals, -per tant amb autoria contrastable i reconeguda-, i entenem que ocupa el lloc del fotoperiodisme, precisament per aquesta aparença derivada de les fotografies en què es basa.

El CIC valora la transparència i la voluntat de bones pràctiques del diari Sport advertint de que la imatge s'ha generat amb intel·ligència artificial. Però, alhora, recorda que l'Annex A del Codi Deontològic adverteix que "no estan permeses les manipulacions que suposin alteració de la informació visual registrada originalment per l'objectiu de la càmera". No estem davant d'una fotografia manipulada. Estem parlant d'una imatge creada artificialment com a resultat d'una manipulació d'un nombre indeterminat de fotografies. I és en aquest sentit que es podria considerar vulnerat l'Annex A del Codi Deontològic.

Tot i això, davant els nous reptes que planteja la IA, aquest Consell considera que és imprescindible una actualització del Codi Deontològic que analitzi la nova realitat i la faci compatible amb els principis ètics de la professió. I és indispensable que una representació de fotoperiodistes professionals en actiu tingui veu en la comissió que se'n faci càrrec.

REFLEXIÓ FINAL

Estem assistint a una nova modalitat d'imatges de ficció que semblen reals perquè no oblidem que es generen a partir de moltes fotografies fetes amb càmeres, que poden confondre i soscavar les bases de confiança en el fotoperiodisme. Es tracta d'un canvi de paradigma que no està recollit al Codi i que ens fa reflexionar sobre la necessitat de revisar com es regula el tema de les imatges a la premsa, que en cap cas no haurien d'entrar en conflicte amb el criteri 1, que marca el límit segons el qual els continguts periodístics han d'acostar-se a la realitat amb la màxima fidelitat possible. I la màxima fidelitat possible sempre serà el fotoperiodisme, no pas les imatges generades per IA. En quant a les foto-il·lustracions haurien de poder diferenciar-se clarament del

fotoperiodisme i no haurien d'alterar, en cap cas, la imatge de persones reals ni presentar ficcions sobre persones o fets reals com a fotografies documentals.

Expedient núm. 12/2025

ASSUMPTE: En data 5 de maig de 2025 entra al Consell un escrit presentat per correu electrònic firmat per la senyora J.F., que es queixa de que a El Periódico ha pogut llegir una peça que té un clar contingut publicitari sense que això sigui degudament advertit als lectors.

MOTIU I CONTINGUT DE LA QUEIXA

L'autora de la queixa remet aquest link de la versió electrònica del diari El Periódico:

<https://www.elperiodico.com/es/destinos/20250424/samana-lugar-recordar-caribe-116601427>

Com es pot apreciar, es tracta d'un reportatge sobre Samaná, un indret turístic de República Dominicana. I la senyora F. argumenta: *“Quan vaig acabar vaig pensar, és publicitat o és periodisme? Perquè les fotografies i les referències son totes d'una mateixa empresa. Ho vaig comentar a un amic periodista i em va dir que si, que la periodista és de "Branded"*

Ella mateixa s'ha pres la molèstia de buscar alguna dada complementària i afegeix això: “A LinkedIn la mateixa noia explica que ella es dedica al Branded

Content”. I aquí també facilita el corresponent link:

https://es.linkedin.com/in/gema-carrasco?trk=public_post-text

Per acabar, la denunciante conclou: *“Si no tingués un amic periodista, com hagués pogut detectar que això és una trampa? Per què pot un diari mentir i fer veure que és un article periodístic un article que en veritat cobren per publicar-lo? Pago la subscripció per tenir informació internacional”*.

AL·LEGACIONS

Demanades les corresponents al·legacions al mitjà (incloent tots els detalls aportats per la denunciante), el dia 19 de maig va respondre el director del mateix, Albert Sáez, en els següents termes:

La veritat és que no acabo de saber exactament quina és la queixa, més enllà dels comentaris de la persona que es dirigeix al Consell. Què voldríeu que aclaríssim exactament?”

Des del CIC se li va respondre el mateix dia de la següent manera:

Entenem que la formulació de la queixa li generi aquests dubtes que exposa en el seu email. Si des del Consell de la Informació de Catalunya s'ha decidit l'admissió a tràmit de la queixa és perquè, a banda de la manera com es formulí, la persona que presenta la queixa considera que la publicació esmentada a l'escrit genera una confusió entre el que és publicitat i el que és informació, punt que afectaria al criteri 7 del Codi Deontològic.

Igualment, la reclamant assenyala que qui redacta la informació (que no assenyala que sigui un publireportatge) forma part d'un equip de branded content, la qual cosa ha estat verificada pel CIC.

És per aquest motiu que seria important disposar de l'escrit d'al·legacions de El Periódico per analitzar la informació en base a una suposada vulneració del criteri 7 del Codi deontològic que diu en un apartat "Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques".

Confiam que aquesta explicació li ajudi a poder formular les al·legacions per incorporar-les a l'expedient obert.

Aquest nou requeriment no ha obtingut ja cap altra resposta per part del mitjà.

CONSIDERACIONS

Ens trobem davant un nou cas de publicació de contingut publicitari sota una forma que té una aparença d'informació periodística o que, com a mínim, pot resultar confusionària per als receptors.

En aquest cas, sembla prou evident que el contingut de la peça és de caràcter promocional. Per si en quedés algun dubte veient el text -on el nom de l'operador turístic hi surt esmentat ja des de l'entradeta- es pot advertir també que algunes de les fotografies són aportades pel mateix operador.

La peça, si s'hi accedeix a partir del link, no inclou cap mena d'advertiment que es tracta de contingut publicitari. Està inclosa dins d'un bloc de la web del diari que porta el títol

general de “Destinos” (tant a l’edició en espanyol com en l’edició en català) i a l’encapçalament del bloc sí que hi figura la paraula “Publicitat”, en una mida tipogràfica irrisòria. Després, a cadascuna de les peces, ja no hi ha cap altre advertiment o filtre d’aquest tipus.

El CIC ha pogut esbrinar que aquesta mateixa peça ha aparegut també a les edicions en paper de El Periódico, concretament el dia 25 d’abril en un suplement anomenat també “Destinos”. I allà, igualment, l’ambigüitat sobre els continguts és evident.

El CIC ja ha produït suficient doctrina deontològica sobre aquest assumpte i no és necessari reiterar-la aquí. Però es dona la circumstància que recentment ha tingut ocasió de fer-la pública d’una manera resumida i entenedora. Això ha succeït a causa d’una consulta feta per Antoni Batista, el defensor del lector del diari Ara, i arran d’una queixa rebuda per ell per part d’un lector que també lamentava la indefinició d’alguna peça de caràcter promocional. El secretari del Consell, Josep Rovirosa, li va fer una explicació molt clarificadora que Batista va recollir a la seva secció com a “defensor” el dia 21 de juny. En els següents termes:

“Els continguts periodístics (d’entreteniment, informatius, etc.) poden tenir el format que es consideri més oportú, però mai no han de disfressar la presència de la publicitat.

La ciutadania té dret a poder distingir quan li arriba un missatge periodístic i quan es tracta d’un missatge publicitari per tal de fer-ne la valoració oportuna.

Tradicionalment, la grafia dels anuncis era molt diferent dels formats periodístics, definits gràficament per un bloc de titulació, un bloc compacte de text i algun element gràfic informatiu o il·lustratiu. A més, la seva ubicació a la part baixa de la pàgina i als laterals exteriors del diari ordenava els continguts amb certa claredat. Però en els últims anys han guanyat pes els publireportatges que imiten els formats informatius i cal no confondre el lector.

La utilització de tipografies diferents i d’una paleta de colors distinta a la que fa servir el diari per als continguts periodístics podria ser una solució. Però aquest codi gràfic pot no ser suficient en els diaris moderns. El disseny periodístic actual ja acostuma a fer servir famílies de lletres diferents segons les seccions o el gènere periodístic al qual correspon cada peça. Utilitzar la mateixa estratègia gràfica que ja serveix per ordenar els continguts periodístics no sembla que sigui suficient per marcar un canvi radical que pugui advertir a qualsevol lector que hem passat del periodisme a la publicitat.

És per això que el Consell de la Informació de Catalunya recomana que, a més de canviar gràficament i tipogràfica l'aspecte de la pàgina, cal que els continguts publicitaris amb format periodístic incloguin una rúbrica o epígraf que faci explícit el seu caràcter de "publicitat" o de "contingut patrocinat". I mai eufemismes com "consum", "cal saber", "mercat" o altres perles que els ciutadans denunciïn cada vegada amb més freqüència davant el CIC".

Aquest posicionament del CIC no es gratuït. Està fonamentat en allò que diu el Criteri 7è del Codi Deontològic dels Periodistes, que regula els possibles conflictes d'interessos. I al tercer paràgraf d'aquesta norma queda clarament especificat que *"Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques"*.

En aquest context resulta sorprenent que la primera (i única) resposta donada pel director de El Periódico vagi en el sentit de no entendre (o de fer veure que no entén) la queixa de la lectora. Aquest pot ser un petit indicatiu de fins a quin punt s'ha "normalitzat" la inclusió de continguts publicitaris sense advertir degudament el lector d'aquesta circumstància. És cert que els periòdics necessiten, i cada cop d'una manera més imperiosa, monetitzar alguns dels seus continguts per tal d'aconseguir una supervivència que d'altra manera no tindrien assegurada. Però el principi que sempre ha regit a l'ètica periodística de separar escrupolosament la informació i la publicitat, no se n'hauria de veure ressentit.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Amb la inclusió de la peça "Samaná: un lugar para recordar en el Caribe" El Periódico ha transgredit el criteri 7 del Codi Deontològic, referent als conflictes d'interessos, que entre altres coses estableix: *"Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques"*.

Expedient núm. 13/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Col·legi Singuerlín (Santa Coloma de Gramenet) per un reportatge emès a 3cat titulat *Lesbofòbia, una realitat invisibilitzada?* al considerar que vulnera els criteris 1, 2, 3, 7 i 10 del del Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

El maig de 2025, la direcció del Col·legi Singuerlín, un centre concertat religiós, adreça una queixa sobre el reportatge *Lesbofòbia, una realitat invisibilitzada?*, emès a 3Cat, al Col·legi de Periodistes, que aquest trasllada al CIC al considerar que hi pot haver una vulneració del Codi Deontològic.

El reportatge en qüestió recull la denúncia d'una exdocent del centre, que explica que va ser acomiadada per motius ideològics i pel fet de ser lesbiana. El reportatge es fa ressò d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que declara l'acomiadament nul i reconeix la vulneració dels drets laborals de la professora, però no considera provat que es produís una discriminació per motiu de la seva orientació sexual.

El Singuerlín es queixa perquè creu que la informació presentada “no reflecteix de manera rigorosa els fets reals”; ja que només mostra la versió de la docent. De fet, la direcció del centre es queixa que cap de les autores del reportatge va contactar amb el centre abans de l'emissió del reportatge per tal de demanar-los la seva versió dels fets, i que tampoc van ser ateses les seves queixes a posteriori ni es va respectar el seu dret a rèplica, ja que la seva versió no ha estat publicada. D'altra banda, consideren que no hi ha una distinció prou clara entre fets i opinions, ja que malgrat la sentència diu que no es tracta d'un cas de lesbofòbia, en el reportatge es continua relacionant el centre amb aquesta discriminació. En aquest sentit, apunten que no s'ha respectat la presumpció d'innocència de l'escola i que el tractament informatiu del cas ha afectat molt negativament la imatge del centre. Finalment, denuncien un conflicte d'interessos, ja que una de les periodistes signants del reportatge coneix la protagonista del mateix.

AL·LEGACIONS

3Cat ha presentat un escrit d'al·legacions. En relació a la queixa que el reportatge “no reflecteix de manera rigorosa els fets reals”, asseguren que la notícia es basa en una sentència judicial a la qual ha tingut accés l'equip d'informatius de TV3. En aquest sentit,

indiquen que els arguments de la part demandada queden reflectits al text judicial i que s'han incorporat al redactat de la notícia, posant com a exemple la següent frase: “El centre va al·legar motius laborals, però ella sempre ha defensat que va ser perquè van saber que era lesbiana”.

En segon lloc, asseguruen que l'equip que preparava el reportatge es va posar en contacte amb l'advocat del centre educatiu, que va declinar la invitació de participar-hi. També diuen que, després de l'emissió, fins a tres persones de TV3 van parlar amb la direcció del centre per tal d'atendre les seves queixes.

En relació a la separació entre fets i opinions, recorden que la notícia deixa clar en tot moment que la sentència no reconeix la motivació de l'orientació sexual. Segons indiquen, el text diu literalment: “Ara una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya reconeix la nul·litat de l'acomiadament i obliga el col·legi a readmetre la professora i a indemnitzar-la per haver vulnerat la seva llibertat ideològica i també per haver reivindicat els seus drets laborals. No reconeix, però, assetjament ni discriminació per orientació sexual”. Sobre aquest fet, explica que mostren l'opinió de la persona denunciada i dels experts que apareixen al reportatge, i recorden que l'opinió del Singuerlín no apareix perquè el centre, a través del seu advocat, va declinar participar-hi.

Pel que fa a la presumpció d'innocència, subratllen que el reportatge “no acusa ningú”, i insisteixen en el fet que en tot moment queda clar que la sentència no reconeix l'acomiadament per orientació sexual. Finalment, en relació al dret a rèplica, mantenen que en la notícia no s'ha pogut acreditar cap error, de manera que aquest dret no es pot aplicar.

PONÈNCIA

Els elements de la queixa del Singuerlín es poden relacionar amb els següents punts del Codi Deontològic: número 1 (Informar de manera acurada i precisa), 2 (Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament), 3 (Rectificar informacions incorrectes), 7 (Evitar el conflicte d'interessos) i 10 (Salvaguardar la presumpció d'innocència). Per tal d'abordar la ponència, el CIC ha visionat el reportatge en qüestió.

En relació al punt número 1, el reportatge de 3Cat deixa clar que, malgrat la denúncia, la sentència no acredita que l'acomiadament es produís a causa de l'orientació sexual de la professora. La informació està basada en una sentència judicial on es recullen les

dues versions dels fets, i on es deixa clar que l'acomiadament es va atribuir a la seva "ideologia feminista" i no a la condició sexual de la protagonista. A més, en tot moment ha diferenciat els fets provats (recollits a través de la sentència) i les opinions tant de la denunciada com de les expertes consultades. En aquest sentit, doncs, es podria considerar que 3Cat ha informat de manera acurada i precisa, però també cal preguntar-se per què la cadena agafa aquest cas per relacionar-lo amb la lesbofòbia ja des del titular, si la sentència precisament el que fa és exonerar el col·legi d'aquesta acusació.

Per abordar aquesta qüestió, cal tenir en compte que l'actual versió del reportatge a 3Cat té un títol diferent al denunciat pel Singuerlín: "Denunciar la lesbofòbia, una realitat invisible: 'Només es reconeixen les agressions físiques'". Amb aquest titular es pot considerar que el reportatge vol posar de manifest les dificultats que tenen les dones lesbianes per denunciar les discriminacions relacionades amb la seva orientació sexual, així com les dificultats perquè aquestes se'ls reconeguin. Si fos així, tanmateix, hauria estat necessari comptar amb més testimonis, i no convertir un sol cas en paradigmàtic malgrat que hi ha una sentència que no ho acredita.

Pel que fa al punt 2, el Codi diu que "no s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades". En aquest cas, no s'han utilitzat expressions injurioses, ja que la notícia en tot moment s'ha ajustat a la sentència judicial i no s'han utilitzat expressions o adjectius que puguin danyar la dignitat del Singuerlín. Tot i això, es pot aplicar la mateixa reflexió que en el primer punt: el fet de vincular l'escola amb la lesbofòbia malgrat que una sentència ho desmenteixi pot crear un descrèdit a l'entitat. Això sí, la peça en cap moment ha llançat cap acusació falsa contra l'escola i, per tant, no ha vulnerat la seva presumpció d'innocència (punt 10 del Codi).

El segon punt també assenyala que el periodista s'ha de posar prèviament en contacte amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta. I aquí, les dues parts mostren visions contraposades. Per una banda, el Singuerlín critica que les autores del reportatge no es van posar en contacte amb la direcció del centre, mentre que 3Cat assegura que es van posar en contacte amb l'advocat i que aquest va declinar la participació del centre. El CIC considera que, d'haver acceptat aquesta invitació, el Singuerlín hauria pogut matisar algunes qüestions i expressar el seu punt de vista, fet que hauria permès contextualitzar millor la informació. I això condueix directament al

punt 3: la necessitat de rectificar les informacions incorrectes. En aquest cas, no s'ha pogut acreditar que les informacions reflectides en la peça del 3Cat fossin incorrectes, ja que, com s'ha mencionat prèviament, estan basades en una sentència judicial. Per això, no es pot considerar que s'hagi produït un incompliment d'aquest punt 3. Sí que la peça reflecteix les opinions de la denunciant i les expertes, però hauria pogut reflectir també les del Singuerlín si l'escola hagués acceptat participar-hi.

Finalment, pel que fa al punt número 7 (evitar els conflictes d'interès), el fet que pugui haver-hi una coneixença personal entre una redactora i la protagonista del reportatge no desvirtua el valor del testimoni, ja que no queda acreditat que la periodista hagi tret cap rèdit econòmic, personal ni professional arran del reportatge.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

3Cat no ha incomplert de forma directa cap punt del Codi Deontològic amb l'emissió del reportatge *Lesbofòbia, una realitat invisibilitzada?*, ja que la peça es basa en una sentència judicial i en tot moment deixa clar quins són els fets i quines són les opinions de la protagonista. Malgrat tot, el CIC insta 3Cat a reflexionar sobre la conveniència de vincular aquest cas a una situació de lesbofòbia malgrat que la sentència no ho acrediti, pels possibles perjudicis que això pot comportar a l'escola, i subratlla la necessitat de buscar més testimonis a l'hora d'elaborar una peça d'aquestes característiques.

* Hi ha dos expedients (14/2025 i 15/2025) sobre els que s'ha procedit al tancament a petició de la persona que presentava la queixa, tot i que el primer dels expedients, 14/2025, estava ja en fase de ponència.

Expedient núm. 9/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat per la Cap del Departament de Mitjans de Comunicació de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat al considerar que el mitjà digital Teleolesa.com hauria vulnerat els criteris 1 i 2 del Codi Deontològic, però també d'altres, en una sèrie d'informacions que descriu abastament. Com a conseqüència de tot el que exposa, l'escrit de queixa demana al CIC *“un pronunciament sobre si el portal Teleolesa.com, d'acord amb els paràmetres deontològics, pot ser considerat un mitjà de comunicació o estariem parlant del que s'anomenen ‘pseudomitjans’”*.

ANTECEDENTS

La queixa és extensa. Detalla cinc casos de pràctiques professionals de Teleolesa que podrien ser contràries a l'ètica periodística recollida al Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya. També són molt extenses les al·legacions presentades pel mitjà, en les quals es fan constants referència a la legislació espanyola i europea i al Codi Deontològic.

A efectes de major claredat, el ponent d'aquest expedient proposa tractar els cinc casos per separat i en una conclusió final abordar la qüestió sobre mitjans i pseudomitjans. El motiu d'aquesta excepció és clarificar cada cas i intentar exposar per separat els arguments de la queixa i les al·legacions del mitjà. Tant l'escrit de queixa com el d'al·legacions aporten quantitat de documentació (converses de WhatsApp, correus electrònics, documents amb acusacions mútues...). Es fa difícil fer-ne un resum excessivament sintètic, sense que es perdin els matisos de l'expedient. La ponència s'ha fet amb voluntat de síntesi, però atesa l'extensió de les acusacions i de la pròpia defensa, aquest document té una dimensió més gran del que és habitual en les resolucions del CIC

En l'estudi dels cinc casos es remetrà al que diu la queixa de la Sra. A.C. i el que aporten les al·legacions, signades per A. Retamero i M. Navarro, membres de la junta directiva de Teleolesa. Per fer més clara l'exposició i separar els fets denunciats de l'opinió del CIC, s'assenyalarà amb lletra romana totes les parts que fan referència a la posició d'aquest Consell i, per tant, a la seva resolució. La lletra de pal servirà per exposar la queixa i les respostes del mitjà.

CAS 1: L'alcalde d'Olesa implicat en la gestió d'una fundació acusada de malversar diners públics

El primer punt de la queixa es basa en [una informació](#) sobre la detenció per presumpte desviació de diners públics de tres ciutadans que treballaven per a una fundació dedicada a proporcionar ocupació a persones amb discapacitat a l'àrea Nord del Baix Llobregat. Pel seus càrrecs, els alcaldes de les cinc poblacions de l'àrea, Abrera, Collbató, Esparreguera, Olesa de Montserrat i Sant Esteve Sesrovires, formen part del Patronat d'aquesta entitat, anomenada Fundació per a la Inclusió Laboral (FIL).

La queixa fa referència a les fonts de la notícia i al titular amb el qual Teleolesa la va presentar. Pel que fa a les fonts, la senyora C. diu que el portal de televisió local va fer servir la informació publicada pel diari El Periódico, únic mitjà que n'havia informat prèviament i que s'havia posat en contacte amb els ajuntaments d'Olesa i d'Esparraguera per contrastar la notícia. Teleolesa, per contra, no va contactar amb l'Ajuntament per contrastar la informació o per donar opció a que exposés la pròpia versió dels fets.

Pel que fa al titular, Teleolesa va presentar la notícia així: ***“L'Alcalde d'Olesa implicat en la gestió d'una fundació acusada de malversar diners públics”***. La Cap del Departament de Mitjans de l'Ajuntament va demanar una rectificació del titular perquè “em sembla injustificable”, resulta “totalment capciós” i “pretén insinuar una implicació de l'Alcalde en els fets investigats”.

Inicialment, el mitjà no va rectificar i va respondre dient que el titular “era escrupolosament correcte i es basava en fets reals i contrastats” i que “el terme ‘implicat en la gestió’ reflecteix amb total exactitud la seva posició i responsabilitat dins l'entitat”. Posteriorment, però, Teleolesa va canviar el titular per aquest altre: ***“L'alcalde d'Olesa, membre del patronat d'una fundació investigada per malversació”***.

Segons la queixa, el canvi es va produir després que l'Ajuntament fes arribar al mitjà “captures de comentaris a xarxes rebutjant també el titular”. Teleolesa, tot i mantenir la precisió del terme “implicat” va justificar el canvi perquè “algunes persones podien mal interpretar-lo i atribuir-li interpretacions errònies de culpabilitat, allunyant-se del significat estricte i literal de ‘participar en la gestió’ cosa que en cap cas teníem previst”. En les al·legacions presentades davant el CIC, Teleolesa manté la correcció del primer titular, atès que “el terme ‘implicat’ no implica culpabilitat, sinó una relació factual amb

els fets investigats”. I, alhora, aclareix que el canvi de titular “demostra el compromís de Teleolesa amb el criteri 3 del Codi Deontològic (rectificar informacions incorrectes amb promptitud), tot i que el titular original era veraç i no requeria rectificació”. En el seu escrit, el mitjà no comparteix l’opinió de que el titular pretenia desacreditar l’Alcalde, perquè “l’article es basava en fets documentats i no emetia judicis de valor”. Contràriament, la queixa creu vulnerats els Criteris 1 i 2 del Codi Deontològic que insten a informar de manera acurada i precisa, el primer, i a evitar perjudicis per informacions sense prou fonament, el segon.

El Criteri primer demana al professional del periodisme “acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”. El portal de televisió olesà fa un tractament correcte de la informació. Des del primer paràgraf, el lector sap que el fet noticable és la detenció de tres persones vinculades a la Fundació i que cap dels detinguts ostenta càrrecs públics. No és fins al cinquè paràgraf on apareix la única menció a l’Alcalde: “Per a Olesa de Montserrat, aquesta situació resulta especialment rellevant, ja que l’alcalde forma part del patronat de la fundació”.

Ningú no pot negar la responsabilitat última dels patrons en l’activitat d’una fundació. Però utilitzar el verb implicar per establir una relació entre la investigació policial i el càrrec de Patró de l’Alcalde pot portar a molts equívocs. El titular força el relat més enllà de la notícia i sembla establir una relació directe entre la primera autoritat local i els fets investigats. Val la pena recordar que a les primeres línies de la notícia es deixa clar que “cap dels detinguts ostenta càrrecs públics” i que en cap moment s’aprofundeix en la “implicació” anunciada al titular.

Cal dir que, per més que el mitjà sostingui en les al·legacions que el terme “implicat” no comporta cap sentit de culpabilitat, això no és cert. L’escrit de Teleolesa s’empara, textualment en una “definició del diccionari de l’IEC: Implicar: fer que algú o alguna cosa quedi englobat o relacionat amb un assumpte”. Però aquesta definició no és la que està disponible al [diccionari en línia de l’Institut d’Estudis Catalans \(IEC\)](#) que, en primera accepció, defineix així el verb implicar: “Contenir com a conseqüència, com a inferència natural”. I en segona accepció: “Involucrar, comprometre, (algú) en un afer, especialment delictuós”. Amb aquest significat de relació delictuosa sembla clar que el titular té un biaix que no s’ajusta als fets que exposa la notícia i que pot donar a entendre una presumpte culpabilitat de l’Alcalde de la qual la notícia no n’informa.

A instàncies de l'Ajuntament i després dels comentaris a les xarxes, el mitjà va decidir canviar el titular anul·lant el terme "implicat". En les al·legacions llegim que "malgrat la correcció del titular, Teleolesa, en un gest de bona fe, va modificar el titular" i que aquest fet "demostra el compromís de Teleolesa amb el criteri 3 del Codi Deontològic (rectificar informacions incorrectes amb promptitud), tot i que el titular original era veraç i no requeria rectificació". El nou titular -que és el que segueix disponible actualment- és el que ja s'ha citat amb anterioritat: "L'alcalde d'Olesa, membre del patronat d'una fundació investigada per malversació".

El CIC valora el canvi, perquè el primer titular no informava de manera ni acurada ni precisa i podia causar perjudicis a la figura de l'Alcalde en tant que el terme implicat es podia interpretar com de presumpta culpabilitat. Però no entén la referència al Criteri tercer del Codi quan Teleolesa sosté la correcció del primer titular. Es va canviar només per bona fe o per complir amb el Codi Deontològic? Si va ser per una qüestió deontològica, seria més lògic acceptar l'error ja que el Criteri esmentat demana "esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies.

Ja hem dit que el titular primer era erroni, i que per tant vulnerava el Criteri primer del Codi. I també el Criteri segon que insta a no usar "expressions injurioses ni difondres dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades". La presumpta culpabilitat que despenia el verb "imputat" l'entendem con una dada imprecisa que pot provocar danys o descrèdit.

CAS 2: L'alcalde cobra el triple que tots els regidors del PSC junts

El segon cas que planteja la queixa fa referència a la crònica titulada "[9 milions per a sous: L'alcalde cobra el triple que tots els regidors del PSC junts](#)". El subtítol informa de que "A Olesa de Montserrat, el departament de comunicació cobra més del doble en salaris que el de salut pública i el de benestar social".

La queixa incideix tant el contingut com en la imatge que il·lustra la crònica. En aquesta imatge es veu l'Alcalde en un despatx i s'ha substituït el fons propi de la foto per una espècie de pluja de bitllets d'euro de tots els colors o valors facials.

Sobre aquest punt, el Departament de Comunicació municipal considera que la imatge vulnera l'Annex A del Codi Deontològic, que no permet manipulacions "que suposin alteració de la informació visual registrada originalment per l'objectiu de la càmera". En aquest punt, el Codi especifica amb claredat que no es pot "afegir, eliminar, desplaçar o modificar qualsevol element de la imatge original". L'Annex A del Codi fa una excepció en l'àmbit de la foto-il·lustració on legitima "l'alteració d'imatges sense cap altre límit que la responsabilitat de l'autor/a" però estableix "l'obligació d'informar, adientment, al lector del tipus d'alteració practicada".

Teleolesa al·lega que "la imatge de l'alcalde amb un fons de bitllets" s'emmarca precisament en aquest àmbit de la foto-il·lustració. El mitjà reconeix que "tot i que l'article no especificava explícitament la manipulació, l'autoria de la imatge ("Jordi Parent/Ajuntament d'Olesa") i la seva naturalesa il·lustrativa eren evidents, donat el context satíric del fons". Accepta "que hauria pogut ser més explícit en aquest punt" i tot i que es compromet a "millorar aquesta pràctica" sosté que la imatge no altera la veracitat de la informació ni lesiona la dignitat de l'alcalde, ja que "es tracta d'una representació simbòlica, no d'una falsificació".

Donant per bona l'opció de que es tracta d'una foto-il·lustració, com defensa el mitjà, estariem davant d'una estratègia d'espectacularització de la informació, en la línia del que escriu Pepe Baeza, un dels pocs autors que ha tractat acadèmicament el valor de les foto-il·lustracions, quan enumera els seus usos tòpics: "El tercer uso tópic detectado comparte la espectacularización como estrategia pero aplicada a aquellos contenidos de prensa que explotan miedos, angustias e inseguridades colectivas bajo la apariencia de divulgación y servicio" (1).

Mes endavant tornarem al tema de convertir en espectacle el fotoperiodisme. Però analitzem, primerament, si com a foto-il·lustració la manipulació de la imatge s'ajusta o no al Codi. El mateix mitjà reconeix que hauria pogut ser més explícit en la informació sobre l'alteració de la foto. Però és que no n'és gens d'explícit. L'únic text que fa referència a l'autoria de la imatge apareix a sota de la fotografia, a la dreta, a mode de signatura: Jordi Parent / Ajuntament d'Olesa. I no hi ha cap referència a la substitució del fons per la pluja de bitllets. Per tant Teleolesa ni informa de l'alteració de la imatge, tal com prescriu el Codi, ni té en compte els límits que pot exigir l'autor/a de la foto. A. Retamero i M. Navarro s'emparen en la perícia dels lectors ja que la "naturalesa il·lustrativa de la foto era evident".

Ningú no desestima la intel·ligència ni les habilitats dels lectors, però no és ètic recórrer a l'astúcia de la ciutadania per saltar-se les recomanacions del Codi Deontològic. Aquesta argúcia, l'excusa de que la gent sap distingir, està molt estesa entre els mitjans que fan passar publireportatges per informació. El CIC l'ha denunciat en moltes de les seves resolucions. I creiem que l'argument tampoc és vàlid aplicat a l'Annex A del Codi Deontològic.

Pel que fa al contingut, la queixa fa referència a la relació que el periodista estableix entre vàries dades salarials de l'Ajuntament. A. C. no qüestiona les dades però sí la interpretació esbiaixada que en fa la crònica o que se'n pot derivar.

La tesi de la crònica és la següent: els sous dels càrrecs electes de l'Ajuntament no es corresponen amb la proporcionalitat de les urnes. El periodista posa de relleu que "l'anàlisi creuat entre les retribucions totals per partit polític i els resultats electorals revela un desequilibri significatiu en la distribució econòmica". I és en aquest context on apareix el paràgraf que justifica el títol de la crònica: "Particularment cridaner és el cas de l'alcalde, pertanyent a ERC (tercera força política amb un 17,96% dels vots), que amb una retribució individual de 56.935,92 € supera amb escreix el total de tots els regidors del PSC junts. Aquest fet adquireix encara més rellevància si considerem que ERC va obtenir 8,44 punts percentuals menys de vots que el PSC".

En l'escrit d'al·legacions el mitjà defensa que "el titular és objectivament cert, ja que la retribució de l'alcalde (56.935,92 €) supera tres vegades la suma de les retribucions dels regidors del PSC (23.415,67 €)". I aclareix que "l'objectiu de l'article era destacar una disparitat objectiva, no fer una anàlisi exhaustiva de l'estructura salarial municipal, que és pública i accessible al portal de transparència de l'Ajuntament de l'Administració Pública Catalana".

Analitzada la informació i les al·legacions, el Consell considera que assenyalar aquesta disparitat objectiva no té sentit. Els governs municipals no són el fruit d'una representació proporcional dels resultats electorals, sinó el producte dels pactes entre diferents grups per establir una majoria de govern. El conjunt del consistori respecta la proporcionalitat de les urnes, però l'equip de govern (i per tant l'alcalde) no necessàriament pertany al grup més votat. Les retribucions solen anar aparellades a la responsabilitat dels càrrecs i a les hores de dedicació. No al percentatge de vots.

El periodista té el dret a escrutar les dades i investigar totes les possibles irregularitats. Però té l'obligació de ser honest i explicar els objectius de la seva recerca. Quin és

l'objectiu de relacionar el sou de l'Alcalde amb el què cobren els regidors del grup de l'oposició? Quin sentit té comparar proporcionalment el sou de l'Alcalde amb els vots del partit al qual pertany? Hi ha alguna llei o reglament municipal que fixi les remuneracions dels càrrecs electes seguint aquesta proporció?

La crònica no ho explica. Només diu, a mode de conclusió, en l'últim paràgraf, que "la distribució econòmica entre els representants electes sembla seguir una lògica que no s'alinea amb els resultats de les urnes. Les dades mostren com ERC, des de l'alcaldia, i el Bloc Olesà, com a soci de govern, concentren la major part de les retribucions dels càrrecs electes (232.358,11 € en total), mentre que el PSC, tot i ser la força més votada, rep una assignació econòmica significativament inferior".

Sense dir-ho de forma explícita, aquesta conclusió sembla qüestionar la legitimitat del govern municipal o, si més no, deix la porta oberta a que la ciutadania sospiti que les assignacions salarials són irregulars. I això entronca amb l'espectacularització del fotoperiodisme: la pluja d'euros darrera la figura de l'Alcalde avala aquesta sospita. No es diu res, però s'insinua tot.

Aquesta es una pràctica que té un nom; desinformació. És fruit d'un periodisme populista que s'allunya del que demana el Criteri primer del Codi, "informar de manera acurada i precisa". Usem el terme populista amb el significat que [el diccionari de l'IEC](#) dona a la paraula populista: "aprofitament demagògic de les aspiracions del poble per a obtenir un benefici."

Aquesta pràctica tampoc s'adiu amb el que exigeix el Criteri tercer: "esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat falses o errònies". Informar d'una "disparitat objectiva" fruit d'una comparativa sense lògica política ni raó explícita és el que en llenguatge popular en diríem "barrejar pomes amb peres" i no respon a un criteri informatiu rigorós. Afavorir les esclertes per on es filtra el dubte i la insinuació genera en la consciència del ciutadà més sospites que certeses. I aquesta pràctica, com hem dit, obre les portes a la desinformació.

Així mateix, al no oferir a l'Ajuntament la possibilitat de donar la seva versió, vulnera el Criteri segon del Codi que exigeix al periodista posar-se "en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta".

Aquest punt és aplicable també a una altra comparativa entre els salaris dels departaments de Comunicació, Salut pública i Benestar Social, feta a la mateixa crònica i de la qual Teleolesa en va fer un story al seu compte d'Instagram. La queixa posa l'èmfasi en que la Salut pública s'il·lustra amb la foto d'un centre mèdic, que pot

donar a entendre que l'atenció primària depèn de l'ajuntament, i lamenta que el periodista no expliqui quins són els serveis que presta cada departament i no s'hagi posat en contacte amb l'Ajuntament perquè en fes les pròpies valoracions.

En la seva defensa, Teleolesa argumenta que la peça en qüestió es va publicar a la secció de Cròniques i que aquest és un gènere on hi ha “elements narratius i d'opinió”. Per la seva claredat, val la pena transcriure íntegrament el paràgraf de l'escrit d'al·legacions:

Distinció entre informació i opinió: L'article, publicat a la secció "Cròniques", combina dades objectives amb anàlisi crítica, una pràctica habitual en el gènere de la crònica periodística. A Espanya, considerem crònica la narració d'una notícia en la qual s'incorporen certs elements de valoració i interpretatius, encara que aquests sempre tenen un caràcter secundari respecte als elements estrictament informatius. A Teleolesa, identifiquem clarament els articles que presenten més elements narratius i d'opinió respecte als purament objectius, etiquetant-los com a "Cròniques" al nostre portal web. En aquest article, frases com "particularment cridaner" reflecteixen una interpretació legítima de les dades, clarament identificable com a opinió i no com a informació factual. El Codi Deontològic no prohibeix l'opinió, sempre que estigui diferenciada de la informació, com ocorre en aquest cas.

Certament, la crònica és un gènere informatiu híbrid que permet un estil més lliure i menys subjecte a l'asèpsia narrativa dels gèneres purament informatius. Lorenzo Gomis, un dels autors més citats quan es tracta de definir els gèneres periodístics, escriu: “El cronista signa el relat i participa en l'esdeveniment que conta com a testimoni, no sempre imparcial. El lector accepta que el cronista expliqui també les seves impressions. No és un gènere d'opinió, perquè la seva funció és informar. Fer saber allò que ha passat, però el relat traspua el tarannà del cronista”. I més endavant, el mateix autor, que va ser catedràtic de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, diu el següent: “El cronista traspasa indegudament la frontera dels gèneres quan es converteix en comentarista. El lector ho nota i no és estrany que manifesti la seva contrarietat. El que és propi del cronista és la bona informació, la varietat de fonts sempre que sigui necessari, la impressió clara de l'entès, exposada amb destresa i finor”. (2)

En el mateix sentit, un altre autor clàssic, Gonzalo Martín Vivaldi, defineix així l'essència de la crònica: “Lo característico de la verdadera crònica es la valoración del hecho al tiempo que se va narrando. El cronista, al relatar algo, nos da su versión del

suceso; pone en su narración un tinte personal”. Però, igual que Gomis, matisa més endavant que el que ha de prevaldre són els fets: “Sería imperdonable desvirtuar los hechos, deformar la realidad para servir a unos intereses determinados. Una cosa es el personal enfoque del suceso, la apreciación personal del cronista, y otra muy distinta la deformación intencionada de la verdad”. (3)

Al ser un gènere híbrid, on la informació està trufada amb comentaris personals, aportacions de context i valoracions crítiques, és difícil establir una línia que separi allò que és purament informatiu del que podria ser una opinió del cronista. Els dos autors citats, i d'altres que han escrit sobre el tema (4), situen aquesta línia en la veracitat, la subjecció del relat als fets i en no deformar la realitat. I creiem que en el cas analitzat, aquests límits s'han traspassat. Perquè la manipulació de la foto i la comparació d'unes dades usant criteris poc clars com si es tractés de fets objectius denoten un punt de partida partidista més que una voluntat d'informar amb claredat i de fiscalitzar el poder, com defensa Teleolesa en les seves al·legacions.

(1) *Baeza Gallur, Pepe. Por una función crítica de la fotografía de prensa. Ed. Gustavo Gili;*

Barcelona, 2001. Pàg. 119.

(2) *Gomis Sanahuja, Lorenzo. Teoría dels gèneres periodístics. Ed. Centre d'Investigació de la*

Comunicació, Barcelona 1989. Pàgs. 148 a 150.

(3) *Martín Vivaldi, Gonzalo. Géneros periodísticos. Ed. Paraninf, Madrid 1986. Pàgs. 128 i 133.*

(4) *Consultar també: Grijelmo, Alex, El estilo del periodista (1997, pàgs. 82-106)*

Bastenier, Miguel Angel. El Blanco Móvil. Curso de periodismo (2001, pàgs. 75-105)

Mayoral, Javier. Redacción periodística. Medios, géneros y formatos (2013, pàgs. 149-174)

CAS 3: La immediatesa del periodisme digital i la distinció entre informació i opinió

El tercer cas torna a fer referència a la possible confusió entre informació i opinió i a la manera d'entendre la immediatesa en el periodisme digital. La queixa es basa en dues notícies.

LA PRIMERA DE LES DUES NOTÍCIES és un conflicte entre un ciutadà i el club Tir Arc Olesa (TAO). Per una sèrie de circumstàncies, el club no va renovar la condició de soci a un dels seus membres i el seu fill s'ha quedat sense poder practicar aquest esport. Com que l'exsoci creu que la decisió del club no té fonament i atès que el TAO realitza les seves pràctiques a un camp de tir municipal, el ciutadà va enviar una instància d'empara a l'Ajuntament, sense obtenir cap resposta, segons afirma ell mateix. Teleolesa té la notícia i vol informar-ne. Pregunta a través del Departament de mitjans quina és la posició de la regidoria d'esports en aquest conflicte. Fins aquí tot normal. La informació es pot consultar en els següents dos enllaços. Però més important que consultar aquestes versions actualitzades és conèixer la gènesi periodística d'ambdues peces.

<https://www.teleolesa.com/societat/un-vei-denuncia-la-inaccio-de-lajunta,ment-dolesa-davant-un-conflicte-amb-tir-arc-olesa/>

<https://www.teleolesa.com/societat/lajuntament-dolesa-tanca-files-la-resposta-oficial-al-cas-del-tir-arc-olesa/>

L'escrit de queixa reproduceix una llarga conversa mantinguda per WhatsApp entre el periodista Marc Navarro i la Cap de Mitjans de l'Ajuntament. El diàleg revela la metodologia de treball de Teleolesa. El mitjà demana a l'Ajuntament la versió municipal dels fets. I cinc minuts després, Teleolesa publica la notícia amb aquest comentari final: "El silenci posterior de les parts implicades no ha fet sinó afegir més incertesa al cas. Aquest mitjà ha intentat recollir la versió oficial tant de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat com del Tir Arc Olesa per contrastar el fets i obtenir una explicació sobre els motius d'aquesta falta d'acció. Fins al moment de tancar aquesta edició, cap de les dues entitats ha respost a les sol·licituds de declaracions, deixant sense aclarir diversos aspectes clau de la controvèrsia".

Quan la Cap de Mitjans recrimina aquesta actitud, el periodista de Teleolesa manifesta la comprensió i proposa editar el text explicant que "l'Ajuntament no ha tingut temps suficient per oferir una resposta" però que té "predisposició a fer-ho". Justifica el text inicial adduint "la immediatesa de la informació". I explica que "quan l'Ajuntament respongui" actualitzaran la peça "per així oferir el màxim contingut i cobertura possible dels fets". Més endavant amplia la justificació amb aquestes paraules: "La nostra intenció no era mostrar el silenci de l'Ajuntament de manera negativa, sinó simplement informar la població que, fins al moment, no hi ha una resposta oficial. És un fet que serveix per donar context a tota l'audiència". I envia una captura de pantalla amb el

text que s'ha afegit per matisar el silenci municipal: “No obstant això, l'Ajuntament ha mostrat la seva predisposició a oferir una resposta, la qual s'espera rebre en els propers dies”.

El diàleg per WhatsApp entre el periodista i la Cap de Mitjans és llarg i val la pena ressaltar-ne algun punt més. Escriu el periodista Marc Navarro: “El periodisme digital actual funciona amb una lògica d'immediatesa molt diferent del periodisme tradicional, impulsada per la demanda dels lectors i la gran competència entre mitjans digitals; la nostra metodologia es basa en publicar la informació disponible al moment i anar actualitzant o ampliant amb nous articles a mesura que rebem més dades.” Exposa també que “el nostre equip compta amb formació especialitzada en periodisme digital i actua sempre amb la màxima ètica i responsabilitat periodística”. I acaba amb aquesta afirmació: “comptem amb formació contínua en periodisme d'universitats de gran prestigi que ens permeten entendre de forma profunda els avenços i evolució contínua del periodisme”.

En les posteriors al·legacions, Teleolesa justifica la seva forma de procedir amb arguments semblants als expressats en els missatge de WhatsApp entre el periodista i la Cap de Mitjans de l'ajuntament.

Llegim a les al·legacions: “L'Ajuntament critica que Teleolesa publiqui informació sense esperar resposta. Tanmateix, en el periodisme digital, la immediatesa és essencial, ja que la informació caduca ràpidament en el món en línia. Teleolesa no pot esperar setmanes per obtenir respostes de l'Ajuntament o d'altres parts, ja que això comprometria la rellevància i l'actualitat de la informació. Per això, si no s'obtenen respostes en un termini raonable, Teleolesa publica la informació basada en fonts fiables (denúncies veïnals, documents públics, publicacions a xarxes socials) i, posteriorment, edita l'article o publica un nou article amb la mateixa visibilitat quan es reben les respostes. Aquesta pràctica va ser comunicada clarament a la cap de Comunicació, però l'Ajuntament l'omet deliberadament per suggerir una manca de rigor que no existeix. Aquesta metodologia no vulnera el criteri 1 i està alineada amb l'Annex B del Codi Deontològic, que reconeix la immediatesa com a característica del periodisme digital”.

La queixa no acaba aquí. Quan l'Ajuntament envia per escrit la posició municipal sobre el conflicte, Teleolesa en publica una transcripció que segons C. no s'ajusta a la realitat. Però ja hi arribarem. Analitzem, primer, si s'ha vulnerat l'Annex B (punt 02) del Codi Deontològic que, entre més coses, aclareix que “com en altres mitjans, la immediatesa

no és excusa per obviar principis deontològics com el recurs a fonts fiables i la contrastació de les dades”.

El Consell de la Informació considera que a més de seguir els criteris del Codi Deontològic, cal que el periodista tingui un tracte de cortesia i honestedat amb totes les persones amb les que coincideix en l'exercici de la professió. Això no vol dir ni submissió ni tracte de favor ni deixar d'investigar cap assumpte per una discreció malentesa. Però no sembla lògic fer una pregunta i al cap de cinc minuts escriure que no m'han contestat o considerar aquests cinc minuts un temps raonable, com es desprèn del paràgraf de les al·legacions, reproduït més amunt.

Dit això, cal dir sobretot que la immediatesa i la naturalesa pròpia del periodisme a internet no justifiquen “per se” publicar una versió parcial dels fets o no contrastar-la suficientment. És cert que hi ha notícies que es poden publicar amb els fets contrastats només per alguna de les parts, tot esperant completar el relat amb els altres implicats. Però hi ha fórmules més clares i honestes com pot ser explicar al lector que s'està treballant per completar la informació fins a tenir-ne totes les versions. Sense anar més lluny aquesta és la opció escollida en la segona versió, quan Teleolesa explica que “l'Ajuntament ha mostrat la seva predisposició a oferir una resposta”.

A internet el temps del periodisme és lineal i no està subjecte a la periodicitat dels mitjans tradicionals. Per això tenen sentit les actualitzacions conforme es van recopilant més dades. Però aquesta pràctica no autoritza a confondre la falta momentània de dades contrastades amb el silenci d'una de les parts. En aquest sentit, sorprèn encara més el primer redactat quant diu que “fins al moment de tancar aquesta edició” cap de les parts ha aclarit la seva posició. Aquesta és una fórmula pròpia dels mitjans tradicionals, subjectes a la seqüencialització del temps segons la seva periodicitat, però no ho és dels mitjans digitals on, com hem dit, el temps és lineal.

Entenem, per tant, que en la versió inicial s'han vulnerat el Criteri primer del Codi i l'Annex B punt 02 que tracta de la transparència i el rigor al periodisme a internet.

Finalment, aquest Consell vol fer un apunt sobre una de les frases de la conversa entre el periodista i la cap de mitjans. Diu el periodista: “Contem amb formació contínua en periodisme d'universitats de gran prestigi que ens permeten entendre de forma profunda els avenços i evolució contínua del periodisme”. El CIC respecta profundament el mon acadèmic. I hi té una vinculació molt directa perquè cada any, juntament amb el Col·legi de Periodistes, organitza una jornada per conèixer i divulgar

totes les recerques universitàries en el camp de l'ètica periodística a les facultats de Comunicació de Catalunya. És per això que, si les pràctiques de Teleolesa estan recolzades en estudis de prestigi, brindem aquest espai de trobada acadèmica per conèixer les recerques que les avalen.

Com ja hem apuntat, aquest cas té una segona part, referida a la transcripció de la resposta on l'Ajuntament fa pública la seva posició. La nota enviada a Teleolesa deia, entre altres coses, que "l'Ajuntament no pot obligar cap entitat, sigui esportiva, cultural, social o educativa a admetre a una persona com a sòcia a no ser que la causa atempti contra un dret fonamental. I per això no pot mediar en el cas". I més endavant, aclaria que la persona afectada, "en no ser ja soci del Tir Arc Olesa, no pot utilitzar la instal·lació en l'horari de cessió d'ús de l'equipament segons conveni entre l'Ajuntament i l'entitat". Amb aquesta nota a la ma, Teleolesa informava de que "l'Ajuntament recolza la decisió del TAO de no renovar-li la condició de soci per a la temporada 2024/25, afirmant que, un cop perduda aquesta condició, X (el nom del soci) no té dret a utilitzar les instal·lacions en els horaris assignats al club".

A.C. es va tornar a queixar, perquè "l'Ajuntament no dona suport a cap decisió del TAO. El que se us ha dit és que no s'hi pot ficar." I com en les ocasions anteriors, la resposta privada a la Cap de comunicació va ser sostenir la correcció i la veracitat del que havien publicat: "El TAO manifesta que l'ús d'aquest espai públic està restringit als socis, i el comunicat expressa exactament la mateixa posició. Per tant la nostra interpretació inicial era que aquesta coincidència d'arguments sí que evidenciava un suport". Però malgrat sostenir la suposada veracitat de la notícia, van actualitzar-la per cenyir-se a la nota municipal. I en la segona versió, la que segueix disponible actualment, ja queda més clar que la coincidència és en les conseqüències però no en els arguments: "l'Ajuntament afirma que, un cop perduda la condició de soci, Figueras no té dret a utilitzar les instal·lacions en els horaris assignats al club".

Igual que en els casos anteriors, dona la impressió que el mitjà força el llenguatge fins a insinuar coses que les paraules no diuen i juga amb una falsa lògica interpretativa per arribar a conclusions difícils de sostenir. Manté, si cal, el bon criteri de la decisió presa. Però després, sense reconèixer cap error, acaba esmenant amb una falsa condescendència tot allò que les fonts -l'Ajuntament en aquest cas- els recriminen. Això és totalment contrari al que expressa el primer Criteri del Codi: "El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té

l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”.

LA SEGONA POLÈMICA DEL TERCER CAS neix a partir d'una entrevista que Olesa Ràdio, l'emissora municipal, fa a la regidora del Partit Popular a l'Ajuntament d'Olesa, Jessica Fernández. Dies després de l'entrevista, la regidora, en declaracions a Teleolesa, manifesta que l'emissora municipal ha tret de context les seves paraules i les ha manipulat. Amb la intenció de conèixer la versió dels fets de l'emissora municipal, Teleolesa demana a la Cap de Mitjans de l'Ajuntament poder entrevistar algun responsable de la ràdio. El periodista de Teleolesa s'interessa també per la reproducció d'un tall de l'entrevista al compte d'Instagram de l'emissora. Segons la regidora aquest fragment està tret de context i va motivar reaccions “d'altres actors polítics com Ada Agut del Bloc Olesà” que van “catalogar com ignorant” Jessica Fernández.

El Departament de Mitjans de l'Ajuntament va enviar la resposta en el mateix comunicat on aclaria el conflicte del soci del TAO, basada en aquests dos punts: “1, Poden veure i escoltar de manera íntegra la Línia Directe amb la regidora emesa el dia 24 de març al canal de YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=xT53W4otCVE>. I 2, La direcció de l'emissora va contactar amb la regidora del PP arran un comentari que va enviar per missatge privat a l'Instagram d'Olesa Ràdio i li va oferir poder aclarir o puntualitzar algunes de les seves manifestacions, si considerava que no s'havia explicat del tot bé o que hauria volgut expressar algunes manifestacions d'una altre manera. La regidora va refusar aquesta opció.”

L'objecte d'aquesta ponència no és la possible manipulació de l'entrevista a la regidora per part de l'emissora municipal d'Olesa, sinó la informació que en fa Teleolesa. La notícia apareix amb aquest titular: [“La ràdio municipal d'Olesa acusada de manipular i desinformar amb mala fe”](#). I com a subtítol, “l'entrevista a la ràdio municipal estava clarament dissenyada per tergiversar el que dic’ afirma una entrevistada”.

A.C, en la queixa enviada al CIC aborda dos qüestions: assenyala uns paràgrafs on es barreja informació i opinió i, per tant, vulneraria el Criteri 1 del Codi Deontològic, i denúncia, també, que en un altre paràgraf hi ha declaracions atribuïdes a l'emissora que ningú no ha fet.

Pel que fa a la confusió entre informació i opinió, el text assenyalat el trobem al final de la crònica, sota el títol “un debat obert”:

UN DEBAT OBERT

“Aquest episodi deixa moltes preguntes sense resposta. Ha actuat Olesa Ràdio amb l'ètica i la rigorositat que es demana a un mitjà públic? És el titular controvertit un error innocent o una manipulació deliberada? I què diu aquest enfrontament sobre la qualitat del debat polític a Olesa? Per ara, la ciutadania queda amb les declaracions enfrontades de Fernández i Agut, un silenci incòmode del Bloc Olesà i una oferta de diàleg que no ha prosperat.

El que és segur és que aquesta controvèrsia ha obert una esquerda en la confiança cap als mitjans municipals i ha posat sobre la taula la necessitat d'un debat més transparent i constructiu sobre com abordar problemes tan greus com la violència de gènere. Mentrestant, Jessica Fernández manté la seva postura en declaracions al nostre mitjà: “Porto dos anys dient el mateix i no canviaré. No podem consentir aquesta situació”. El temps dirà si aquest episodi és només una anècdota o el preludi d'un canvi més profund a Olesa de Montserrat”.

En el cas de les declaracions no fetes, el paràgraf diu el següent:

“Segons les declaracions de la direcció d'Olesa Ràdio facilitades al nostre mitjà, l'emissora defensa la seva actuació, afirmant que van contactar amb Fernández arran d'un missatge privat que ella va enviar a l'Instagram de l'emissora i que li van oferir l'oportunitat d'aclarir o puntualitzar les seves declaracions. La regidora, però, segons diu la ràdio, va rebutjar aquesta opció. ‘Aquest gest demostra la nostra voluntat de mantenir un diàleg obert i transparent’, asseguren des de l'emissora”.

En diferents passatges de les al·legacions el mitjà argumenta que la crònica és un gènere informatiu híbrid i que permet valoracions, aspecte que ja s'ha tractat en el segon cas (pàg. 7 d'aquest expedient). Les preguntes retòriques plantejades al primer dels dos paràgrafs poden interpretar-se com un formulisme per donar context a la brega entre partits polítics, cada cop més polaritzada també a nivell local. Però creiem que l'afirmació sobre l'esquerda en la confiança cap als mitjans municipals és una asseveració no argumentada i que, per tant, sí que considerem una opinió personal i no una aportació de context. I menys encara, una informació contrastada.

Per altre part, cal fer esment a l'ambigüitat del titular. L'elusió del subjecte en la frase “la ràdio municipal d'Olesa acusada de manipular...” pot donar a entendre una acusació general o generalitzada. I en realitat, l'acusació és d'una sola persona, amb nom i cognoms, regidora a l'Ajuntament. Ni el seu nom, Jessica Fernández, ni cap altre dada que ajudi a identificar l'autoria de l'acusació no consta ni tan sols en el subtítol. Un cop

més, s'abandona la concreció necessària en un titular i s'entra en el camp de l'ambigüitat que permet totes les interpretacions. I en comptes d'informar d'una manera acurada i precisa, com reclama el Criteri primer del Codi, es juga amb un titular impersonal, que deix obertes múltiples interpretacions i que més que informar, desinforma

Per que fa a la segona part de la queixa, les declaracions no fetes pel portaveu municipal, constatem que, efectivament, la frase entre cometes (“Aquest gest demostra...”) no és a la breu resposta que havia enviat l'Ajuntament. Segons les al·legacions, però, la frase l'haurien dit a la ràdio “i la regidora que els acusa va mostrar de primera mà a l'equip de Teleolesa aquestes declaracions fetes per l'emissora”. Per tant, més que d'una invenció, es tractaria d'un relat poc acurat que contravindria, també, el primer Criteri del Codi Deontològic.

CAS 4: Els tuits de la regidora abans d'assumir el càrrec

El quart cas que planteja la queixa fa referència a [una crònica](#) en la que es recuperen una sèrie de missatges a la xarxa X, anteriorment Twitter, que la regidora de Gènere, Feminismes i LGTBIQ+ havia publicat abans d'accedir al càrrec. La queixa no qüestiona la publicació d'aquests tuïts sinó que denuncia les múltiples opinions intercalades en mig de la informació. I com a mostra aporta aquests paràgrafs:

“...una dona que, pel seu càrrec, hauria de ser un far de diversitat i inclusió. No obstant això, les publicacions del seu antic compte de Twitter (@layukzz), recuperades pel nostre equip, revelen una faceta que sembla contradir aquesta missió. Aquests tuïts, escrits entre el 2021 i el 2022, mostren un llenguatge dur, ofensiu i, en molts casos, extremista, que qüestiona la capacitat de Laia Montes per representar a tothom, tal com exigeix el seu rol públic”.

“Aquest llenguatge no només és inadequat per a una figura pública, sinó que també posa en dubte la capacitat de Laia Montes per exercir un càrrec que exigeix empatia, respecte i una visió inclusiva de la societat”.

A l'escrit d'al·legacions, Teleolesa justifica el valor informatiu de la seva crònica: “Les declaracions passades d'una figura política són molt rellevants perquè mostren la seva línia de pensaments just abans d'accedir al càrrec”. També explica que va donar a la regidora l'oportunitat de resposta: “El nostre equip va enviar un correu a la Laia per preguntar-li si encara opinava el mateix o si havia de dir alguna cosa, i com que no va respondre en el termini dels dies que li vam comunicar, vam publicar l'article amb la informació pública disponible, detallant que no va respondre”. I finalment, torna a

justificar les opinions vessades en la informació perquè “com a crònica, l'article combina fets (els tuïts) amb anàlisi crítica (la interpretació de la seva adequació al càrrec), una pràctica legítima en cròniques periodístiques”.

De la crònica com a gènere periodístic ja n'hem parlat en el Cas 2, i hem vist on cal posar el límit entre la informació i les valoracions crítiques del periodista: la veracitat, la subjecció del relat als fets i la voluntat de no deformar la realitat.

Posar en coneixement dels ciutadans una sèrie de tuïts escrits per una regidora abans d'accedir al càrrec és un treball periodístic que respon a la voluntat de fiscalització del poder i que permet a la ciutadania tenir un coneixement més profund de la persona que ostenta un càrrec públic. Al ser una crònica, el periodista podria buscar possibles contradiccions entre aquests missatges a X i el discurs públic un cop nomenada regidora. I és en aquest sentit que entenem la frase del cronista, quan es refereix a la regidora amb la frase “una dona que hauria de ser un far de diversitat i inclusió”. Però creiem que entra directament en el camp de l'opinió quan qüestiona la capacitat de la regidora per exercir el càrrec. La frase del cronista és exactament aquesta: “Aquest llenguatge no només és inadequat per a una figura pública, sinó que també posa en dubte la capacitat de Laia Montes per exercir un càrrec que exigeix empatia, respecte i una visió inclusiva de la societat”. Qüestionar les capacitats no és una dada de context ni una valoració crítica. Contràriament, és una desqualificació de la persona per qüestions ideològiques i de tarannà personal i/o polític, que només seria pertinent en un article d'opinió i no de caire informatiu.

Creiem, per tant, que en aquest cas també s'ha vulnerat el Criteri primer del Codi al no observar una clara distinció entre informació i opinió.

CAS 5: “¡Toma salseo!”

L'últim punt de l'escrit de queixa fa referència a l'emissió del programa “¡Toma Salseo!”. Segons escriu A.C., en aquest espai “titllen declaracions fetes per l'alcalde a l'emissora municipal -dient que s'estudiarien quines accions fer en referència a alguns articles- com “amenaces” rebudes per part de l'Ajuntament, i mostrant en pantalla whatsapps enviats personalment per mi com a cap de Comunicació”.

Pels responsables de Teleolesa, “és important destacar que ¡Toma Salseo! no té res a veure amb la web de notícies, perquè forma part del nostre canal de televisió que es d'entreteniment i es tracta d'un magazine, no d'un producte periodístic”. I pel que fa al cas de les amenaces que cita la queixa, l'escrit d'al·legacions de Teleolesa aclareix

que “l'emissió en directe "Toma Salseo", on es van mencionar missatges del Departament de Comunicació, no buscava difamar, sinó respondre al que Teleolesa va percebre com a amenaces de l'alcalde” en unes declaracions fetes a Olesa Ràdio “on va suggerir possibles accions legals contra el mitjà (Teleolesa)”.

Des del Consell de la Informació entenem que aquesta polèmica s'emmarca en les sovint difícils relacions entre els mitjans i les institucions públiques. Tant legítim és que l'Alcalde de la ciutat estudiï actuar judicialment contra un mitjà si creu que aquest ha traspassat els límits de la legalitat, com que els seus periodistes ho considerin una amenaça. Pel CIC, però, el que resulta preocupant és l'afirmació dels responsables de Teleolesa quan diuen que ¡Toma Salseo! “forma part del nostre canal de televisió que es d'entreteniment i es tracta d'un magazine, no d'un producte periodístic”.

Pel que diu la queixa i certifiquen les al·legacions, en aquest magazine es va fer referència a temes municipals. El programa el presenten els periodistes de Teleolesa, s'emet sota la capçalera del mitjà de comunicació i s'hi tracten afers d'actualitat periodística. Quina és, aleshores, la diferència entre un magazine i un producte periodístic? En tenen consciència els espectadors de la diferència entre l'un i l'altre? N'estan advertits? Els periodistes són menys rigorosos quan treballen per un magazine que quan ho fan per a “un producte periodístic”?

Aquestes preguntes no volen ser impertinents. Pretenen, només, obrir una reflexió sobre una tendència creixent. Cada cop són més els mitjans audiovisuals que consideren que l'informador no està subjecte als codis ètics quan utilitza formats més distesos, en programes de tipus magazine, d'entreteniment o fins i tot d'humor.

El preàmbul del Codi Deontològic diu el següent: “En els darrers decennis, la revolució tecnològica, i en especial el desenvolupament d'internet, ha transformat de forma substancial les bases del món de la informació i el propi sistema de formació de l'opinió pública. Aquest fet obliga a adaptar els criteris de la bona pràctica professional per tal de reafirmar el compromís ètic del periodisme amb el públic d'acord amb el principi de responsabilitat social”.

Basant-nos en aquest principi i en la certesa de que el compromís ètic del periodista és indispensable per salvaguardar el dret dels ciutadans a tenir una informació contrastada i veraç, el CIC considera que l'informador, sigui quin sigui el mitjà o el format que utilitzi, sempre està subjecta al Codi Deontològic. I diverses resolucions derivades de queixes ciutadanes així ho avalen.

Per tant, instem als responsables de Teleolesa que considerin un error -o així ho creu aquest Consell- no entendre com a producte periodístic un magazine on si tracten temes d'actualitat. Confondre la distensió, el llenguatge més proper o un tarannà humorístic -propis del magazine- amb la pèrdua de rigor banalitza el periodisme i es converteix en un camp adobat per filtrar tot tipus de missatges de polarització i desinformació.

CONCLUSIÓ: Mitjà de comunicació o pseudomitjà?

Després dels cinc casos plantejats, A.C. acaba amb aquesta demanda: "Davant tot el que he assenyalat, sol·licito que el Consell de la Informació de Catalunya valori la queixa presentada i determini no només si s'ha vulnerat el Codi Deontològic en els diferents articles referenciats, sinó també un pronunciament sobre si el portal TeleOlesa.com, d'acord amb els paràmetres deontològics, pot ser considerat un mitjà de comunicació o estariem parlant del que s'anomena "pseudomitjà"

En l'escrit d'al·legacions, el mitjà considera que "la insinuació de l'Ajuntament que Teleolesa podria ser un 'pseudomitjà' manca de fonament i constitueix un atac directe a la seva credibilitat professional." Assegura que "opera dins dels marcs legals i ètics" i avala la legalitat de la seva actuació: "La jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), en casos com *Handyside c. Regne Unit* (1976) i *Lingens c. Àustria* (1986), protegeix la llibertat d'expressió dels mitjans, especialment quan fiscalitzen el poder públic, i reconeix el seu rol com a "gos guardià" (*watchdog*) de la democràcia".

Així mateix, l'escrit d'al·legacions serveix per fer una autodefinció del mitjà: "Teleolesa és un mitjà de comunicació privat que opera com un canal de televisió digital i publica articles al seu portal web (<https://www.teleolesa.com/>). La seva missió és informar, entretenir i fiscalitzar el poder públic, oferint continguts d'interès general per a la ciutadania d'Olesa de Montserrat i el seu entorn. Gestionat per dos joves periodistes, A. Retamero i M. Navarro, Teleolesa s'adapta a les tendències actuals del periodisme digital, caracteritzades per la immediatesa, la pluralitat de formats (notícies, cròniques, emissions en directe com "Toma Salseo") i la interacció amb el públic a través de les xarxes socials."

El Consell de la Informació comparteix el que diu Teleolesa quan afirma que els periodistes han de fiscalitzar els poders polítics i les administracions públiques. Aquesta idea està present al Codi Deontològic quan insta al periodista a "defensar el

dret a la informació davant de qualsevol restricció a la transparència exigida per l'interès públic, especialment quan les fonts són administracions i organismes oficials" (Criteri 6è). Així mateix, el CIC identifica com a funcions d'un mitjà de comunicació les que consten en l'autodefinició de Teleolesa. Però més enllà de la narrativa sobre la funció dels mitjans, la qüestió és si el periodisme que s'hi fa respecta els principis ètics i la deontologia professional. Això vol dir que els mitjans han d'estar al servei del dret dels ciutadans a disposar d'una informació crítica, plural, contrastada i veraç. Cosa que aquest mitjà, en els casos analitzats, no fa.

La pregunta sobre si Teleolesa és un pseudomitjà és pertinent i manifesta una preocupació que el CIC ja va posar sobre la taula fa temps. Ho va fer l'abril del 2024 en el document ["El CIC reivindica un marc legal que garanteixi la transparència i la responsabilitat dels mitjans de comunicació"](#). En aquesta reflexió el Consell de la Informació explicava que 'és urgent clarificar l'ecosistema informatiu per poder diferenciar els mitjans que practiquen un periodisme responsable d'aquells que responen a altres interessos, moltes vegades inconfessables. El compliment del Codi deontològic és ara més necessari que mai. I ho serà, també, l'aplicació de la llei aprovada al Parlament Europeu el passat 13 de març que exigeix la transparència sobre la propietat, el control i el finançament dels mitjans''.

Segurament aquí hi ha les claus de la resposta que s'espera del CIC. Si, com dèiem fa més d'un any, el compliment del Codi Deontològic era més necessari que mai, no sembla que Teleolesa estigui en aquesta dinàmica. Pels casos analitzats, aquest mitjà practica un periodisme demagògic, amb tendència a l'ambigüitat, la polarització, l'espectacularització informativa i, com hem vist, vulnera sovint el Codi Deontològic i desinforma.

En el mateix document, el CIC exigia el compliment del [Reglament sobre la Llibertat de Mitjans de Comunicació](#) que va aprovar el Parlament Europeu l'abril de 2024 i que està en vigor des del mes d'agost d'enguany. Malauradament el text legal adaptat a Espanya s'ha endarrerit i encara està en fase de redacció. Però, com és sabut i ho apuntava el CIC en el document citat, el [Reglament europeu](#) exigeix la màxima transparència sobre la propietat, el control i el finançament dels mitjans. En aquest sentit, cal demanar a Teleolesa que faci explícit al seu web les dades empresarials i les fonts del seu finançament.

Es fa difícil pronunciar-se amb contundència sobre l'últim punt de la queixa. No perquè tinguem cap dubte del que s'ha dit fins ara. Sinó perquè el terme pseudomitjà està

encara en discussió teòrica. Per contribuir a aquest debat i disposar d'eines objectives, el CIC va encarregar a principis d'any un estudi acadèmic que doni pautes objectives per redefinir de què estem parlant quan parlem de mitjans de comunicació i que ens permeti l'obtenció d'un mapa general de l'ecosistema mediàtic català.

Aquest estudi no és banal. Neix amb la voluntat de desfer la confusió que s'ha generat en torn de les xarxes socials, dels webs amb aparença periodística que responen a interessos no confessats, del creixement exponencial del clickbait i, en general, de tots els missatges que condueixen a la desinformació i la polarització. I neix, també, perquè la llei europea estableix que les autoritats de cada país han de garantir el bon funcionament dels mitjans de comunicació consultant o coordinant-se, si cal, amb els organismes d'autoregulació, com ho és aquest Consell, ([Article 7.1](#)). Així mateix, la molt pròxima revisió del Codi Deontològic -que ha de dur a terme el Congrés de Periodistes el mes de Novembre d'enguany- i la Llei de Mitjans, quan es promulgui, permetran donar una resposta més precisa a la última demanda plantejada.

Dit tot això, aquest Consell reitera la falta de rigor i les infraccions deontològiques en tots els casos analitzats.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que en les informacions objecte d'aquest expedient, Teleolesa ha vulnerat els Criteris 1, 2 i 3 i els annexos A i B del Codi Deontològic. Constatada també que en els casos analitzats, Teleolesa practica un periodisme demagògic, amb tendència a l'espectacle, la crispació, l'enfrontament i l'ambigüitat, que l'allunyen del servei al dret de tots els ciutadans a una informació veraç i contrastada i el converteixen en font de desinformació.

Expedient núm. 16/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de queixa de la Sra. J.M. relativa al periodista Josep Palau sobre la participació d'aquest col·laborador del magazine matinal *Tot es mou*, en una sèrie d'espots sobre la Setmana Europea de l'Energia Sostenible 2025, campanya finançada per la Generalitat de Catalunya

La campanya constava de 3 anuncis que van ser emesos del 10 al 12 de juny abans del Telenotícies migdia i vespre (segons recull el propi titular de la campanya, vegeu imatges a sota).

En aquest enllaç es poden veure els tres anuncis.

https://icaen.gencat.cat/ca/l_icaen/campanyes/setmana-de-l-energia/index.html

Imatges de la campanya sobre la Setmana Europea de l'Energia Sostenible

ANTECEDENTS

La persona que presenta la queixa afirma que a *Tot es Mou* parlen de temes d'electricitat i energia sovint (i adjunta com a exemple un enllaç on, efectivament, el programa aborda el tema de la gran apagada del 28 d'abril de 2025):

<https://www.3cat.cat/3cat/antonio-turiel-lapagada-no-es-repetira-pero-lelectricitat-pujara-de-preu/video/6340505/>

El motiu que li fa presentar la queixa es que “un dels periodistes que hi treballa a *Tot es mou* cobra a banda per fer publicitat directa del govern”. I es pregunta: “Aquest professional, cobra de 3Cat per fer periodisme o publicitat? Quan fa què?”

I adjunta unes imatges dels anuncis en què ha participat Josep Palau sobre la Setmana Europea de la Energia Sostenible 2025. La pròpia queixa incorpora una informació sobre un cas similar que ja va tractar el CIC sobre el mateix professional i que va aparèixer com a notícia al portal *Comunicació21* del 24 de març de 2024, amb el titular “TV3 vulnera la deontologia amb un anunci protagonitzat per un periodista de *Tot es mou*”.

Aquí es pot veure la notícia completa sobre la resolució que va presentar el CIC

<https://comunicacio21.cat/noticies/tv3-vulnera-la-deontologia-amb-un-anunci-protagonitzat-per-un-periodista-del-tot-es-mou/>

La queixa afegeix: “En aquest cas és més greu, perquè fa anuncis de la Generalitat, el que el fa tot més confós”.

Tot i que la queixa no menciona quin article del Codi Deontològic podria vulnerar la participació d’aquest periodista en la campanya de publicitat sobre Energia Sostenible, es dedueix que es refereix al Criteri 7, que diu:

“Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l’aparença deliberada d’informacions periodístiques. Com a norma general, els professionals de la informació han d’evitar qualsevol situació de conflicte d’interessos, ja sigui d’àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció”.

AL·LEGACIONS

Demanades les corresponents al·legacions a la Televisió de Catalunya i al periodista objecte de la queixa a través del mitjà, el 3 de juliol de 2025 arriba un escrit signat per Vanesa Farré, Cap de l’Oficina de Relacions Institucionals on es fan les següents consideracions, que reproduïm en la seva totalitat:

“Primer. Que el FCIC té com a finalitat vetllar pel compliment dels principis d’ètica professional periodística que consten en el Codi Deontològic.

Segon. Que el queixant considera vulnerats el criteri 7 del Codi Deontològic que versa sobre "evitar el conflicte d'interessos" on s'exposa que "com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció".

Tercer. Que el format telepromoció és un format permès per la normativa audiovisual per aquest tipus de programes. I que com sempre, quan s'emet una telepromoció, es sobre impressiona la transparència 'Publicitat' per tal d'advertir a l'espectador que està davant d'un espai publicitari amb el que l'espectador, en tot cas, sap que està davant d'un contingut estrictament publicitari i no de cal altra naturalesa.

Quart. Que el llibre d'estil de la CCMA regula, a més, les situacions en les quals un professional de la CCMA pot fer publicitat. En aquest sentit, "els professionals que

treballen per a la CCMA en l'elaboració i presentació de continguts estrictament informatius no poden fer publicitat ni participar en promocions comercials".

Cinquè. Que en Josep Palau forma part de l'equip del programa 'Tot es mou' i no pertany als equips d'informatius de la CCMA

Sisè: Que en base a tot el que s'ha exposat, no creiem vulnerats el criteri 7 del Codi Deontològic".

Per últim, a petició del CIC, des de la CCMA confirmen que li van comunicar també el tema al periodista Josep Palau.

PONÈNCIA

Queixes com la present, sobre periodistes que fan publicitat, el Consell de la Informació ha tractat una quantitat considerable, i concretament sobre actuacions de professionals de TV3 ja s'han tramitat unes quantes, com per exemple aquestes:

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/02/certificacio_acordCIC21.2023SS.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio_exp1.22SS.pdf

<https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio-exp-10.22SS.pdf>

El fet que una normativa legal empari o no la fórmula anomenada *telepromoció* és quelcom que no ha de ser pres en consideració a l'hora d'avaluar el capteniment deontològic d'una actuació professional. Tampoc el fet que s'adverteixi amb un rètol que es tracta d'un espai publicitari justifica la participació d'un professional del periodisme en el mateix. Si no s'advertís aquest avís es tractaria d'una altra mena de vulneració del codi.

La CCMA sol emparar-se en el que consta al Llibre d'Estil de les seves emissores, en el sentit que segons la seva normativa, només queden afectats per aquesta incompatibilitat els presentadors dels programes "estricteament" informatius. És prou conegut que sota el concepte d'"info-entreteniment" s'hi encabeixen programes de tipus magazín on els continguts informatius hi són permanentment presents, i fins i tot en proporcions molt més altes que les del temps dedicat a l'esbarjo.

En varies ocasions anteriors, des del CIC s'ha instat a la CCMM perquè faci una modificació d'aquest punt del seu llibre d'estil i l'actualitzi segons les reflexions que hem repetit diverses vegades ja que segons les noves fórmules televisives, es materialment impossible separar la informació estricta de l'entreteniment. La hibridació de diferents tipus de discursos està present tant als informatius com en els magazines, sense que l'audiència pugui diferenciar quan està en presència d'una o una altra fórmula periodística.

En el cas que ens ocupa, com bé considera la persona que presenta la queixa, el tema és encara més problemàtic, ja que la campanya on apareix el periodista Josep Palau és un format que imita la informació, on el professional està fent de periodista entrevistant diverses persones, i a més es va emetre just abans del Telenotícies de migdia i vespre, la qual cosa pot induir a pensar a l'audiència que està davant d'una informació i no d'una campanya publicitària.

La campanya consistia en un conjunt de 3 anuncis d'un minut cadascun amb el títol genèric de "Passa a l'acció: canviem l'energia": un tractava sobre "Climatització eficient", un altre sobre "Mobilitat elèctrica" i el tercer sobre "Comunitats energètiques", on veiem al periodista Josep Palau entrevistant a persones que han fet el canvi a l'energia sostenible i lloen els beneficis que els ha reportat.

En aquest cas, el fet que l'espectador pugui veure Josep Palau realitzant tasques informatives en el programa *Tot es mou* i a la vegada apareixent en una campanya publicitària de la Generalitat per difondre les Energies Sostenibles pot suposar dos problemes: per una banda, induir a confusió i que alguns espectadors es pensin que estan veient informació quan en realitat és publicitat; i per l'altra, posar en risc la independència del periodista i/o la cadena en veure la simbiosi que es produeix entre el periodista i la Generalitat de Catalunya, que a més ha pagat la campanya, i per tant, també al periodista.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que amb la seva implicació en aquesta campanya de la Generalitat de Catalunya, TV3 i el periodista Josep Palau incompleixen el criteri 7 del Codi Deontològic.

Així mateix el CIC insta un cop més a la CCMA a revisar en un sentit més restrictiu i inequívoc les seves normes respecte a la participació dels seus professionals en campanyes publicitàries o en altre tipus d'actuacions que puguin posar en entredit la seva credibilitat o que puguin crear dubtes sobre la independència de la informació respecte als poders de l'administració.

Expedient núm. 17/2025

ASSUMPTE: Queixa d'A.S.C. sobre la notícia del 3Cat titulada “Escenari de guerra entre l'Iran i Israel en el segon dia de foc creuat”, al considerar que incompleix el punt 2 de l'Annex D del Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

La queixa fa referència a una notícia, publicada al portal 3Cat el dia 13 de juny de 2025 i signada per Redacció, que porta el titular “Escenari de guerra entre l'Iran i Israel en el segon dia de foc creuat”. El demandant creu que el subtítol, “Segon dia d'ofensiva israeliana contra l'Iran, que amb el seu primer contraatac ha causat almenys tres morts a Tel-Aviv”, és “parcial i esbiaixat”, tenint en compte que catorze paràgrafs més avall de la notícia s'indica que “la televisió estatal iraniana informa de la mort de 60 persones, entre les quals 20 nens, en l'atac israelià a un complex residencial de Teheran. Afegides a les 78 víctimes mortals comunicades divendres, farien pujar fins a 138 persones el balanç de morts a l'Iran des de la matinada de divendres [...]”. El demandant considera que s'ha incomplert l'annex D del Codi Deontològic (*Recomanació sobre el tractament de conflictes bèl·lics o armats*) i concretament el seu punt número 2, segons el qual no s'ha de “deshumanitzar cap part, cal parlar de les víctimes i també dels victimaris”.

AL·LEGACIONS

3Cat ha fet arribar un escrit d'al·legacions on subratlla que la notícia recull fets bèl·lics en desenvolupament, de manera que la peça original, que se centrava en el contraatac de l'Iran contra Israel (“L'Iran contraataca Israel amb el llançament de míssils contra Tel Aviv i Jerusalem”), es va actualitzar l'endemà amb el titular definitiu, “Escenari de guerra entre l'Iran i Israel per un segon dia de foc creuat”, al considerar que ja es trobaven en un escenari de guerra en què les dues potències s'atacaven mútuament. Segons indiquen, això queda reflectit en la primera frase del text: “L'ofensiva d'Israel

contra l'Iran d'aquest divendres ha obert un escenari de guerra que tots dos països semblen disposats a mantenir".

3Cat argumenta que, per tal de facilitar als lectors la comprensió d'aquest escenari de guerra, es va decidir optar per un desenvolupament cronològic: primer explicar el contraatac iranià i, a continuació, els detalls de la segona ofensiva israeliana, separant les dues parts amb titolets per fer-ho més visible. Per tant, apunten que el text "no incorre en cap omissió de la informació sobre el nombre de víctimes de cap dels dos bàndols", ja que les víctimes d'un i altre país estan "perfectament detallades" i se'n remarca la font.

Així doncs, consideren que "no hi hauria cap deshumanització de les víctimes iranianes, sinó, simplement, una estructuració cronològica dels fets: primer hi ha una referència a les víctimes israelianes, que van ser abans, i després, una segona referència a les víctimes iranianes, que van ser després". Des de 3Cat reconeixen que "podria estar en discussió" si l'ordre cronològic és el més adequat, perquè, efectivament, segons la televisió iraniana hi va haver moltes més víctimes a l'Iran que a Israel. Però expliquen que, "en un escenari de guerra, d'atacs i contraatacs, i en un periodisme que narra uns fets en desenvolupament, l'equip de redacció va considerar que ordenar els fets en l'ordre en què s'havien produït, separant-los fins i tot amb titolets, era una forma de facilitar la comprensió de la informació".

PONÈNCIA

El punt 2 de l'Annex D del Codi Deontològic afirma que, a l'hora de cobrir un conflicte bèl·lic, "no s'ha de deshumanitzar cap part, cal parlar de les víctimes i també dels victimaris". En aquest sentit, el demandant considera que 3Cat ho ha incomplert perquè en el subtítol només fa referència a les tres víctimes d'Israel, mentre que les iranianes no apareixen fins catorze paràgrafs més avall malgrat ser més nombroses.

És cert que, tal com indica 3Cat, en cap moment s'omet informació dels dos bàndols, ja que al llarg de la notícia, que és molt extensa, apareixen de forma detallada tant els atacs i víctimes d'un costat com de l'altre. El problema, tanmateix, és l'organització i estructuració de la mateixa. Si el titular és "Escenari de guerra entre l'Iran i Israel en el segon dia de foc creuat", seria necessari que el subtítol també s'actualitzés i recollís la xifra de víctimes registrades en cadascun dels dos bàndols, no només les d'Israel. I el mateix passa amb l'entradeta: malgrat que deixar clar que els dos països es troben en

un escenari de guerra, aquesta només recull les tres víctimes mortals d'Israel, sense fer cap referència a les 60 baixes iranianes.

Per tant, malgrat que l'equip de redacció hagi optat per un desenvolupament cronològic dels fets per tal de facilitar-ne la comprensió, caldria que almenys el subtítol i l'entradeta fossin equànimes i recollissin el nombre de víctimes tant d'un costat com de l'altre. Si no, hi ha el risc que el lector que es limiti a una lectura ràpida es quedi només amb la xifra de les tres víctimes israelianes, ja que apareixen tant al subtítol com a la segona frase de l'entradeta, però potser no arribi fins al catorzè paràgraf per llegir que, segons la televisió iraniana, en aquest país han mort 60 persones, inclosos 20 nens.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Tot i que no es pot considerar que s'hagin incomplert el punt 2 de l'Annex D del Codi Deontològic, ja que al llarg de la notícia apareix la informació dels atacs i víctimes d'ambdós bàndols, el CIC insta la redacció de 3Cat a fer un major esforç per a organitzar i estructurar informacions de caràcter bèl·lic com aquesta, de manera que els elements de titulació i l'entradeta recullin les dades principals dels dos bàndols per tal d'evitar possibles biaixos.

Expedient núm. 18/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Sr. I.M. sobre una publicació de Gerio Digital que pot haver vulnerat els principis 1, 2, 4 i 10 del Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

El dia 19 de febrer de 2025 entra al Consell una queixa presentada per correu electrònic i signada pel Sr.I.M., en la qual es refereix a una informació publicada pel periòdic El Gerió Digital.

Segons l'autor de la queixa la peça informativa transgredeix els articles 1, 2, 3, 4 i 10 del Codi Deontològic. S'acusa el mitjà de no contrastar la informació, d'atemptar contra

la dignitat personal, de no oferir possibilitat de rèplica, de confondre informació amb opinió i de tractar la notícia de manera parcial.

Adjunta un enllaç a l'esmentada informació:

<https://www.gerio.cat/noticia/1704032/denuncien-un-representant-sindical-de-lics-a-girona-per-incomplir-el-regim-dincompatibilitats>

La queixa va acompanyada del següent argumentari:

Article 1: El compromís amb la veritat

Aquest article estableix que els i les periodistes tenen el deure d'oferir una informació veraç, contrastada i rigorosa. En aquest cas, la notícia publicada manca de contrastació suficient amb les fonts afectades. El relat presentat es basa en una denúncia de part, però no s'ha contrastat amb la persona al·ludida ni amb cap font neutral o institucional que pugui aportar context o verificació dels fets. L'article dona per certa la denúncia, convertint-la en una afirmació pública sense aportar proves ni permetre cap mena de defensa. Aquesta manera d'informar contravé el compromís essencial amb la veritat i amb la verificació dels fets.

Article 2: Respecte a la dignitat de les persones

Aquest article destaca que l'exercici del periodisme ha de respectar la dignitat de les persones, i no pot contribuir a la difamació o al desprestigi injustificat. El tractament de la notícia en qüestió afecta greument la meua imatge personal i professional, presentant-me davant l'opinió pública com una persona que ha incorregut en una conducta irregular, sense que se m'hagi ofert la possibilitat de replicar, defensar-me o tan sols contextualitzar la informació. Aquesta pràctica pot tenir conseqüències personals, laborals i reputacionals molt serioses, i constitueix una falta greu de responsabilitat per part del mitjà.

Article 3: Rectificació de la informació errònia

L'article 3 estableix que la rectificació de dades falses o inexactes és una obligació professional. En aquest cas, després de constatar la informació parcial i perjudicial publicada, he intentat posar-me en contacte amb El Gerió Digital a través del formulari de contacte del seu propi portal web, sense rebre cap resposta. Aquesta manca de voluntat per revisar o rectificar el contingut, o tan sols per dialogar amb la persona

afectada, suposa una clara vulneració d'aquest principi. La rectificació no és només un dret del ciutadà, sinó un deure del mitjà.

Article 4: Separació entre informació i opinió

Aquest article determina que les informacions i les opinions han d'estar clarament diferenciades en qualsevol contingut periodístic. Tanmateix, l'article en qüestió inclou afirmacions que van més enllà dels fets objectius i adopten un to interpretatiu, tot insinuant culpabilitats o irregularitats sense proves, ni cap resolució oficial.

Aquesta confusió entre informació i opinió genera una distorsió que afecta el dret de la ciutadania a rebre informació clara i veraç.

Article 10: Tractament equilibrat i just

Aquest principi assenyala que els i les periodistes han de procurar sempre un tractament equilibrat, just i complet de la informació. En aquest cas, només s'ha reflectit la versió d'una part (la denúncia), sense incloure la meua versió dels fets, ni consultar cap altra font que pogués aportar matisos o perspectives alternatives. Aquest tractament unidireccional i parcial no només trenca amb l'equilibri informatiu, sinó que reforça una narrativa sensacionalista que em perjudica injustament.

Per tot l'exposat, sol·licito al Consell de la Informació de Catalunya que analitzi aquest cas com una possible vulneració del Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya i, si escau, emeti una resolució al respecte.

Així mateix, sol·licito ser informat de manera clara i detallada sobre tot el procediment relacionat amb la tramitació d'aquesta queixa, així com sobre els meus drets com a persona afectada pel tractament informatiu rebut. També demano orientació sobre les accions legals que podria emprendre en cas de no quedar satisfet amb la resposta del mitjà o amb el tractament rebut per part del periodista, en relació amb els fets exposats i els mitjans de comunicació mencionats anteriorment.

Considero que cal posar en valor la responsabilitat social dels mitjans i preservar el dret a una informació veraç, contrastada i respectuosa amb la dignitat de les persones. Resto a la vostra disposició per aportar qualsevol documentació addicional o per ampliar la informació que calgui durant el procés de valoració.

AL. LEGACIONS

El Consell va demanar al mitjà, com es preceptiu, les corresponents al·legacions. I el 23 de juliol el seu director, Marc Estarriola, va respondre en els següents termes:

referent a la denúncia sobre la notícia "Denuncien un representant sindical de l'ICS a Girona per incomplir el règim d'incompatibilitats" només haig de dir que fa referència a una acció empresa per Infermeres pel Canvi, en cap moment es posa el nom del representant sindical i que aquest, si hagués volgut, hauria tingut dret a rèplica (que no va exercir).

Pel que fa a tota la resta no cal ni respondre perquè cau pel seu propi pes. Ni hi ha opinió, ni li manca veracitat, ni existeix difamació de cap mena.

Adjunto captura de pantalla de la nota de premsa rebuda aleshores.

Efectivament, amb la resposta hi anava adjunta la captura de la nota de premsa, que es limita a reproduir els termes en què havia estat presentada la denúncia:

gaudint de les garanties legals pròpies del seu càrrec, segons estableix la Llei Orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de Llibertat Sindical.

2. Malgrat la seva condició de representant sindical i la normativa aplicable en matèria d'incompatibilitats laborals, s'ha detectat que "aquesta persona està desenvolupant una segona activitat laboral en una altra empresa (Centre Infermer Sanitari de Cures S.L.P.) (Registro Sociedades Profesionales CODEM Madrid), contravenint el règim d'incompatibilitats establert i que aquest abús es produeix des de fa anys".

3. Aquesta situació podria constituir un clar cas de frau de llei, atès que la doble activitat és incompatible amb la seva condició actual, vulnerant les disposicions legals aplicables i generant un perjudici tant per a l'empresa com per a la resta de treballadors.

4. A més, aquestes actuacions podrien estar instrumentalitzades per obtenir avantatges personals o eludir les seves obligacions laborals principals, fet que suposa un ús indegut del seu estatus com a representant sindical.

Sol·licitud:

Per tot això, sol·licitem que:

- Es procedeixi a la investigació exhaustiva dels fets exposats.
- Es comprovi la situació d'incompatibilitat i el presumpte frau de llei.
- S'adoptin les mesures sancionadores corresponents en cas de confirmar-se la vulneració normativa.

En fitxer adjunts us fem arribar tota la documentació necessària que acredita els fets denunciats, els quals podeu verificar en la vostra investigació.

Atentament,
Infermeres pel Canvi

En un missatge posterior el director del mitjà afegeix una sèrie de documents en què es verifiquen algunes de les dades aportades a la denúncia en el sentit que la persona en qüestió d'una part exerceix la seva funció sindical a l'Institut Català de la Salut i d'una altra participa com a soci i com a treballador en una empresa privada a Banyoles.

*No es considera pertinent reproduir aquí els anuncis d'aquest centre privat perquè la imatge del senyor M. hi apareix juntament amb la d'altres treballadors que són del tot aliens al cas.

PONÈNCIA

La primera cosa que cal constatar és que la notícia publicada per El Gerió té un to clarament informatiu, sense que s'hi puguin apreciar ni formalment ni subliminalment elements de caràcter valoratiu. Afirmar el denunciador que el mitjà "dona per certa la denúncia". Però la denúncia és certa i està reflectida en termes prou precisos. Cal suposar que es refereix, potser, a la veritat dels fets denunciats, i respecte a això els documents aportats tampoc no deixen massa lloc a dubtes.

No és missió del Consell dictaminar sobre els termes en què està interposada la denúncia per part del grup d'Infermeres pel Canvi i sobre el presumpte incompliment d'un règim d'incompatibilitats. Això queda en mans de la justícia. Però el que és innegable és que el mitjà es va limitar a relatar la denúncia en les termes exactes en què aquesta havia estat redactada.

No es pot descartar que en els transfons de la polèmica hi hagi subjacent una pugna entre grups sindicals, però això no queda patent en cap dels documents aportats i, en qualsevol cas, aquesta seria una qüestió que tampoc no correspondria valorar al Consell.

El punt més dèbil pel que fa a la actuació del mitjà és, si un cas, el fet de no haver contrastat suficientment la informació amb les aportacions de la part presumptament afectada. I aquí s'obre un ventall de possibilitats:

- La primera és que ho fes ja abans de publicar la notícia. Això certament és el més indicat, però cal entendre que de vegades no ho permet la urgència informativa; i d'altra part, insistim-hi, d'entrada la denúncia existia i va ser explicada de forma correcta.

- La segona possibilitat és que es brindés a la persona denunciada o als seus representants legals l'oportunitat de fer una rèplica. En aquest punt es fa impossible determinar si aquesta rèplica va ser sol·licitada, com afirma el demandant, o si no ho va fer, com assegura el mitjà.

- Una tercera possibilitat és que el demandant s'aculli al dret de rectificació per la via legal, tal com el planteja la Constitució i desenvolupa la llei orgànica 2/1984 (no així el dret de rèplica, que no està explícitament reconegut a Espanya, a diferència d'altres països).

S'aprecia doncs que, pel que fa al contrast de fonts pot haver-hi hagut per part del mitjà una manca de diligència, però no existeixen proves clares que aquesta s'hagi produït.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

No existeixen raons suficients per dictaminar que El Gerió Digital en la seva informació sobre el cas de possibles incompatibilitats professionals per part del demandant hagi incomplert cap dels principis del Codi Deontològic.

Tanmateix i vista la diversitat de les versions donades per les dues parts pel que fa a les possibilitats que ha tingut el demandant per explicar els seus arguments, aquest Consell insta al mitjà la publicació de la versió dels fets del senyor M., si aquest encara ho sol·licita. I ho fa d'acord amb el que estableix el Criteri 3 del Codi Deontològic: "els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan aquest sigui sol·licitat en termes raonables".

Expedient núm. 19/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de l'editor de *L'Aguait*, digital de la Bisbal de l'Empordà i pobles veïns per un article publicat pel digital El Gerió Digital perquè considera que malgrat citar *L'aguait* al primer paràgraf, copia el text original gairebé sencer i no hi afegeix cap informació pròpia, fet que pot vulnerar el criteri 4 del Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

Amb data 16 de juliol de 2025 l'editor de *L'aguait*, publicació digital de La Bisbal d'Empordà i pobles veïns, formula una queixa davant el Consell de la Informació de Catalunya, pel que considera un plagiat. Segons explica, *El Gerió Digital*, un mitjà de la

competència, li hauria plagiat una notícia. La queixa es presenta en els següents termes:

“Primer. El 09/07/2025 *L'aguait* va publicar l'article titulat "Una veïna es queixa d'aldarulls al carrer i acaba citada a la comissaria", que es pot llegir a <https://laguait.cat/noticies/veina-queixa-aldarulls-comissaria/>

Segon. L'endemà *El Gerió Digital* va publicar "Una veïna de la Bisbal acaba citada per negar-se a identificar-se en denunciar aldarulls al carrer"

(vegeu l'enllaç <https://www.gerio.cat/noticia/1718391/una-veina-de-la-bisbal-acaba-citada-per-negar-se-a-identificar-se-al-denunciar-aldarulls-al-carrer>).

L'editor de *L'aguait* manifesta que *El Gerió Digital*, “malgrat que cita *L'aguait* al primer paràgraf, copia el text original gairebé sencer i no hi afegeix cap informació pròpia, cosa que entén que va més enllà del que permet el dret de citació”. Explica també que “s’ha demanat una rectificació al mitjà, però no hi ha hagut resposta”. I considera que, per aquests fets, *El Gerió Digital* ha vulnerat el criteri 4 del Codi Deontològic quan diu que “el plagi és inacceptable” i que “cal aplicar les bones pràctiques professionals quan es fa servir el treball d’altres”.

AL·LEGACIONS

El director d' *El Gerió Digital*, va presentar a petició del CIC les al·legacions pertinents el 23 de juliol de 2025. En el seu escrit fa constar que “el passat 10 de juliol el denunciant va enviar un correu a redacció agraint que el citéssim a la notícia referenciada i que es va publicar a *El Gerió Digital* [...]. Tanmateix, no estava satisfet i reclamava que s’enllacés amb el seu digital (a bé de guanyar visitants) i que ens vam avenir a fer”.

“Aquesta acció d’enllaçar és una petició que habitualment no es contempla ni es practica, ja que es deixa a mans de la bondat de l’editor o el llibre d’estil de cada mitjà, ja que no hi està obligat. Una mostra d’això és que en les edicions de paper no s’escriu l’adreça web d’on ha sortit la informació i només es cita el nom del mitjà”.

Sobre la qualificació de plagi que fa l’editor de *L'aguait*, el director d'*El Gerió Digital* diu:

“...el denunciant parla de plagi sense conèixer la definició de la paraula. Segons el Gran Diccionari de la Llengua Catalana, el plagi és 1.- ‘El fet de publicar o de donar per pròpia l’obra literària, científica o artística d’altri’ o bé 2.- ‘Part d’una obra d’altri inserida en la pròpia sense indicació de la font’”.

Conclou que “*cap dels dos supòsits es donen a la peça de El Gerió Digital, sinó que s’ha pres el text d’origen i modificat mantenint la informació, ja que es parla d’un fet delictiu que no dona per a més. Els fets, són els que són, i no ens podem inventar informació referent al succés, per la qual cosa, no entenem què hem de rectificar*”.

PONÈNCIA

El Codi Deontològic parla del plagi al Criteri quart, ja citat a la queixa, i als annexes B i C. El Criteri 4 diu que “el plagi és inacceptable” i que cal “aplicar les bones pràctiques professionals quan es fa servir el treball d’altres”. L’annex B, que fa una sèrie de recomanacions sobre internet, adverteix de que “les facilitats per ‘copiar i enganxar’ que brinden els productes digitals, fins al punt de convertir-se en una pràctica redaccional mecànica i quotidiana, mai no han de ser un pretext per al plagi i la usurpació”. I el Criteri C, que està íntegrament dedicat a fer recomanacions sobre el plagi, fa aquesta definició: “cal entendre per plagi la reproducció sense cita d’un fragment apreciable d’un producte aliè”. I remarca, al final, que “no es podrà considerar que hi ha hagut plagi quan la cita de la procedència de la informació sigui ben explícita o quan ha estat obtinguda directament a partir de la mateixa font o de fonts diverses”. En el cas que ens ocupa, la queixa planteja un tema molt interessant: en el món digital, és suficient citar la font o cal, a més, facilitar-ne l’enllaç? L’editor de *L’Aguait* demana que *El Gerió* enllaci o “linki” la seva notícia a la publicada originalment, a més de citar-lo. En canvi, pel director d’*El Gerió* digital n’hi havia prou citant només el mitjà.

Ni el Codi Deontològic ni les definicions del diccionari que cita el director d’*El Gerió* en les al·legacions ho aclareixen. En realitat, només obliguen a citar la procedència. I, en aquest sentit, atès que des del principi *El Gerió Digital* va fer explícit que la font de la notícia era *L’aguait*, hauria complert amb allò que diu el Codi Deontològic, en sentit literal.

No obstant, el usos i costums en la redacció digital ens ensenyen que quan es fa alguna referència a un text disponible a la xarxa, a més de la citació, es proporciona un link o s’indica l’url (adreça web) per posar tot el document citat a l’abast dels lectors. Acadèmicament, les citacions estan reglades i, seguint la [norma ISO 690](#), cal afegir a la referència del document l’enllaç al text, indicant que l’article està disponible a la url (adreça web) corresponent.

En principi, el periodisme no ha d’estar sotmès a les normatives ISO però és convenient que adapti el seu llenguatge als suports tècnics que utilitza. La principal característica de la redacció a internet és l’hipertext, és a dir, la possibilitat d’enllaçar

constantment el document propi amb tots els altres textos disponibles a la xarxa. Per tant, sembla lògic que les citacions, si són d'altres textos digitals, es facin amb l'enllaç o link corresponent. I és en aquest sentit on creiem que podria tenir raó el demandant. Perquè si bé és cert que, com diu el director d'*El Gerió digital*, “en les edicions de paper no s'escriu l'adreça web d'on ha sortit la informació i només es cita el nom del mitjà”, també ho és que la tècnica de redacció al paper i al digital no és la mateixa.

Sigui com sigui, el redactat actual del Codi Deontològic no és explícit en aquest sentit i no podem concloure que *El Gerió digital* n'hagi vulnerat el Criteri 4 ni cap dels seus annexes. Però creiem que seria bo que en la propera revisió del Codi es fes constar, al final de l'Annex C, que en les citacions entre els mitjans digitals hi consti l'enllaç al text citat.

Finalment aquest Consell vol fer una puntualització sobre un punt de les alegacions presentades per *El Gerió digital*. Diu el seu director que en l'elaboració de la notícia “s'ha pres el text d'origen” i que s'ha “modificat mantenint la informació, ja que es parla d'un fet delictiu que no dona per a més”. Diu el primer Criteri del Codi Deontològic que “el professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”. La notícia apareix a *El Gerió digital* un dia després de que la publiqui *L'aguait*. I per tant, amb 24 hores de diferència, el periodista pot completar-la buscant noves dades o reaccions de les parts implicades. I, sobretot, aportant una mirada pròpia. Dir que una notícia no dona per més pot acabar sent una excusa pel plagi. Però com que el motiu de la queixa és el possible plagi i no l'actitud periodística del mitjà, aquest Consell només deixa constància de la seva apreciació i considera que no hi ha d'aprofundir.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El mitjà *El Gerió digital* no ha vulnerat el Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya ja que en la notícia titulada [“Una veïna de la Bisbal acaba citada per negar-se a identificar-se en denunciar aldarulls al carrer”](#) publicada el 10 de Juliol de 2025 va citar com a font la mateixa notícia publicada per *L'aguait*. Tot i això, aquest Consell recomana que en les citacions entre els mitjans digital hi consti sempre l'enllaç al text citat.

Expedient núm. 23/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa per un possible conflicte d'interessos d'un periodista cultural de 3cat que apareix com a entrevistador en un vídeo fet pel teatre El Liceu. La reclamació va ser presentada davant el Consell de la Informació de Catalunya el 23 de Juliol de 2025.

ANTECEDENTS

La queixa es presenta en els següents termes: *“Fa temps que veig el periodista de TV3 Jofre Font parlar del Liceu a la televisió pública, tant presentant concerts com destacant els que s'hi fan, o fent-hi entrevistes. M'acabo de quedar glaçada al veure que, en veritat, ell és un treballador del Liceu, que s'encarrega de fer promoció de les seves estrenes per les seves xarxes socials. El Liceu li paga el sou per parlar bé d'ells a TV3?”*

L'argument de la queixa es basa en l'evidència d'uns vídeos disponibles a les xarxes X i Instagram amb entrevistes a peu de carrer, a l'entrada del Liceu. Jofre Font, amb un micròfon que duu el logotip del canal propi del teatre barceloní, Liceu+LIVE, pregunta a personalitats del món de l'espectacle i de la cultura qüestions actuals relacionades amb l'argument de les òperes que s'hi estrenen. Per exemple, parlant de La Traviata, on l'escena més famosa és la del brindis, planteja als entrevistats quin és el motiu d'avui pel qual brindaria.

Concretament, s'aporten les següents referències:

- Informació del programa “Marcians” de 3Cat on consta que Jofre Font n'és redactor. <https://www.3cat.cat/3cat/marcians/mes-info/>
- Vídeo disponible al compte d'instagram de liceu_opera_barcelona amb entrevistes fetes per Jofre Font a l'entrada del Liceu, a l'estrena de “Benjamin a Portbou”, d'Antoni Ros Marbà, el mes de Juliol de 2025: <https://www.instagram.com/p/DMFs-stvRTB/?hl=en>
- Vídeo disponible al compte d'instagram de liceu_opera_barcelona amb entrevistes fetes per Jofre Font a l'entrada del Liceu, preguntant quina parella actual tindria la potència de Cleòpatra i Juli Cèsar. L'òpera que s'hi representa és “Giulio

Cesare” de G.F. Händel, que va estar a la cartellera del teatre de La Rambla els mesos de maig i juny de l’any 2025: <https://www.instagram.com/p/DJjf5L8Kx--/?hl=en>

- Vídeo publicat el desembre de 2024 al compte propi del periodista amb entrevistes a l’entrada del Liceu, preguntant per un brindis actual que pogués ser comparable al de La Traviata: [Jofre Font a X: "Entrem en els dies dels brindis per excel·lència i invoquem els de "La Traviata" del @Liceu cat amb @nuriasecret, @martapontnou, @mariusserra, Agnès Marquès, Vicenta Ndongo i @artcrimeHQ. Salut a tothom! 🍷 https://t.co/eHibMueHbq" / X](https://t.co/eHibMueHbq)

- Vídeo del programa “Marcians” de 3cat, on al minut 2 es veu el periodista Jofre Font informant de dues properes estrenes al Liceu. El programa és del 27 de febrer de 2023.

<https://www.3cat.cat/3cat/agenda-marciana-del-27-de-febrer-al-5-de-marc/video/6205911/>

- Enllaç a un vídeo de TV3 que ja no està disponible. De totes maneres, pel text del vincle a Internet, deduïm que al vídeo s’informava de la sisena edició de l’espectacle “Liceu a la fresca”. Aquesta edició del programa de divulgació de l’òpera el va retransmetre TV3, va ser presentat per Carolina Rosich i Jofre Font i es va celebrar el juny de 2020. <https://www.3cat.cat/tv3/el-liceu-a-la-fresca-arriba-a-la-sisena-edicio-amb-lopera-carmen/noticia/3023150/>

La queixa considera que el periodista ha vulnerat el Criteri 7è del Codi Deontològic, que insta a la professió periodística a evitar el conflicte d’interessos.

AL.LEGACIONS

Demanades les al·legacions necessàries per abordar i resoldre aquesta queixa, tant a la CCMA com al periodista afectat a través del mitjà, CCMA exposa el següent:

“Que el Liceu, equipament nacional de titularitat pública, com fa cada any, compta amb alguna persona d’una entitat o empresa d’un àmbit diferent, per fer una gravació per apropar l’òpera al públic. En aquest marc, en Jofre Font , va realitzar de manera puntual i única, una gravació per la inauguració del Liceu el setembre del 2024 de la que s’han estret diversos fragments que han estat difosos pel Liceu. Aquest enregistrament s’emmarcava més en l’àmbit de l’entreteniment que no pas en la informació”.

En aquest sentit, la CCMA explica que les preguntes feien referència als títols que es representarien durant la temporada 2024-25 i en cita algunes:

Referida a l'òpera "Lohengrin" es demanava: "Quina és la teva marxa nupcial preferida?"

Referida a l'òpera "Madama Butterfly" es demanava: "Què és el que més t'agrada del Japó?"

Referida a l'òpera "La forza del destino" es demanava: "Creus que el destí de cadascú està escrit o no?"

Referida a l'òpera "Giulio Cesare" es demanava: "Quin és el teu Imperi Romà?"

Referida l'òpera "Rusalka" es demanava: "Quin conte de la tradició popular t'agradaria veure convertit en una òpera?"

Pel que fa a les persones entrevistades i al contingut d'aquests vídeos, la CCMA explica que "les preguntes es feien exclusivament a rostres populars assistents a la inauguració de la temporada" i que "com es pot comprovar es tracta d'un contingut innocu i neutral".

Finalment, les al·legacions de 3cat aporten una dada que pot ser rellevant: "el Senyor Jofre Font no ha realitzat cap peça informativa" sobre la temporada 24-25 del Liceu, "ni tant sols n'ha fet esment a cap de les finestres de difusió de la CCMA SA, cosa que pot ser comprovada fent una cerca a 3Cat".

El text d'al·legacions acaba considerant que "en base a tot el que s'ha exposat, no creiem vulnerat el Criteri 7 del Codi Deontològic"

PONÈNCIA

La queixa creu vulnerat el Criteri 7 del Codi Deontològic que exposa el següent:

7. Evitar el conflicte d'interessos: No es poden acceptar mai retribucions o gratificacions de tercers per promoure, orientar o publicar informacions i opinions. La recepció d'obsequis promocionals o commemoratius no pot ultrapassar el criteri estricte de la cortesia, segons els barems establerts per les organitzacions periodístiques.

Tampoc no és admissible simultaniejar l'exercici del periodisme amb altres activitats remunerades que posin en perill els principis de veracitat i independència.

Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

Com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític,

comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció.

Pels vídeos esmentats, la persona que presenta la reclamació dedueix que el periodista “és un treballador del Liceu, que s'encarrega de fer promoció de les seves estrenes per les seves xarxes socials”. I com a conseqüència es pregunta si “el Liceu li paga el sou per parlar bé d'ells a TV3”.

Creiem que la deducció és exagerada i que aquesta expressió respondria només a una desmesura retòrica o a una hipòtesi poc plausible. En tot cas, el que es podria suposar a partir dels vídeos que el Liceu encarrega al periodista de TV3 seria un conflicte d'interessos en la línia del que preveu el Codi: Evitar situacions que posin en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la funció del periodista.

A l'escrit d'al·legacions, TV3 fa explícit que la participació de Jofre Font en aquestes entrevistes respon a una invitació que el Liceu fa cada any a persones de diferents empreses o entitats i ressalta que el teatre és un equipament cultural de titularitat pública. Per tant, no es tractaria d'un cas aïllat sinó d'una pràctica habitual en la relació del teatre amb la societat. I tampoc, d'una col·laboració amb una entitat amb afany de lucre.

Per altre part, analitzant amb deteniment els vídeos, no creiem que el seu contingut posi en qüestió la credibilitat del periodista. Primer perquè les preguntes no van més enllà de proposar un joc i establir paral·lelismes entre les escenes teatrals i la vida actual. I després, perquè si hi ha un interès promocional sembla més dirigit al foment de l'art i la cultura que no pas d'un producte comercial.

Però si aquestes apreciacions fossin dubtoses, la CCMA al·lega un fet objectiu que per si sol podria resoldre aquest expedient: “el Senyor Jofre Font no ha realitzat cap peça informativa” sobre la temporada 24-25 del Liceu, “ni tant sols n'ha fet esment a cap de les finestres de difusió de la CCMA SA, cosa que pot ser comprovada fent una cerca a 3Cat”. Per tant, la sospita que motiva la queixa -el dubte de si “el Liceu li paga un sou per parlar bé d'ells a TV3”- quedaria desactivada.

Creiem, doncs, que la participació de Jofre Font en les entrevistes fetes pel Liceu i difoses pels canals propis del teatre no es pot considerar un conflicte d'interessos. El periodista no ha informat des d'aleshores de res que tingui a veure amb el teatre d'òpera barceloní. Totes les informacions de Jofre Font sobre el Liceu aportades a la denúncia són anteriors a les entrevistes fetes a Liceu+LIVE.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El periodista de TV3 Jofre Font no ha vulnerat el criteri 7 del Codi Deontològic, per un possible conflicte d'interessos, donat que la seva col·laboració amb el Liceu és puntual i única, i que no ha realitzat cap peça informativa dels espectacles de la temporada 2024-25 del Liceu en els canals de difusió de la CCMA.

ACORDS PRESOS EL 15 DE DESEMBRE DE 2025

Expedient núm. 20/2025

ASSUMPTE: Queixa presentada pel Sr. Q. B. relativa a una sèrie d'articles publicats al diari digital *Diario Feminista* que, segons el reclamant, constitueixen una campanya de desprestigi contra els mitjans *Infolibre*, *elDiario.es* i RTVE arran de les informacions publicades sobre les denúncies per presumptes abusos sexuals atribuïts al catedràtic emèrit Ramon Flecha.

ANTECEDENTS

El 7 de juliol de 2025, el Sr. Q. B. presenta una queixa formal davant el CIC en què exposa que, després de la publicació el 2 de juliol de 2025 de diversos reportatges d'investigació d'*Infolibre*, *elDiario.es* i RTVE relatius a presumptes abusos sexuals imputats al catedràtic emèrit Ramon Flecha, el digital *Diario Feminista* va reaccionar difonent múltiples articles que, segons el reclamant, intentarien desacreditar aquells mitjans i generar un relat alternatiu desconnectat dels fets. Els reportatges d'*Infolibre*, *elDiario.es* i RTVE es poden consultar als enllaços següents:

RTVE (2/7/2025): <https://www.rtve.es/noticias/20250702/catorce-mujeres-denuncian-ante-universidad-barcelona-a-catedratico-por-mantener-relaciones-sexuales-con-becarias/16647067.shtml>

elDiario.es (2/7/2025): https://www.eldiario.es/sociedad/seis-mujeres-senalan-catedratico-universitat-barcelona-pedirles-masajes-sexo-jefe_1_12428715.html

Infolibre (2/7/2025): https://www.infolibre.es/igualdad/catorce-mujeres-acusan-catedratico-ub-coercion-sexual-abuso-durante-decadas_1_2024114.html.

El reclamant manifesta que *Diario Feminista* ha difós una sèrie molt extensa d'articles que presenten un únic relat, sense aportar cap referència als fets que havien motivat la cobertura periodística dels altres mitjans. Considera que el digital barreja opinió i informació, que manca de rigor i que no contextualitza adequadament el cas, fet que pot induir els lectors a confusió. Per tot això, el ciutadà que presenta la queixa creu que s'estaria vulnerant el Criteri primer del Codi Deontològic. Assenyala també que en els articles aportats es formulen acusacions greus contra periodistes i investigadores sense aportar proves verificables.

Indica, a més, que, tot i fer referència constant a aquests reportatges, *Diario Feminista* no n'enllaça cap, no n'explica el contingut i no proporciona al lector cap element per entendre el context que ha motivat la polèmica. Segons la queixa, “*sorprèn que Diario Feminista publiqui una sèrie tan àmplia d'articles, tots defensant la mateixa tesi, sobre un cas que, calculadament, dona per suposat*”, i també “*situar a l'agenda del diari un tema polèmic, abordar-lo exclusivament des d'un sol punt de vista i no informar prèviament dels fets crec que va en contra d'aquest primer punt del Codi*”.

AL·LEGACIONS

Diario Feminista presenta un escrit extens en què defensa que no ha vulnerat el Codi Deontològic i que els seus continguts s'emmarquen en la seva línia editorial, centrada en la denúncia de la denominada violència aïlladora i la violència de segon ordre, reconeguda per la Llei 17/2020. El mitjà argumenta que molts textos són articles d'opinió o testimonis personals i que, per tant, no se'ls pot exigir la mateixa estructura que a una notícia informativa. Afirmar literalment: “DF *Diario Feminista* no ha vulnerat el criteri 1 del Codi Deontològic (...) hem informat sobre un greu cas de violència aïlladora, del qual disposem de totes les fonts d'informació contrastades”. Una part substancial de les al·legacions gira entorn de la cronologia. Segons el mitjà, el seu primer article sobre el cas es publica el 1 de juliol de 2025 ([Tercera repetición del truco de abuso de poder mediático diseñado por un abusador de menores](#)), un dia abans dels reportatges d'*Infolibre*, *elDiario.es* i RTVE, motiu pel qual defensa que “no es posa l'enllaç perquè no s'havia publicat encara”. També argumenta que en aquell moment, d'acord amb fonts confidencials que asseguraven haver contrastat, “no existia cap denúncia formal ni interna” contra Ramon Flecha, i afegeixen que aquest extrem queda

corroborat per la notícia posterior de RTVE que recull que “La Universidad de Barcelona no ha recibido ninguna denuncia interna”.

Una part destacada de les al·legacions se centra en la tesi que els altres mitjans no haurien recollit la veu de determinades víctimes que, segons *Diario Feminista*, havien estat maltractades per investigadores sènior. Afegeixen que una periodista de RTVE hauria afirmat, davant una d’aquestes testimonis: “Esto me desmonta el reportaje”, fet que evidenciaria —segons el mitjà— una exclusió deliberada de determinades veus que contradirien el relat central dels reportatges. Per donar espai a aquestes persones, el mitjà recorda que va publicar diversos testimonis en primera persona: “[Soy la becaria del 15 de diciembre del 2023](#)” (2/7/2025) “[¿Cómo sé que mienten?](#)” (2/7/2025), “[Porque cuando una habla otras nos atrevemos](#)” (4/7/2025) i “[¿Por qué muchas personas prefieren el morbo mediático que frenar las violaciones a menores?](#)” (6/7/2025). *Diario Feminista* afirma que tots aquests testimonis han estat “contrastats amb dades”, “evidències documentals” i “fonts confidencials verificades”, tot i que no poden fer públiques les proves per “recomanació legal”.

Finalment, el mitjà al·lega que tot el cas s’insereix en un patró que qualifiquen de “tercera repetició” (2004, 2016 i 2025) d’una campanya de difamació vinculada a un “abusador de menors”, i que existirien casos de presumptes violacions a nenes d’un sacerdot ortodox, ja reportats —segons diuen— a la Fiscalia. En conjunt, el mitjà denuncia que els altres diaris haurien vulnerat diversos criteris del Codi, incloent-hi el Criteri 01 (contrast), el 02 (perjudici per falta de fonament), el 09 (privacitat), el 10 (presumpció d’innocència) i el 12 (dignitat).

PONÈNCIA

Pot sorprendre, a primera vista, que el CIC accepti tramitar una queixa que fa referència a una sèrie d’articles d’opinió. En tot cas, l’objecte d’aquesta ponència no seran les opinions publicades, sinó la informació difosa pel mitjà. El Consell de la Informació respecta totes les opinions i no les qüestiona. Però demana que els mitjans de comunicació -i *Diario Feminista* es presenta com a tal- observin amb pulcritud els criteris del Codi Deontològic. El primer d’aquests criteris estableix que “el professional del periodisme té l’obligació d’acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible”. I disposa que “els mitjans han d’observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions”.

Un cop examinada la documentació, es constata que, malgrat que molts articles publicats per *Diario Feminista* siguin formalment testimonis o opinions, la seva presentació dins d'un mitjà periodístic i el seu to asseveratiu poden dificultar que el lector distingeixi clarament entre informació i opinió, contravenint el mandat del Codi Deontològic que exigeix “una clara distinció entre informacions i opinions” i “evitar conjectures i rumors com si es tractés de fets”. Molts dels textos analitzats contenen afirmacions de naturalesa factual —com l'existència de conspiracions mediàtiques o d'una trama de represàlies que es repetiria des de 2004— sense aportar evidències accessibles que permetin al lector verificar-les. Quan el mitjà argumenta que té proves però no les pot publicar “per recomanació legal”, impossibilita qualsevol contrast per part de l'audiència i del mateix CIC.

D'altra banda, la manca absoluta de contextualització sobre els reportatges originals genera una interpretació fragmentada i parcial. Tot i que és cert que el primer article de *Diario Feminista* és anterior als reportatges dels altres mitjans, els textos posteriors continuen sense explicar el contingut de les investigacions d'*Infolibre*, *elDiario.es* i RTVE, fet que dificulta l'accés del lector a una informació mínima per comprendre el cas. El Codi Deontològic estableix el deure d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible” i de “difondre únicament informacions contrastades amb diligència”. La reiteració de relats que presenten opinions com si fossin fets, juntament amb l'absència de versions alternatives o de contrast amb fonts independents, contribueix a crear una narrativa unilateral que no satisfà els estàndards de rigor.

A més, els articles inclouen afirmacions greus sobre periodistes d'altres mitjans, atribuint-los pràctiques com excloure testimonis perquè “desmuntarien el reportatge”. Aquest tipus d'afirmacions, sense suport documental públic, pot perjudicar la reputació de professionals identificables. La repetició insistent de la tesi que hi ha una “tercera repetició del mateix truc” o d'una conspiració mediàtica reforça aquesta percepció de manca de proporcionalitat i d'excés d'afirmacions no verificades.

En síntesi, tot i reconèixer la legitimitat del periodisme d'opinió i de testimoni, la manera en què *Diario Feminista* presenta aquests continguts, sense cap mena de contrast públic, sense contextualització factual i atribuint fets greus sense proves accessibles, condueix a considerar que s'ha vulnerat **el Criteri 01 del Codi Deontològic**.

La ponència no se centra en valorar el contingut de les informacions i opinions publicades, ni vol emetre part en una polèmica que implica greus acusacions i situacions judicials que van més enllà del que pot analitzar el Consell de la Informació de Catalunya. Per tant, des del CIC no s'entra en el criteri editorial del mitjà i s'ha fet l'anàlisi partint única i exclusivament de la missió principal de la Fundació, que no és altra que la de "vetllar pel respecte dels principis d'ètica periodística del Codi Deontològic".

En aquest punt de la ponència cal tenir en compte, també, que el *Diario Feminista* es presenta davant de la població com a mitjà de comunicació i és com a tal que s'ha d'analitzar a nivell deontològic i aplicant el Codi a la seva actuació.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El CIC estima parcialment la queixa i declara que el conjunt d'articles analitzats de *Diario Feminista* vulnera el Criteri 01 del Codi Deontològic.

Es recomana al mitjà una delimitació molt clara entre opinió, testimoni i informació, així com la necessitat d'oferir sempre la contextualització mínima que permeti al lector comprendre els fets que motiven l'article. Igualment, es demana reforçar els procediments interns de contrast i verificació, especialment en el cas d'afirmacions de caràcter acusatori contra tercers.

Expedient núm. 21/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de l' Associació Dones Feministes de Catalunya per la suposada presentació errònia d'uns fets als mitjans El Periódico, La Vanguardia, Diari de Tarragona i canal 324 de la CCMA, els quals han atribuït a un home transvestit la condició de 'dona' en un homicidi de Reus, fet que consideren vulnera el Codi Deontològic.

ANTECEDENTS

1. Motiu i contingut de la queixa

El dia 21 de Juliol de 2025, arriba al CIC una queixa de l'Associació Dones Feministes de Catalunya en relació amb una notícia que és publicada als següents mitjans de comunicació els dies 14 i 17 de juliol:

El Periódico (14 de juliol): "Detinguda una dona relacionada presumptament amb la mort d'un home".

<https://www.elperiodico.com/ca/tarragona/20250714/detenida-mujer-reus-matar-hombre-arma-blanca-plena-calle-119689671>

La Vanguardia (14 de juliol): "Presó provisional per a l'acusada de l'assassinat d'un home".

<https://www.lavanguardia.com/sucesos/20250714/10885717/muere-persona-reus-pelea-posterior-accidente-trafico-asd.html>

324.cat (CCMA) (14 de juliol): "Detinguda una dona en relació amb la mort violenta d'un home".

<https://www.3cat.cat/324/detinguda-una-dona-en-relacio-amb-la-mort-violenta-dun-home-a-reus/noticia/3361935/>

Diari de Tarragona (17 de juliol): "Mervin Thomas, el jove que somiava ser pilot i va morir assassinat per una dona"

<https://www.diaridetarragona.com/successos/235765/mervin-thomas-joven-sonaba-pilot-murio-assassinat-dona-reus.html>

Els motius pels quals l'Associació Dones Feministes de Catalunya presenta la queixa és perquè "denunciem que diversos mitjans han atribuït erròniament a un home transvestit la condició de dona a l'homicidi de Reus (ocorregut el 14 de juliol), generant desinformació." L'Associació, a més, afegeix que "No és admissible reproduir afirmacions ideològiques com a fets ni tergiversar la realitat per evitar suposades ofenses. Exigim rectificació, directrius clars i debat urgent".

Pel que fa als criteris que s'han pogut vulnerar, la queixa no fa referència a un criteri en concret però sí que indica que es tracta d'una "presentació errònia dels fets, fruit d'assumir la identitat de gènere com a única font vàlida d'identificació, ha provocat una greu desinformació i contribueix a construir una realitat fictícia que no es correspon amb els fets. recollits als codis deontològics de la professió».

Així mateix, la queixa inclou un document adjunt que, entre altres qüestions, sol·licita que:

- Els mitjans esmentats rectifiquin públicament
- Que el Col·legi emeti directrius clars per evitar la confusió entre sexe i identitat percebuda
- Que s'impulsi un debat urgent sobre l'impacte de la ideologia de gènere en el rigor periodístic.

AL·LEGACIONS

Pel que fa a les al·legacions, dels quatre mitjans esmentats a la queixa dos han fet arribar Al·legacions al CIC: Diari de Tarragona i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Les al·legacions rebudes per part del Diari de Tarragona neguen les acusacions fetes per l'Associació Dones Feministes de Catalunya ja que, d'acord amb el mitjà, no incorre en cap irregularitat, mala praxi o error i, per tant, no emetrà cap correcció o rectificació al respecte. Per això, indiquen que “la principal font d'informació a l'hora de conèixer la identitat de l'autor o autora de l'assassinat va ser en tot moment el Cos de Mossos d'Esquadra, que des de l'inici de la investigació (i fins ara) va identificar sempre la persona sospitosa (i detinguda) com a dona”. I afegeix que “si l'entitat denunciada ha de fer alguna reclamació, la pot referir directament al Cos de Mossos d'Esquadra”. També s'indica a les al·legacions del Diari que “considerem que el gènere, orientació sexual, religió o ètnia d'un delinqüent o de la víctima d'un crim; llevat que estigui relacionat amb el delicte en si (un cas de violència de gènere, racisme o persecució), no té un especial interès informatiu.

Pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, a les seves al·legacions indiquen que no creuen vulnerats els criteris de qualitat i veracitat del Codi. Igual que el Diari de Tarragona, també fan referència que la informació que motiva la queixa va arribar a la redacció del 324.cat a través d'una comunicació dels Mossos d'Esquadra, en què “s'informava que havien detingut “una dona de 31 anys presumptament relacionada amb la mort violenta d'un home de 27 a Reus” i que “tracta rellevants, la informació es difondrà a través del web 324.cat, atenent les dades biogràfiques facilitades pels Mossos d'Esquadra”.

PONÈNCIA

Si bé la queixa no fa referència als criteris específics del Codi que considera vulnerats, l'Associació Dones Feministes de Catalunya denuncia “que diversos mitjans han atribuït erròniament a un home transvestit la condició de dona a l'homicidi de Reus (14/07/25), generant desinformació” i que els articles publicats vulneren els criteris de qualitat i veracitat. Això permet relacionar-ho amb el criteri 1 del codi, que indica la necessitat de:

Informar de manera acurada i precisa

El professional del periodisme està compromès amb la cerca de la veritat i, consegüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió de conjectures i rumors com si fossin fets.

A les peces publicades pels quatre mitjans de comunicació esmentats a la queixa s'indica que la persona detinguda com a presumpta autora dels fets és una dona. I a les alegacions dels dos mitjans que han respost s'explica que s'ha tingut en compte les dues comunicacions emeses pels Mossos d'Esquadra, del dia 14 de juliol, per fer la peça publicada. En aquestes comunicacions s'indica que s'havia detingut una dona, presumptament relacionada amb la mort d'un home.

Dies més tard, el 18 de juliol, es publiquen noves informacions en mitjans de comunicació diferents dels esmentats a la queixa. En alguns s'apunten que, si bé les primeres informacions aparegudes indicaven que la presumpta autora era una dona, més tard es va poder conèixer que la presumpta autora era una dona trans. És cert que, tenint en compte que la queixa arriba el 21 de juliol al CIC, les informacions publicades pels mitjans que motiven la queixa podrien haver actualitzat la informació des del dia 14 de juliol (17 de juliol per a El Diari de Tarragona), afegint-hi més contingut i matisos.

Si es consulta la cobertura que han fet posteriorment els mitjans de la queixa, només es troba que el Diari de Tarragona ha fet seguiment de la notícia i el 14 d'octubre publica la peça següent:

<https://www.diaridetarragona.com/sucesos/242362/nuevos-detalles-sobre-asesinato-mervin-reus-cuchillo-despues-fuerte-discusion.html>

S'hi fa referència a la persona acusada, sense fer esment que fos una dona o una dona trans.

D'acord amb això, es pot considerar que els mitjans han respectat el criteri 1, ja que han informat de manera precisa, tenint en compte la informació facilitada pels Mossos d'Esquadra. Hauria estat desitjable que haguessin ampliat i fet seguiment de la notícia, cosa que sí que fa el Diari de Tarragona, però això no fa que hi hagi un incompliment del primer criteri del Codi.

Es presta ara atenció a les peticions de la queixa, en les quals es demana que 1) els mitjans esmentats rectifiquin públicament; 2) que el Col·legi emeti directrius clars per evitar la confusió entre sexe i identitat percebuda 3) que s'impulsi un debat urgent sobre l'impacte de la ideologia de gènere en el rigor periodístic.

El Consell de la Informació es fa ressò del debat existent entre sexe i identitat percebuda, i de la necessitat de crear espais perquè aquest debat tingui lloc i ajudi a assolir consensos. Ara bé, més enllà del debat social que hi ha al voltant d'aquesta qüestió, el CIC s'ha de cenyir a vetllar perquè la cobertura que facin els mitjans d'aquesta qüestió garanteixi el rigor periodístic.

Per respondre a aquesta qüestió es considera necessari tenir en compte la Llei 4/2023, de 28 de febrer, per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia dels drets de les persones LGTBI. Es presta atenció a algunes de les qüestions que s'inclouen en aquest text:

L'article 3 de les disposicions generals recull una definició de persona trans com aquella persona la identitat sexual de la qual no es correspon amb el sexe assignat en néixer.

D'acord amb l'Article 43. Legitimació, inclòs al Capítol 1 s'esmenta el següent:

1. Tota persona de nacionalitat espanyola major de setze anys pot sol·licitar per si mateixa davant del Registre Civil la rectificació de la menció registral relativa al sexe.

L'article 46. Efectes indica que:

1. La resolució que acordi la rectificació de la menció registral del sexe té efectes constitutius a partir de la seva inscripció al Registre Civil.
2. La rectificació registral permetrà a la persona exercir tots els drets inherents a la nova condició.

La llei no conté disposicions explícites sobre el tipus de cobertura mediàtica que s'ha de fer sobre les persones trans, però tenint en compte l'esperit de la llei i que cerca la igualtat real i efectiva amb l'objectiu d'evitar la discriminació i l'estigmatització de les persones LGTBI, es considera que els mitjans han de reflectir a la seva cobertura la identitat de gènere. Així mateix, la cobertura ha de respectar el conjunt de criteris que conformen el Codi Deontològic, entre els quals hi ha el criteri 12. Sota el títol Respectar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral, aquest criteri indica el següent:

No es pot discriminar cap persona a causa de la seva condició sexual, discapacitat física o mental, creences, origen ètnic, nacionalitat i extracció social. Així mateix, cal evitar expressions vexatòries que puguin incitar l'odi i l'ús de la violència. Els periodistes han de ser especialment sensibles amb la diversitat i actuar amb sentit de justícia i respecte a les persones i els grups afectats.

Segons allò expressat en aquest criteri, s'insta els periodistes a evitar qualsevol cobertura que pugui causar discriminació per motius de condició sexual.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

D'acord amb el que s'ha exposat prèviament, es considera que els mitjans esmentats a la queixa no han vulnerat la qualitat i veracitat informativa, inclosos en el criteri 1 del Codi Deontològic.

VOT PARTICULAR QUE EMET LA VOCAL JUANA GALLEGO, EN RELACIÓ A LA QUEIXA 21/2025 REFERIDA A LES INFORMACIONS PUBLICADES SOBRE UN CRIM COMÈS A REUS EL 14-07-2025 ATRIBUÏT A UNA DONA.

La Queixa 21/25 presentada per l'Associació de Dones Feministes de Catalunya considera que alguns mitjans han vulnerat els principis ètics del Codi Deontològic de qualitat i veracitat informatives (tot i que

no assenyala cap article en concret) al atribuir el crim comès el 14 de juliol de 2025 a “una dona”, sense mencionar el sexe del suposat agressor, que altres mitjans identificaven com a “dona transsexual”.

Literalment, la queixa diu:

Criteris

“La presentació errònia dels fets, fruit d’assumir la identitat de gènere com a única font vàlida d’identificació, ha provocat una greu desinformació i contribueix a construir una realitat fictícia que no es correspon amb els fets materials. Considerem que això vulnera els criteris de qualitat i veracitat informativa recollits als codis deontològics de la professió”.

I afegeix en Motius:

“Denunciem que diversos mitjans han atribuït erròniament a un home transvestit la condició de “dona” en l’homicidi de Reus (14-07-2025) generant desinformació. No és admissible reproduir afirmacions ideològiques com a fets ni tergiversar la realitat per evitar suposades “ofenses”. Exigim rectificació, directius clares i debat urgent sobre l’impacte de la ideologia de gènere en el rigor periodístic”.

A més, la queixa afegeix una sèrie d’observacions sobre les conseqüències que té atribuir erròniament el crim a una dona, que hi hagi directius clares en els mitjans, rectificar la informació i la necessitat d’obrir un debat sobre aquest tema.

Els quatre mitjans sobre els quals es presenta la queixa són els que queden recollits en la Ponència, La Vanguardia, El Periódico de Catalunya, El Diari de Tarragona i 324Cat, tots del dia 14 de juliol de 2025.

Tots quatre, efectivament, atribueixen el crim a “una dona”, sense especificar més. Cal dir que tots quatre mitjans recullen la informació de la nota de premsa dels Mossos d’Esquadra, molt concisa, que en 10 línies dona compte del crim, l’atribueix a “una dona de 31 anys” i diu que el cas està sota secret de les actuacions”.

Els mitjans que han fet al·legacions (Diari de Tarragona i 324Cat) diuen que han donat la informació basada en una font d’autoritat. La Vanguardia i El Periódico no han enviat al·legacions.

Sorprèn, no obstant, que els mitjans no hagin completat la informació, ni fet cap més seguiment del tema, ni actualitzessin les dades, ni s’interessessin per aprofundir en aquest crim quan el més habitual –i el seu deure– és que amplii la informació per entendre millor les circumstàncies en què ha passat, i, com diu el criteri 1 del Codi Deontològic cerquin “la veritat”. Es pot veure per exemple com a l’Expedient 25/2025 els mitjans van trucar o bé a altres institucions (Ajuntament) o bé a altres fonts per complementar el crim ocorregut en El Prat (9-07-25) quan “un home va assassinar un altre home”.

En aquest cas, sembla que no hagi hagut cap interès dels mitjans per intentar ni tan sols clarificar les circumstàncies del crim. La Vanguardia, en 10 línies diu: “Según ElCaso, los hechos ocurrieron el lunes en la calle de la Amargura, donde tras una colisión entre dos vehículos, los ocupantes se habrían enfrentado físicamente”; posteriorment altres mitjans van informar de que no es tractava d’una discussió per una col·lisió de trànsit, sinó d’una discussió que s’havia iniciat en una discoteca. El portal La Ciutat dona una altra versió totalment diferent, amb el titular: “Giro de guión en el crimen de Reus: la agresora, una persona conflictiva conocida en la zona lo degolló” (La Ciutat, 15-07-2025).

(https://laciutat.cat/es/laciutatdetarragona/giro-quion-en-crimen-reus-agresora-persona-conflictiva-conocida-en-zona-degollo_869334_102.html).

Altres mitjans també es van fer ressò del fet, com per exemple La Voz de Galicia (18-07-2025) on amb el titular “Mervin, el joven inmigrante que se formava como piloto en Reus y al que una puñalada cortó las alas”.

(<https://www.lavozdegalicia.es/noticia/espana/2025/07/18/mervin-joven-inmigrante-formaba-piloto-reus-punalada-corto-alas/00031752827924695743135.htm>)

En aquest text es diu que el jove somiava amb ser pilot, però “todo se esfumó la madrugada del domingo cuando **una persona** le asestó una puñalada mortal”.

En aquest cas, ja no es parla de una dona, sinó “d’una persona”, (sense sexe), com igual va succeir en altres mitjans, que van substituir la paraula “dona” amb el mot “persona”, eludint d’aquesta manera el sexe de l’autor de l’agressió. ¿Es rellevant saber si **aquesta persona** era un home o una dona? Les persones som cossos asexuals?

Per tant, es va crear un clima de certa desinformació, que també es va reproduir a les xarxes socials: Anna Punsí va fer aquest tuït el 14-07-2025 on parla d’una dona de 27 anys origen sud-americà, i dona detalls sobre el possible origen del crim, que situa en una discoteca, diferent a la possible discussió de trànsit.

“Els @mossos han detingut una dona de 27 anys per matar un home de 31 a Reus aquesta matinada a prop de la discoteca Chismosa. Segons testimonis, la víctima, un estudiant paquistanès que feia un postgrau a la @universitatURV, estava menjant un kebab assegut en un banc, ella, d’origen sud-americà, se li ha acostat per darrera, ell se l’ha tret de sobre i aleshores la dona ha tret una mena de cúter i l’ha degollat. S’investiga si havien tingut algun conflicte a l’interior de la disco.”

A partir d’aquest tuït van aparèixer comentaris on es posaven de relleu algunes contradiccions de la informació publicada, així com alguns retrets a la periodista. Aquest tuït encara crea més perplexitat: un jove està menjant un kebab assegut en un banc, ve una dona per darrera i el degolla. No mereix aquesta informació una mica més de rigor i seriositat? A judici d’aquesta periodista i de la resta de mitjans, no.

Fins i tot va haver una petició al portal de verificació de bulos Maldita.es el 18-07-2025 per tal que aclarís el tema

(<https://maldita.es/buloteca/claim/un-hombre-travestido-asesina-salvajemente-a-un-joven-bareini-de-27-anos-en-reus-tarragona>)

En aquest portal es diu “Este contenido ha sido enviado por usuarios y aún no ha sido investigado por el equipo de Maldita.es.” Això era el 18 de juliol de 2025, i desconec si ha estat investigat posteriorment. Al portal de Maldita.es no apareix cap informació al respecte.

Amb tot això es vol mostrar que, efectivament, es va crear controvèrsia i desinformació al voltant d’aquest assassinat que els mitjans contra els quals es dirigeix la queixa van obviar, i van optar pel silenci, sense fer cap més indagació, ni aportar més dades o donar una explicació de les circumstàncies del crim.

*El Criteri 1 del Codi Deontològic diu: “El/la professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment té la obligació d’acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. I té el deure de fer front a la mentida, a la desinformació i a **la negació de les evidències científiques**”.*

*Per tant, per molt que la Nota de Premsa dels Mossos només cités que es tractava d’una dona, aquesta vocal considera que és obligació dels mitjans –a més d’habitual, per una altra part, com ha quedat palès, per exemple, a l’Expedient ja citat, 25/2025 – consultar més fonts, afegir més dades, ampliar la informació, ser més precisos. No negar la evidència científica, que en aquest cas és el sexe **de la persona autora** de l’agressió mortal.*

En aquest cas, La Vanguardia, El Periódico, 324Cat i el Diari de Tarragona van optar per fer un típic relat de succés de a penes 10 línies, pràcticament repetint l’escàs contingut de la nota de premsa dels Mossos, sense cap més indagació per clarificar les circumstàncies del crim: no és el mateix una discussió de trànsit que una baralla en una discoteca.

Es pot deduir, per tant, que el desinterès i desdeny dels mitjans ha estat deliberat per tal de no posicionar-se clarament sobre una qüestió polèmica que té importants conseqüències polítiques i socials. Considero que han incomplert el Criteri 1 del Codi Deontològic en tant que neguen la evidència científica, han creat desinformació i no han cercat la veritat.

Aquesta vocal considera que les al·legacions donades pel 324Cat i el Diari de Tarragona són insuficients, i lamenta que ni La Vanguardia ni El Periódico hagin considerat important aquesta queixa com per haver fet al·legacions, com han fet en altres casos.

*Més sorprenent són encara les al·legacions del Diari de Tarragona quan diu: “Dit això, des del Diari considerem que el gènere, la orientació sexual, religió o ètnia d’un delinqüent o de la víctima d’un crim, a menys que estigui relacionat amb el delicte en si (un cas de violència de gènere, racisme o persecució) **no té un especial interès informatiu**. Per tant, no calia aprofundir en la identitat sexual o de gènere de cap dels implicats en el cas”.*

Que sigui un home o una dona l’autor d’un crim no té cap interès informatiu? Si el sexe de la persona no és rellevant, perquè no han titulat “Una persona assassina una altra persona a Reus?”

Paradoxalment, és precisament aquest diari l’únic que ha aportat noves dades del cas i el 14 d’octubre de 2025 publica un llarg text titulat “Nuevos detalles sobre el asesinato de Mervin en Reus: con un cuchillo y después de una fuerte discusión”

(<https://www.diaridetarragona.com/sucesos/242362/nuevos-detalles-sobre-asesinato-mervin-reus-cuchillo-despues-fuerte-discusion.html>)

Aquí es pot llegir:

*“Este martes se cumplen tres meses del crimen en la calle Amargura. La víctima, de 27 años, conoció a la **persona acusada, de 31, y actualmente en prisión provisional en Mas Enric, aquella noche en un local de ocio nocturno**” (Diari de Tarragona, 14-10-2025).*

En tot moment parlen de “la persona acusada”, “persona investigada” “la persona detenida” en un manifest intent d’obviar si era un home o una dona, com si fos una dada irrellevant parlant socialment i informativa.

Una persona de quin sexe? O les persones som una espècie d’ emanació d’energia asexualada? Seguirien aquesta mateixa fórmula si la “persona” no hagués estat “transsexual”?

I aquí entrem en el debat que la queixa considera necessari abordar i que els mitjans de comunicació han refusat: com afecta la substitució d’una dada objectiva (el sexe) per una percepció subjectiva (la identitat de gènere), i la confusió social que això ha comportat.

Per tant, aquesta vocal discrepa també de l’argumentació que es fa a la Ponència al voltant de la Llei 4/2023 (coneguda com a Llei Trans) i de l’afirmació de que “els mitjans han de reflectir a la seva cobertura la identitat de gènere”. Aquest concepte no és **una evidència científica sinó una recent construcció cultural i ideològica. El sexe sí és una evidència científica que es refereix a la divisió sexual de la espècie humana.**

Tal i com es diu a la Queixa la prevalença de l’auto percepció (la identitat) sobre la realitat material (el sexe) té importantíssimes conseqüències polítiques i socials, com per exemple el fet de que homes biològics auto identificats com a dones siguin ingressats en presons de dones (en aquesta mateixa notícia es diu que “la responsable del crim ha estat ingressada al Mòdul de dones de Mas Enric”). Cal recordar el greu precedent de l’assassí de la jove Vanesa Santana, que va ser assassinada a més de violada pel seu cosí, Jonathan Robaina Santana, que ara es fa dir Lorena, i que va invocar la Llei Trans per reduir la seva pena; hores d’ara institucions penitenciàries no vol aclarir en quina presó es troba. Atribuir els delictes comesos per homes biològics que s’autodefineixen com a dones fa incrementar el percentatge de criminalitat de les dones, manifestament més baix que el dels homes, la qual cosa distorsiona les estadístiques. Per exemple, s’ha incrementat el nombre de “violacions amb penetració” perpetrats per “dones”, que han passat de 25 en 2019 a 198 en 2024, és a dir, ha crescut un 692% en 5 anys. (<https://theobjective.com/espana/politica/2025-10-12/agresiones-penetracion-mujeres/>).

Per això és tan important consignar el sexe de les persones (condició objectiva i material), i no la **identitat de gènere**, concepte del que no hi ha cap evidència científica que el sostingui.

La prevalença de la identitat de gènere a la informació té, a més, importants conseqüències pel que fa a la llengua: Si un home trans (és a dir, una persona biològicament femella), es queda embarassada els mitjans han de referir-se a “un home embarassat? una persona gestant? I si una persona s’autoidentifica com a no-binari com caldria identificar-la? El sexe no és una característica íntima i privada que calgui protegir, sinó la primera divisió humana que jerarquitzava les societats, i és rellevant per quant el procés de socialització d’homes i dones és diferent a totes les cultures, i significativament en l’ús de la violència. Les dades mostren que el 99% de les agressions sexuals són comeses per homes (<https://efeminista.com/clinic-barcelona-agresiones-sexuales/>) així com que les dones han estat socialitzades per tolerar la violència, però no per exercir-la. Per això és tan sorprenent el cas que ens ocupa i tan preocupant que els mitjans hagin optat pel silenci en un cas tan extraordinari: una dona, sense raó aparent, assassina a sang freda un jove que està menjant un kebab en un banc a la sortida d’una discoteca. No mereix aquest fet una informació més aprofundida, precisa i rigorosa?

Aquest debat no s'ha encetat ni en el CIC, ni en el Col·legi de Periodistes (que va celebrar el seu darrer Congrés el novembre de 2025), ni per suposat a la resta d'institucions socials ni a la societat en general. Els mitjans de comunicació han defugit abordar qualsevol intent de crítica a l'anomenada "autopercepció de gènere" o "identitat de gènere" silenciant les veus discrepants amb la Llei Trans i tots aquests nous conceptes que dilueixen la noció de sexe substituint-la pel gènere. Sembla que han assumit de forma acrítica tota aquesta nova ideologia com a una mena de veritat revelada que no es pot qüestionar. Com diu el biòleg evolutiu Richard Dawkins, "durant els últims dos bilions d'anys només ha hagut dos sexes, i de sobta en els últims 10 anys s'han inventat molts més"

(<https://www.facebook.com/reel/719441591173320>).

És urgent que s'obri aquest debat perquè els mitjans de comunicació puguin seguir exercint el seu deure de ser veraces i creïbles, busquin la recerca de la veritat i no substitueixen les evidències científiques per interessos ideològics.

Juana Gallego Ayala

Expedient núm. 22/2025

ASSUMPTE: Queixa del Sr. M.F. per un possible conflicte d'interessos derivat de l'activitat d'una periodista cultural del diari Ara, que escriu sobre festivals i artistes vinculats a la seva mateixa oficina de management, sense explicitar aquest vincle en els continguts periodístics.

ANTECEDENTS

La queixa assenyala que:

Diari Ara té com a "periodista" a Paula Valls, que escriu dels festivals de música on toca (Les Nits de Barcelona de Pedralbes) i dels artistes de la seva companyia de management sense explicar el conflicte d'interessos que suposa.

La reclamació considera que aquesta vinculació no es fa explícita en els articles publicats pel mitjà i que això podria constituir un conflicte d'interessos i una fórmula de promoció o publicitat encoberta. En la queixa es pregunta:

Perquè s'amaga aquesta informació? Perquè s'amaga les polèmiques que hi ha?

La persona reclamant aporta com a motius:

Soc músic i veig com el festival Nit de Pedralbes va programar l'any passat Amaia Miranda i Paula Valls (<https://nitsdebarcelonapedralbes.com/edicio-2024/>).

Aquest any Okdw i Henrio (<https://nitsdebarcelonapedralbes.com/programa>). Son tots d'Allau Management <https://allaumanagement.com/ca> Això no seria problema si no fos que una de les artistes programades és Paula Valls...

I fa les següents observacions:

.... la "periodista" que diu que el Festival de Pedralbes és tot fantàstic: "una catarsi" https://www.ara.cat/cultura/musica/festivals-musica/beth-gibbons-transforma-pedralbes-ritual-sonor_1_5443841.html Als seus textos al diari Ara també parla d'artistes com Clara Peya, sense dir que comparteixen mànager https://www.ara.cat/cultura/musica/musica-dels-careta-afer-familiar-planter_1_5422873.html

La reclamació no especifica explícitament quin criteri del Codi Deontològic considera vulnerat, però els dos elements que exposa són:

- Conflicte d'interessos
- Fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

s'integren tots dos en el Criteri 7 del Codi, relatiu a l'obligació d'evitar situacions que comprometin la independència professional i la prohibició de confondre informació i promoció.

AL.LEGACIONS

El Cap de Cultura del diari Ara explica que tutelava la Paula Valls, que estava treballant a la secció de Cultura amb un contracte de pràctiques remunerat des de finals de juny.

Especifica:

1. Paula Valls, periodista i músic, va actuar el 2024 al festival Les Nits de Barcelona, en l'escenari dedicat als artistes emergents. Aquest any 2025 no hi ha actuat, i no hi té cap relació.

2. En la crònica del concert de l'artista britànica Beth Gibbons a Les Nits de Barcelona ("el Festival de Pedralbes" segons la queixa) publicada el 15 de juliol de 2025 a l'ARA, Paula Valls no diu que al "Festival de Pedralbes és tot fantàstic: 'una catarsi'", sinó que en el concert de Beth Gibbons el públic va experimentar una catarsi. No parla del festival, ni en fa cap consideració sobre el festival, sinó de l'actuació d'una artista britànica que altres mitjans també van lloar.

I aporta tres links, un a la pròpia notícia, i dos mes als articles publicats per El Periódico i La Vanguardia

- https://www.ara.cat/cultura/musica/festivals-musica/beth-gibbons-transforma-pedralbes-ritual-sonor_1_5443841.html
- <https://www.elperiodico.com/es/ocio-y-cultura/20250715/beth-gibbons-voz-portishead-luz-nits-de-barcelona-119700815>
- <https://www.lavanguardia.com/cultura/20250716/10892855/beth-gibbons-concierto-barcelona-nits-critica.html3>

També puntualitza:

Efectivament, Paula Valls comparteix oficina de management amb Clara Peya. En un reportatge sobre els germans Santi i Alba Careta (amb els quals la Paula Valls no té cap relació professional ni d'amistat), menciona Clara només una vegada i a tall informatiu sense cap valoració perquè és un dels noms que participen en una trobada de músics; no és un article sobre Clara Peya, sinó sobre Santi i Alba Careta.

https://www.ara.cat/cultura/musica/musica-dels-careta-afer-familiar-planter_1_5422873.html

PONÈNCIA

La queixa considera que hi pot haver vulneració de:

- Conflicte d'interessos
- Fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

No s'especifica explícitament quin criteri del Codi Deontològic considera vulnerat, però els dos elements que exposa s'integren en el Criteri 7 del Codi, relatiu a l'obligació d'evitar situacions que comprometin la independència professional i la prohibició de confondre informació i promoció.

7. Evitar el conflicte d'interessos

No es poden acceptar mai retribucions o gratificacions de tercers per promoure, orientar o publicar informacions i opinions. La recepció d'obsequis promocionals o commemoratius no pot ultrapassar el criteri estricte de la cortesia, segons els barems establerts per les organitzacions periodístiques.

Tampoc no és admissible simultaniejar l'exercici del periodisme amb altres activitats remunerades que posin en perill els principis de veracitat i independència.

Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

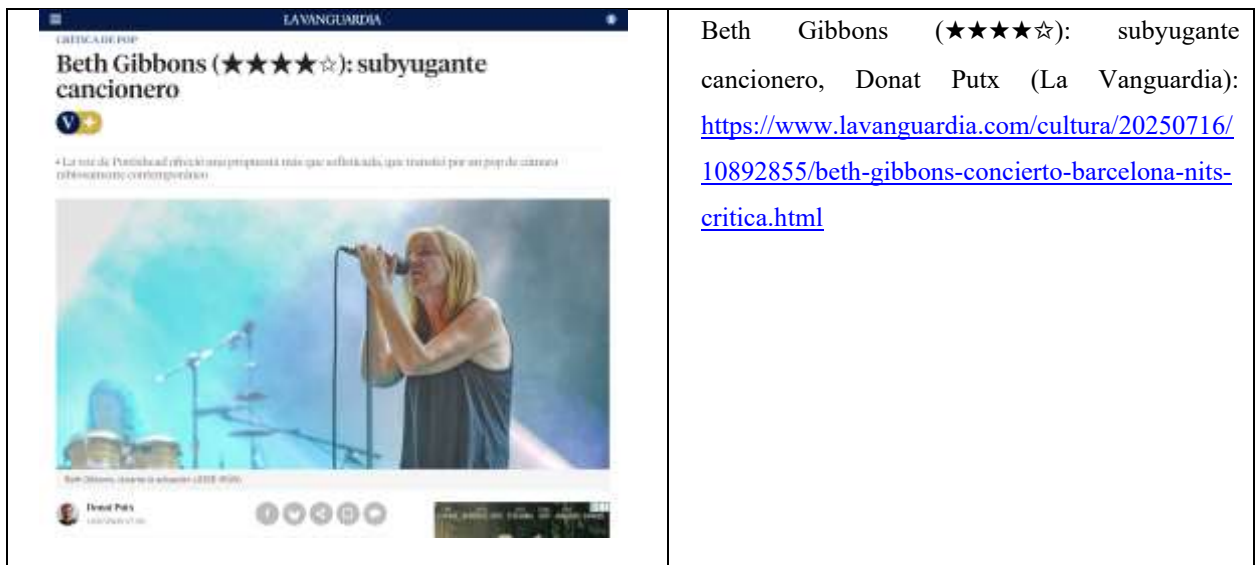
Com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció.

Pel que fa a la crònica del concert, l'anàlisi del seu contingut no permet identificar cap tret de publicitat encoberta ni cap element que superi els límits propis d'un exercici periodístic cultural habitual. El text es limita a descriure l'actuació i a valorar-ne aspectes artístics, sense introduir missatges promocionals, crides implícites al consum o referències que puguin ser interpretades com a publicitat sota aparença informativa. En conseqüència, no es pot considerar que l'article vulneri la prohibició de confondre informació i promoció prevista al Criteri 7 del Codi Deontològic.

A més, tal com s'indica en les alegacions del mitjà, s'ha pogut comprovar que la resta de diaris que van cobrir el mateix concert van fer unes valoracions similars en les seves cròniques. A tall d'exemple, es compara (Taula 1) a continuació la publicació motiu de reclamació i altres tres mitjans de referència (El País, El Periódico i La Vanguardia) que coincideixen en l'enfocament i en l'elogiosa descripció de l'actuació, la qual cosa reforça que el registre emprat per la periodista de l'ARA s'emmarca dins els estàndards habituals del periodisme cultural i no respon a cap intenció promocional.

Taula 1. Cobertura del concert en 4 mitjans

The screenshot shows the top of a webpage from 'ara15'. The main title is 'Beth Gibbons transforma Pedralbes en un ritual sonor'. Below it, a subtitle reads 'La cantant de Portishead captura el públic del festival Les Nits de Barcelona'. There is a photo of Beth Gibbons singing into a microphone on stage.	Beth Gibbons transforma Pedralbes en un ritual sonor, Paula Valls (ARA) https://www.ara.cat/cultura/musica/festivals-musica/beth-gibbons-transforma-pedralbes-ritual-sonor_1_5443841.html
The screenshot shows the top of a webpage from 'EL PAÍS'. The main title is 'Beth Gibbons, el hechizo de una música a cámara lenta'. Below it, a subtitle reads 'La cantante de Portishead imprime su pasión en un espléndido concierto en Les Nits de Barcelona en Pedralbes'. There is a photo of Beth Gibbons singing into a microphone on stage.	Beth Gibbons, el hechizo de una música a cámara lenta, Luis Hidalgo (El País): https://elpais.com/espana/catalunya/2025-07-15/beth-gibbons-el-hechizo-de-una-musica-a-camara-lenta.html
The screenshot shows the top of a webpage from 'elPeriódico'. The main title is 'Beth Gibbons, la voz de Portishead, con una luz sobrenatural en Les Nits de Barcelona'. Below it, a subtitle reads 'La cantante británica brinda un extraordinario concierto en Pedralbes, iluminada por su propia "luz sobrenatural" y con un público que se entregó hasta en los días de calor'. There is a photo of Beth Gibbons singing into a microphone on stage.	Beth Gibbons, la voz de Portishead, con una luz sobrenatural en Les Nits de Barcelona, Jordi Bianciotto (El Periódico): https://www.elperiodico.com/es/ocio-y-cultura/20250715/beth-gibbons-voz-portishead-luz-nits-de-barcelona-119700815

Cal igualment destacar que el denunciant aporta un enllaç a una notícia de 2023 (<https://goo.su/KqBim>) sobre una polèmica administrativa i política vinculada a la gestió del festival (Figura 1), però aquesta informació és del tot aliena a la cobertura del concert. La peça no hi fa cap referència, no implica la seva tasca professional ni té cap connexió amb els continguts que ella ha publicat. La resta de mitjans de la Taula 1 tampoc fan cap referència a la polèmica esmentada en la denuncia donat que tots estan fent la cobertura cultural de un concert. L'ús d'aquest enllaç, per tant, no aporta elements rellevants per avaluar un possible conflicte d'interessos i desvia l'atenció cap a qüestions que no guarden relació amb el comportament deontològic analitzat.

Figura 1. Captura de pantalla de la notícia de 2023

També es considera pertinent assenyalar que la persona denunciant es presenta com a músic i manifesta interès directe en l'activitat del festival objecte de la queixa. Aquesta circumstància podria situar-la en una posició no plenament neutral respecte a

la programació i als artistes vinculats al certamen. Igualment, el to emprat en l'escrit, amb l'ús de cometes per referir-se a la periodista com a "periodista" i amb acusacions d'"amagar" informació no sustentades en proves, introdueix un biaix desqualificador que no afavoreix una anàlisi objectiva. En aquest context, resulta necessari valorar les afirmacions del denunciador amb cautela i centrar l'examen exclusivament en els fets verificables que puguin tenir rellevància deontològica.

Pel que fa a les preguntes formulades pel denunciador —"Per què s'amaga aquesta informació?" i "Per què s'amaga les polèmiques que hi ha?"—, no es pot corroborar cap ocultació. L'anàlisi comparada de la cobertura feta per altres mitjans mostra que tots segueixen un enfocament similar, de manera que no s'identifica cap biaix específic ni en la periodista ni en el diari ARA. Igualment, en la documentació aportada per la mateixa persona denunciador s'inclou un enllaç al perfil professional de la periodista on consta de manera explícita la seva trajectòria com a artista, el fet que era estudiant de periodisme (journalism and corporate communication) fins juny de 2025 i les pràctiques realitzades en diversos mitjans. Per tant, no es pot parlar d'ocultació de la seva doble dedicació com a música i com a periodista, atès que aquesta informació és pública, accessible i fàcilment verificable.

En quant al que diu la queixa de que .... la "periodista" diu que el Festival de Pedralbes és tot fantàstic: "una catarsi". Llegint l'article sembla molt infantilitzador i reduccionista el comentari sobre una periodista que el que va publicar va estar molt alineat amb la resta d'articles i valoracions de la Taula 1. El que va publicar Paula Valls va ser:

públic que cedirà totalment a les cançons i que no gosarà sobrepassar la catarsi de sons que neixen a l'escenari. Com si les aproximadament 1.500 persones que hi ha Pedralbes no volguessin trencar l'aquelarre.

CONSIDERACIONS FINALS

Per altra banda, la reclamació posa el focus en tres elements que podrien, des d'una percepció externa, generar dubtes raonables sobre la independència de criteri en les peces publicades. Ara bé, un cop analitzats els continguts aportats i les al·legacions del mitjà, convé diferenciar tres qüestions:

1. Activitat artística prèvia i actual de la periodista

Que Paula Valls sigui músic i hagi actuat al festival Les Nits de Barcelona el 2024 és un fet verificable. No obstant això, el mitjà acredita que la periodista no ha actuat ni manté cap relació amb el festival el 2025, any en què publica la crònica objecte de la queixa.

Això rebaixa la presumpció d'un conflicte d'interessos actual vinculat al festival.

2. Contingut i to dels articles publicats

La lectura de la peça sobre Beth Gibbons mostra que la valoració de “catarsi” s'atribueix a l'experiència del públic durant el concert, no al festival.

El text no fa promoció directa del festival, ni incorpora elements que superin els límits habituals d'una crònica cultural, i està alineat amb els publicats per altres periodistes culturals sobre el mateix concert.

Així mateix, la menció a Clara Peya en un reportatge dedicat a altres músics és breu, informativa i no valorativa.

3. Relació professional compartida amb artistes esmentats

Aquest és l'element més delicat. Tot i que el mitjà defensa que l'article no és sobre artistes vinculats a *Allau Management*, sí és cert que:

- la periodista i alguns artistes sobre els quals escriu comparteixen oficina de representació,
- i que aquesta informació no s'explicita.

Aquesta absència d'informació pot generar una ombra de sospita, encara que no hi hagi proves d'intencionalitat promocional.

Ara bé, cal valorar si aquesta circumstància constitueix per si sola una vulneració del Codi. No ho sembla perquè:

- En els articles analitzats no hi ha indicis de publicitat encoberta ni de promoció d'artistes vinculats a la seva mateixa oficina.
- Tampoc consta que la periodista informi sobre la seva pròpia activitat artística ni sobre projectes que l'afectin directament.
- La relació professional és indirecta i no implica remuneració ni benefici per part del festival o dels artistes sobre els quals informa.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

Que no queda acreditada una vulneració del Criteri 7 del Codi Deontològic, atès que la periodista no manté una relació vigent amb el festival objecte de la queixa; els articles analitzats no contenen elements de promoció encoberta; i la vinculació professional no s'ha traduït en un benefici directe ni en una afectació detectable de la seva imparcialitat.

Tanmateix, el Consell considera recomanable que els mitjans estableixin protocols interns per prevenir situacions similars, així com fomentar la transparència en casos on hi hagi vincles professionals, encara que siguin indirectes, entre periodista i persones o projectes informats.

Expedient núm. 24/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat el dia 29 de juliol de 2025 per una notícia publicada al diari "Sport" per vulnerar presumptament els Criteris 1 i 7 del Codi Deontològic de la professió periodística.

ANTECEDENTS

La queixa fa referència a una notícia publicada a l'edició digital del diari esportiu citat, amb data 22 de juliol, sota l'epígraf "Sociedad" i amb el següent titular: "*Un abogado desvela el sencillo truco para no pagar impuesto de sucesiones en las herencias: Aquí va el bombazo que nadie te cuenta*". La informació està disponible a

<https://www.sport.es/es/noticias/actualidad/abogado-desvela-sencillo-truco-pagar-119946045>.

La queixa es presenta amb el següents arguments:

- La intenció del diari és tenir el màxim número de visites o clics.
- La notícia no és certa: Segons la queixa, "la solució que proposa [l'advocat citat a la notícia] és la donació, que està gravada amb més impostos que l'herència. Perquè no n'informa amb correcció?"
- La notícia barreja informació i opinió sense diferenciar-les. I aporta com exemple la següent frase extreta del text: "Hay impuestos que parecen excesivos para la mayoría". Qui és la majoria? Pregunta

AL.LEGACIONS

Demanades i reclamades en dues ocasions les preceptives al·legacions, el diari Sport no ha respost la petició del CIC.

PONÈNCIA

Cal dir abans que res que la queixa es presenta per la publicació de la notícia al diari Sport però que en termes iguals o molt semblants s'ha publicat a l'edició digital de molts diaris i portals informatius. Una [cerca a Google en dona fe](#) abastament.

Malgrat no s'esmenta a la queixa, entenem que el Criteri del Codi Deontològic que es considera vulnerat és el primer, que insta a informar de manera acurada i precisa i a distingir amb claredat la informació i la opinió. I tot i que la queixa no en parla, aquest Consell considera infringit també, com veurem més endavant, el Criteri setè que regula la diferenciació entre periodisme i publicitat.

El Criteri primer del Codi diu literalment que *“El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió”*.

Sota l'epígraf “Sociedad” i amb el títol citat anteriorment, la tesi de la notícia és que per no haver de liquidar l'impost de successions en una herència, *“existe un truco que permite llevarse el **total del patrimonio sin necesidad de pagar este impuesto, y es legal hacerlo**”*. Això és el que explica el tercer paràgraf. I el cinquè aclareix la fórmula: **“La clave no es esperar a morir para pagarle tus bienes a tus hijos”**, revela el experto. De esta manera, lo que se debe hacer es ceder la propiedad de los bienes que se pretenden dejar en herencia a los hijos (o quien se decida) antes de morir”. Més endavant, recomana que per seguir gaudint dels beneficis de la propietat un cop cedits els bens, *“se debe especificar que seguirá haciéndose un **usufructo vitalicio**”* (Les negretes són del propi diari)

Certament, tal com denuncia la queixa, la notícia és imprecisa. És cert que una donació en vida eximeix del pagament de l'impost de successions perquè els béns ja han passat a mans dels legataris o futurs hereus. Però el què no diu la notícia és que les donacions en vida també estan subjectes a la liquidació de l'[Impost sobre Successions i Donacions](#). A Espanya, aquest és un gravamen regulat per l'Estat i gestionat per les

Comunitats Autònomes. Algunes administracions regionals bonifiquen total o parcialment aquest impost. I com que el seu càlcul depèn de la quantia del llegat, del grau de parentesc i de l'administració autonòmica que el recapti, pot haver-hi casos en els quals el que proposa la notícia sigui parcial o totalment cert. Però no és una veritat universal i per tant la notícia és del tot imprecisa.

Pel que fa a la barreja d'informació i opinió, aquest Consell creu que la denunciada té raó, ja que expressions com la que cita (“hay impuestos que parecen excesivos para la mayoría) o d'altres com “necesitas salir de esa mentalidad de ya lo arreglarán mis hijos cuando yo no esté” denoten un posicionament ideològic.

La queixa també planteja que les notícies com aquesta estan pensades perquè “tinguin molts clics, encara que siguin mentida”. I certament, la peça està construïda amb la tècnica del “clickbait” o pesca-clics que aquest Consell ha denunciat repetidament i sobre la qual es va posicionar conjuntament amb el Col·legi de Periodistes i onze universitats en [un document](#) signat l'octubre del 2023. El document assenyala els Criteris 1 (informar de manera acurada i precisa) i 2 (evitar perjudicis per informacions sense prou fonament) com a vulnerats sovint amb la tècnica del clickbait.

Fins aquí, l'anàlisi de les vulneracions deontològiques denunciades per la queixa. Però aquest Consell observa que en realitat ens trobem davant d'un text publicitari en forma de gasetilla que anuncia els serveis del despatx de l'advocat que “ha descobert el truc”. Redactat amb criteri periodístic, caldria contrastar “la notícia”, aportar context i verificar tot el que s'hi explica. I això el text objecte de la queixa en cap moment no ho fa.

Per tant, a més dels preceptes del Codi Deontològic citats, també s'està infringint el Criteri 7, que regula el conflicte d'interessos i que en el seu enunciat fa explícit que “cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques”.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

La suposada notícia “Un abogado desvela el sencillo truco para no pagar impuesto de sucesiones en las herencias: Aquí va el bombazo que nadie te cuenta” publicada el 22 de Juliol a l'edició digital del diari Sport -però també a molts altres mitjans- vulnera els Criteris 1, 2 i 7 del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya.

Expedient núm. 25/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de la Sra. M.G. com a representant de la família afectada, per la informació publicada per diferents mitjans relacionada amb un crim comés a El Prat de Llobregat, per considerar que les notícies vulneren el Codi Deontològic en tant que construeixen un relat criminalitzador, racista i deshumanitzador cap a la persona que ha mort.

ANTECEDENTS

En data 29 de juliol de 2025, el Col·legi de Periodistes de Catalunya dona trasllat d'una queixa formulada per la Sra. M.G per considerar que entra en les competències del CIC donat que denuncia les vulneracions que a judici de la persona que presenta la queixa s'han produït, així com les mesures que la persona denunciada pensa dur a terme si no hi ha rectificació per part dels mitjans denunciats.

Abans de la seva admissió a tràmit, el CIC informa a la reclamant d'aquest trasllat i se li indica que si no expressa el contrari s'obrirà expedient i es tramitarà de manera ordinària la seva queixa. Com a confirmació, el dia 12 d'agost del 2025 es reben, a través del formulari online, les queixes de M.G. contra *Barna Diario*, *El Caso*, *El Confidencial*, *El Debate*, *El Llobregat*, *Metròpoli Abierta* i *La Vanguardia*. En tots els casos la denuncia inclou els links de cadascun dels diaris digitals, i incorpora uns articles del Codi Deontològic que creu que han estat vulnerats*. Les queixes es refereixen a la detenció d'un home que va assassinar un altre en El Prat de Llobregat el dia 9 de juliol de 2025.

Les queixes també inclouen un llistat de links d'altres mitjans, o d'algunes xarxes socials (com *Tik-Tok*) que el CIC ha estimat que no són aplicables en aquest expedient i sobre els quals no té competència o no procedeix intervenir.

*Totes les queixes assenyalen els mateixos articles que segons el parer de la persona denunciada s'han vulnerat però amb uns epígrafs que no es corresponen amb els criteris del Codi Deontològic. Així, la denúncia consigna els criteris vulnerats d'aquesta manera:

"Criteris: 2. Veracitat i rigor, 4. Respecte a la dignitat i drets humans, 7. Evitar la discriminació i la estigmatització, 8. Evitar el sensacionalisme, 12. Protecció de víctimes i persones afectades.

Recordem els títols dels articles i epígrafs del Codi Deontològic que es citen a la denúncia:

Art. 2. Evitar prejudicis per informacions sense prou fonament., Art. 4 Utilitzar mètodes lícits i dignes per obtenir per obtenir informació, Art. 7. Evitar el conflicte d'interessos, Art. 8. No utilitzar en profit propi informacions privilegiades, Art. 12. Respectar la dignitat de les persones i la seva integritat física i moral.

En la queixa contra cada mitjà s'incorporen, apart de la menció dels articles incorrectament enunciats, dos apartats: "Motius" i "Observacions" on la persona denunciant explícita i fonamenta la causa de la seva denúncia. Com es pot veure, els títols dels criteris que la denúncia assenyalava com a vulnerats no coincideixen amb els corresponents epígrafs dels Articles del Codi Deontològic, i és probable que la persona denunciant s'hagi confós a l'hora de numerar els criteris que considera vulnerats, especialment els criteris 4, 7 i 8 que no tenen res a veure amb el que estableix el Codi Deontològic.

La denúncia inclou una captura de pantalla de cadascun dels mitjans denunciats, però per abordar la ponència no només s'han vist les captures incloses en la queixa, sinó que s'han visitat les diferents pàgines webs dels mitjans on es relaten els fets pels quals es presenta la queixa, i s'ha anat analitzant un per un el relat publicat per cada mitjà per tal d'entendre millor els "Motius" i "Observacions" que la denúncia incorpora.

1. Relat de *Barna Diario*:

En aquest enllaç es pot veure la informació publicada per *Barna Diario*, així com la captura de pantalla corresponent.

<https://barnadiario.com/muere-un-hombre-apunalado-en-el-prat-de-llobregat/50529>

El titular de la noticia diu:

“Muere un hombre apuñalado en El Prat tras un presunto ajuste de cuentas”.

La queixa diu en “Motius” que la notícia sobre l’assassinat de la víctima inclou la seva nacionalitat i suposats antecedents sense rellevància directa ni verificació judicial, creant una percepció negativa i estigmatitzadora. El titular prioritza l’impacte sobre el rigor”. I afegeix en Observacions: “L’enfocament sensacionalista i la menció innecessària de l’origen vulneren la dignitat post mortem i fomenten prejudicis”.

Llegida la notícia original, s’observa que no s’identifica ni es menciona la nacionalitat ni l’origen de cap de les persones implicades, tot i que sí que es diu que “la persona fallecida tenia doce antecedentes policiales y era conocido por robos con violencia en la zona, según fuentes policiales”.

En el titular es diu que el crim va ser a causa “d’un presunto ajuste de cuentas”, la qual cosa situa el tema dins d’un àmbit social conflictiu que no és imprescindible per entendre la informació però que intenta trobar la resposta al perquè ha succeït.

2. Relat de *El Caso*:

En aquest enllaç es pot veure la notícia publicada per *El Caso*, així com s’adjunta la captura de pantalla corresponent.

https://elcaso.elnacional.cat/es/noticias/matan-cuchilladas-hombre-prat-llobregat-mossos-investigan-esconde-crimen_1449096102.html

Titular de la noticia:

“Matan a cuchilladas a un hombre en El Prat de Llobregat: Los Mossos investigan qué esconde el crimen”.

A la denuncia es diu en “Motius” que “La noticia especula con un ajuste de cuentas y destaca origen y antecedentes de la víctima sin relevancia ni pruebas judiciales, distorsionando la información y fomentando estigmas hacia personas marroquíes”. En Observaciones afegeix: “El enfoque especulativo y la mención innecesaria de origen y antecedentes, sin verificación judicial general percepción de culpabilidad y estigmatización contrarias al Codi Deontològic”.

En aquest cas sí que es diu que la víctima es “marroquí”, i es menciona que té “doce antecedentes”. En parlar de l’agressor, també es diu que es “de nacionalidad española”. Es parla de l’agressor com a “presunto culpable”, i s’afegeix que es “un viejo conocido de la policía de El Prat” que “tiene antecedentes previos y que ja había pasado antes por prisión”. Tampoc s’identifica als implicats.

Que el titular destaquí el *modus operandi* del crim “a cuchilladas” pot incorporar un element sensacionalista que es podria haver evitat eliminant la paraula “a cuchilladas”.

3. Relat de *El Confidencial*:

En aquest enllaç es pot veure la noticia publicada per *El Confidencial*, així con la captura de pantalla del text.

https://www.elconfidencial.com/espana/cataluna/2025-07-09/detenido-muerte-multirreincidente-1tna_4169565

Titular de la noticia:

“Detenido por la muerte de un multireincidente de 52 años en El Prat de Llobregat”.

La denuncia al·lega en Motius que “El titular introduce la condición de “multireincidente” de la víctima sin relación directa con el hecho noticioso ni verificación judicial, lo que distorsiona la información y fomenta estereotipos negativos. I en “Observacions” afegeix que “La mención innecesaria de la condición de multireincidente” carece de relevancia para entender el asesinato, vulnera la dignidad post mortem de la víctima y alimenta prejuicios, en contra del Codi Deontològic”.

La noticia efectivamente destaca que la víctima es “multireincidente”, así como la idea de que los delitos sigan “por un ajuste de cuentas o rencillas personales entre los implicados”. Se dice que los dos implicados tenían antecedentes policiales, que el agresor había estado en la cárcel y la víctima era “un multireincidente conocido por la policía”. No se identifica a los implicados.

Las fuentes citadas son “cerca del caso” que informan que el crimen tuvo lugar “en una zona de El Prat que suele ser frecuentada por personas con antecedentes delictivos”, y “en la que suelen ser habituales las peleas o los trapicheos de drogas”.

Estas frases, aunque provengan de fuentes “propias del caso”, podrían dibujar un escenario conflictivo que podría estigmatizar todo un barrio o zona concreta de El Prat. El titular también podría haber suprimido la palabra “multireincidente” y la noticia se entendería sin problemas porque lo importante es que ha habido una víctima, no la condición de esta.

4. Relato de *El Debate*:

En este enlace se puede ver la noticia publicada por *El Debate*, así como la captura de pantalla del texto.

https://www.eldebate.com/espana/cataluna/barcelona/20250709/detenido-matar-hombre-cuchilladas-plena-calle-prat-barcelona_315592.html

Titular de la noticia:

“Detenido por matar a un hombre a cuchilladas y en plena calle en El Prat (Barcelona)”

La queixa diu en l'apartat Motius que “el titular y el contenido son sensacionalistas (...) que utiliza descripciones que priorizan el impacto y no la veracidad”. “Se menciona a la víctima con referencias negativas y sin relevancia probada, estigmatizando su memoria y vulnerando su dignidad”.

S'afegeix en Observacions: “la noticia usa un enfoque centrado en el morbo y la espectacularización, omitiendo datos clave y priorizando elementos que inducen estigmatización. El contenido ha generado reacciones con contenido discriminatorio y xenófobo”

La noticia menciona la nacionalitat de l'agressor (espanyola) i de la víctima (marroquí), però no els identifica, i després descriure els fets, assenyala que la principal hipòtesi que tenen els Mossos és que “se trate de una venganza entre criminales, ya que el difunto también tenía antecedentes, en concreto, una docena y ha protagonizado varios robos con violencia”. La noticia refereix El Caso com a font d'un ha tret la informació, i no una font pròpia.

5. Relat de El Llobregat:

En aquest enllaç es pot veure la noticia, així com la captura de pantalla del text.

<https://www.elllobregat.com/noticia/29366/el-prat/crimen-entre-delincuentes.-un-hombre-muere-apunalado-en-el-prat-y-el-autor-se-entrega-a-los-mossos.html>

Titular de la noticia

“Crimen entre delincuentes. Un hombre muere apuñalado en El Prat y el autor se entrega a los Mossos”

En la Queixa, en Motius es diu que “el titular es sensacionalista que presenta sin fundamento un juicio moral vinculando al fallecido con delincuencia activa”. Assenyala que tant la víctima com l’agressor apareixen descrits com a “multireincidentes”, “y se sugiere un ajuste de cuentas, lo que estigmatiza la memoria del fallecido. Esto viola la veracidad, dignidad y genera prejuicio”. En Observacions, s’afegeix a més que “El artículo alude a la larga lista de antecedentes, y ajuste de cuentas sin pruebas judiciales, induciendo culpabilidad y vulnerando la presunción de inocencia”

La notícia dona la nacionalitat de l’assassinat (marroquí) no la de l’agressor, tot i que diu que “es un ciudadano de El Prat”, però no els identifica. Inclou fonts dels Mossos quan es diu que “Teniendo en cuenta el historial delictivo de la víctima y su agresor, los investigadores han concluido que la agresión se trataría, muy probablemente de un ajuste de cuentas entre bandas rivales en El Prat” .

6. Relat de *Metrópoli Abierta*:

En aquest enllaç es pot veure la noticia publicada per *Metrópoli Abierta*, així com la captura de pantalla del text.

https://metropoliabierta.lespanol.com/sucesos/20250709/brutal-apunalamiento-prat-hombre-critico-atacado-bar/1003742672407_0.html

Titular de la notícia

“Brutal apuñalamiento en El Prat: muere un hombre tras ser atacado en un bar”

En la Queixa, s'assenyala en Motius: "Titular y contenido sensacionalistas que priorizan el impacto emocional ("brutal apuñalamiento") sobre la veracidad, usando descripciones morbosas y referencias innecesarias a antecedentes sin relevancia judicial. Esto contribuye a estigmatizar a la víctima y a fomentar prejuicios".

També s'afegeix en Observacions:

"El uso de adjetivos como "brutal" y la exposicion de detalles escabrosos sin necesidad informativa vulneran la dignidad post mortem de la víctima, alimentan estereotipos negativos y no cumplen con los estándares deontológicos del periodismo".

La notícia en aquest cas, a part del que s'assenyala a la denúncia, inclou algunes obvietats i incoherències, com dir que "El agresor, que habría actuado de forma directa y violenta" (¿si va assassinar la víctima com podria haver actuat de forma no violenta?). O més endavant es refereix a la víctima com "el joven", quan ja des de la primera línia es diu que l'home tenia 52 anys. Qualificar la víctima de jove sembla que és una llicència inadequada, com ho és la manera en què es citen les fonts emprades: "Fuentes cercanas al caso han informado a EFE..." d'on se suposa que ha extret la notícia *Metrópolis* que inclou que aquesta zona "suele ser frecuentada por personas con antecedentes delincuenciales y en las que son habituales las peleas o los trapicheos de drogas". També es fa menció al probable "ajuste de cuentas o a una pelea por rencillas personales entre los implicados". A més de assenyalar que "ambos tenían múltiples antecedentes policiales". De la víctima es diu que "era un multireincidente conocido por la policía". No s'identifica a cap dels implicats.

El retrat que es fa d'aquesta zona es la d'un barri conflictiu on actuen bandes rivals i tràfic de drogues que motiven situacions com la descrita en la notícia.

7. Relat de *La Vanguardia*:

En aquest enllaç es pot veure la noticia publicada per *La Vanguardia*, així com la captura de pantalla del text.

<https://www.lavanguardia.com/local/baix-llobregat/20250709/10871287/apunalado-hombre-prat-esta-critico-teme-vida-asd.html>

Titular de la noticia:

“Los Mossos detienen a un hombre por apuñalar mortalmente a otro al lado de “la zonilla” de El Prat”

La Queixa inclou en Motius: que “la noticia combina un titular alarmista con un enfoque narrativo que prioriza el morbo y resalta aspectos negativos de la víctima sin relevancia judicial. El tratamiento carece de contexto equilibrado y contribuye a general una percepción estigmatizadora”. I en Observacions assenyala: El titular prioriza el impacto emocional sobre el rigor informativo, y el contenido incluye detalles innecesarios que afectan a la dignidad post mortem de la víctima, fomentando estereotipos negativos”.

La notícia destaca que tant agresor com víctima “tenían múltiples antecedentes policiales”, però no els identifica, i descriu així la zona: “según fuentes cercanas a la investigación, no se trata de uno de los enclaves más conflictivos del área metropolitana de Barcelona, sin embargo, tampoco es una balsa de aceite. No son infrecuentes problemas de convivencia por ruido, tampoco las peleas en algunos de sus bares y los trapicheos”. Afegeix per donar força a aquesta idea que l’Ajuntament “ha confirmado que desde el pasado 1 de junio hay un refuerzo policial para salvaguardar la convivencia en esta zona”.

AL·LEGACIONS

Pel que fa a les al·legacions, només s'han rebut les de *El Llobregat* i les de *La Vanguardia*.

1. Al·legacions de *El Llobregat*

Aquest mitjà diu en les seves al·legacions que la informació publicada es basa en 4 pilars:

a) Fonts policials, contrastades, i cita els Mossos d'Esquadra, la Divisió d'Investigació Criminal de la Regió Policial Metropolitana Sud, en concret una nota de premsa, que adjunta, i trucades telefòniques al responsable de premsa de guàrdia dels Mossos. Posa de relleu en aquest punt de les al·legacions, que la jurisprudència espanyola reconeix la presumpció de veracitat dels informes emesos pels funcionaris públics amb autoritat, llevat prova en contra.

b) En el segon punt s'assenyala que les mencions als antecedents penals de les dues persones implicades es donen com a context rellevant per a la comprensió del crim. Consideren que en cap moment es fa un judici moral sobre les persones ni es pretén estigmatitzar la memòria de la víctima. Mencionen un "ajuste de cuentas" com a hipòtesi formulada per les autoritats competents en el marc de la investigació, i s'indica que la causa de exacta continua sent objecte d'investigació.

c) Respecte al sensacionalisme i respecte a la dignitat de les persones, les al·legacions addueixen que es tracta de transmetre de manera comprensible la gravetat dels fets, però sense recórrer a exageracions ni amb ànim de generar alarma. Es repeteix que la informació es limita a la que es disposava en aquell moment, procedent de fonts policials i es recorda el dret a la informació reconegut a l'article 20.1.d) de la Constitució Espanyola i la jurisprudència del Tribunal Constitucional (es citen les sentències 53/2006 i 139/2007).

d) I pel que fa a la presumpció de veracitat i cobertura mediàtica, a les al·legacions *El Llobregat* recull que la notícia es va publicar en altres Mitjans con *Metròpoli Abierta*, *El Caso* o *La Vanguardia*, la qual cosa evidencia al seu parer la consistència i fiabilitat de les dades publicades.

En definitiva, *El Llobregat* considera que la notícia compleix els principis del Codi Deontològic de la professió periodística incloent-hi veracitat, rigor, respecte a la dignitat de les persones i responsabilitat informativa.

2. Al·legacions de *La Vanguardia*

Pel que fa a les al·legacions de la *Vanguardia*, aquest mitjà diu que “en cap moment, ni versió de la notícia es va donar cap detall personal de la víctima o agressor; tampoc es va fer al·lusió ni insinuar ètnia o origen de cap d’ells, i que tampoc es van donar detalls morbosos de l’agressió mortal.

També es relacionen els diferents titulars que es van anar posant a la notícia conforme evolucionava i es coneixien més detalls: “Apuñalado un hombre en El Prat: está en estado crítico y se teme por su vida” (9,50h.) “Muere un hombre apuñalado en El Prat. Detenido el presunto asesino” (15.13h.) fins arribar al definitiu a les 17.50h. “Los mossos detienen a un hombre por apuñalar mortalmente a otro en “la Zonilla” de El Prat”.

Respecte als punts concrets del Codi que suposadament s’han vulnerat, *La Vanguardia*, sense adonar-se que els articles citats no es corresponen amb l’establert pel Codi Deontològic i seguint el que consta en la denúncia, diu el següent:

Art. 2. Veracitat i rigor:

No ens costa ni veiem arguments en l’exposició que indiquen que cap de les dades contingudes a la informació fos correcta o imprecisa

Art. 4.: Respecte a la dignitat i drets humans:

No veiem la relació amb la informació publicada: Un home va matar a un altre a El Prat de Llobregat i en vam informar, sense fer cap menció la ètnia, races, ni cap tres classificatori dels protagonistes de la informació

Art. 7. Evitar la discriminació i estigmatització:

En cap de les versions de la informació es va fer menció a ètnies, races ni cap tres classificatori del la víctima i l’agressor de la informació. Sí que s’afirma, i ens sembla rellevant en tractar-se d’una agressió mortal, el següent:

“Tanto el agresor como la víctima tienen múltiples antecedentes policiales. De hecho el presunto homicida ha pasado por la cárcel anteriormente”.

També se afirma i també ens sembla rellevant donat que la policia local ha reforçat la presència policial, el següent:

“Según fuentes cercanas a la investigación, no se trata de uno de los enclaves más conflictivos del área metropolitana de Barcelona. Sin embargo, tampoco es una balsa de aceite. No son infrecuentes problemas de convivencia por ruido, tampoco las peleas en algunos de sus bares y los trapicheos. Sin ir más lejos, el Ayuntamiento de El Prat ha confirmado que desde el pasado 1 de junio hay un refuerzo policial para salvaguardar la convivencia en esta zona”.

Art. 8. Evitar el sensacionalisme:

No identifiquem elements morbosos, escabrosos o sensacionalistes en la informació

Art. 12. Protecció de víctimes i persones afectades:

Com hem dit, la informació no aporta en cap moment cap element identificador de les persones afectades. Sí s'aporten dades rellevants en relació a la informació com els antecedents policials d'aquestes persones i la situació de conflictivitat del barri, que ha obligat a l'ajuntament a reforçar la presència policial.

PONÈNCIA

Estem davant una queixa pel tractament rebut per diferents mitjans de comunicació d'un mateix fet: l'assassinat d'un home per part d'un altre en El Prat de Llobregat el passat 9 de juliol de 2025. La denúncia considera que en el tractament informatiu s'han vulnerat, en tots els casos, els articles 2, 4, 7, 8 i 12, però com es posa de relleu més amunt, els epígrafs que la persona cita com articles vulnerats no es corresponen amb els criteris del Codi Deontològic, la qual cosa pot ser deguda a un error de la persona que interposa la denúncia. Tanmateix, en les alegacions rebudes no es fa menció a aquest aspecte, per la qual cosa es dedueix que s'han limitat a contestar segons els epígrafs que consten en la queixa.

Tots els mitjans denunciats han abordat aquest esdeveniment sota l'epígraf de "Successos", i han il·lustrat el text amb fotografies o bé del lloc on va succeir el fet, o bé de imatges o detalls dels Mossos d'Esquadra. En cap cas es pot identificar cap persona concreta. Tampoc s'identifiquen els implicats en cap de les notícies.

Un succès és, periodísticament parlant, un esdeveniment luctuós, de certa gravetat, habitualment imprevist i que té a veure amb fets delictius, assassinats, accidents, fets curiosos i en general assumptes de relativa importància que no tenen un seguiment continuat. Segon Roland Barthes, el succès “*és una informació immanent, que conté en si mateix tot el seu saber. No és necessari saber res del món per consumir un succès, que no remet formalment a res fora de si*” (Barthes, 1967). En francès es diuen “faits divers”, la qual cosa apunta a assumptes menors, que no tenen un transfons polític o social que els expliquin.

El succès és un fet episòdic, un relat total, sense context històric o social i per entendre el qual no cal tenir cap coneixement previ. Solen ser breus i tenen habitualment fonts policials, judicials o de testimonis presencials. El fet que ha donat peu a la denúncia seria un exemple típic de “succés” i així l’han abordat tots els mitjans citats. No vol dir que els fets que es relaten en un succès no tinguin context social o històric, però el relat que es fa conté tota la informació que cal saber per entendre’l. Contesta totes les preguntes bàsiques d’una notícia: qui, què, on, quan, com i perquè? En el cas que ens ocupa, tots els mitjans han contestat aquestes preguntes: qui (un home) què (assassina a un altre), on (a El Prat), quan (el 9 de juliol de 2025), com (a ganivetades), i com que la notícia ha de intentar donar la causa, sembla que trobin el perquè en un “ajuste de cuentas” o “rencillas personales entre los implicados”, respostes que son insinuades per la policia, donada “la conflictividad” del barri i el presumpte “trapicheo” de droga. I aquí s’acaba el tema. Aquesta mena d’esdeveniments no tenen seguiment ni continuïtat, i tampoc es busca proporcionar un context social que els expliquin.

La informació donada, per tant, és certa i verídica, i ha estat proporcionada per una font oficial amb credibilitat (els Mossos), i el responsable de premsa del cos policial, que en principi tenen presumpció de veracitat, com al·lega *El Llobregat* en el seu escrit d’al·legacions.

A partir d’aquesta informació bàsica certa, els mitjans posen de relleu aquells detalls que han considerat més rellevants i cridaners, bé en el titular o bé en el cos de la notícia. Per exemple, *El Caso* destaca en el titular com es produeix l’assassinat: “a cuchilladas”, que no és fals, però que conté una certa dosi d’escabrositat i sensacionalisme. *Barna Diario* per la seva part opta per destacar que un home “ha sido apuñalado”, (cosa verídica) i *El Confidencial* destaca que la víctima és “multireincidente”, dada que sent certa segons les fonts policials, pot induir a atorgar

més importància a aquesta circumstància que al fet que hagi estat assassinat, i en certa manera es podria deduir que es busca una justificació pel crim. *El Debate* també contribueix al sensacionalisme al posar també com a titular el com: “a cuchilladas” y *El Llobregat* porta al titular que el crim ha tingut lloc “entre delincuentes”. *Metrópoli Abierta* qualifica l’assassinat amb l’adjectiu “brutal”, absolutament innecessari, doncs no hi pot haver cap crim que no sigui brutal.

Dos diaris mencionen la nacionalitat de la víctima i agressor (*El Caso*, *El Debate*) i en un cas es cita només la nacionalitat de la víctima i es diu que l’agressor “también es un ciudadano de El Prat” (*El Llobregat*). Cal afegir que la Nota de Premsa feta pública pels Mossos d’Esquadra no cita la nacionalitat dels implicats.

Tots els textos posen de relleu els antecedents policials tant de la víctima com de l’agressor, i la situació de conflictivitat i rivalitat en què situen l’esdeveniment, la qual cosa porta al lector a fer-se una imatge negativa del barri. Tota aquesta informació no consta en la Nota de Premsa dels Mossos, i és presumible que el tema dels antecedents així com la conflictivitat del barri fos comunicada pels serveis de premsa de policia i Ajuntament en les posteriors trucades telefòniques dels mitjans per completar la informació (així ho manifesta per exemple el text d’al·legacions de *La Vanguardia* quan afirma: “*el Ayuntamiento de El Prat ha confirmado que desde el pasado 1 de junio hay un refuerzo policial para salvaguardar la convivencia en esta zona*”).

No tots els habitants d’aquesta zona de El Prat són delinqüents, però de la lectura d’aquestes notícies, de la manera com presenten els fets i al·ludeixen als implicats i a l’entorn es dedueix que és un barri conflictiu on habitualment es trafica (“trapichea”) amb droga. En conjunt totes les notícies estan esbiaixades cap al sensacionalisme que pot induir a incentivar l’estigma de tot un barri. Té raó la denúncia en considerar que alguns detalls no són necessaris per a entendre el fet, i malgrat estar emparats per les fonts policials i ser verídics, el to general presenta els implicats com a delinqüents rivals, aspecte que preval per damunt del fet que un home ha estat assassinat. No es tracta de negar la realitat, però tampoc d’exagerar-la.

Entenem per tant que els mitjans no han incomplert cap dels criteris del Codi Deontològic: La informació és veraç i està fonamentada per les fonts policials i l’Ajuntament de El Prat. (Art. 2). S’han usat mètodes lícits i dignes per obtenir la informació (Art. 4). No hi ha conflicte d’interessos (Art. 7), no s’han utilitzat en profit

propi informacions privilegiades (Art. 8) i s'han respectat la integritat de les persones i la seva integritat física i moral (Art. 12). Aquest és l'únic article que podria haver estat vulnerat perquè menciona la nacionalitat dels implicats, però la nacionalitat es cita tant en el cas de l'agressor com de la víctima, i no sembla que hi hagi intenció de "discriminació" pel fet de mencionar-les.

Per les explicacions de la denúncia en "Motius" i "Observacions", més aviat la queixa sembla estar relacionada amb **el criteri 9 (Respectar el dret a la privacitat:** en el sentit de "No danyar de forma injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort"), i **el criteri 10 ("Salvaguardar la presumpció d'innocència:** tota persona acusada o imputada d'un delicte té dret a la presumpció d'innocència en les informacions i opinions sobre procediments penals. El respecte i la protecció d'aquest dret són vigents des de l'inici de les actuacions policials fins que es provi la culpabilitat en un procés que gaudeixi de les garanties necessàries".

Aquest dos criteris 9 i 10 no han estat citats com a vulnerats en la queixa, però la informació referida als antecedents penals dels implicats, així com la menció de la multi reincidència de la víctima són dades comprovades que no posen en qüestió ni la seva privacitat ni la seva presumpció d'innocència. Malgrat la informació pugui ferir els sentiments de familiars i parents dels implicats, no es pot dir que no sigui verídica.

Segons els "Motius i Observacions" que reiteradament es posen de relleu en la queixa podrien estar relacionats amb les Recomanacions de l' **Annex F del Codi**.

Segons l'Annex F. Recomanació sobre la cita de nacionalitats i ètnies. Es considera que la utilització de la nacionalitat o les referències a llocs de procedència en els titulars pot ser discriminatori, raó per la qual "si el mitjà considera que la nacionalitat dels protagonistes és noticable, i per no fomentar en el receptor impulsos discriminatoris, el CIC recomana que aquesta dada s'esmenti sempre, siguin d'on siguin els autors dels fets descrits". En aquest cas s'esmenta la nacionalitat dels dos implicats, però no en el titular, sinó en el cos de la notícia.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El CIC considera que els mitjans citats a la queixa no han vulnerat cap dels criteris del Codi Deontològic aplicables a aquest expedient (criteris 9, 10 i annex F).

Malgrat tot, insta als mitjans a observar amb escrupolositat l'estipulat en l'Annex F. del Codi pel que fa a la menció en les informacions de nacionalitat i ètnies, així com evitar el sensacionalisme i la simplificació, sempre intentant que la informació estigui contextualitzada amb la intenció *“d'oferir una visió àmplia i plural de la notícia que permeti una millor interpretació dels fets”*.

Expedient núm. 26/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa de l'entitat “Fruita amb Justícia Social” per una notícia publicada al diari La Manyana el dia 25/08/2025 per considerar que pot haver vulnerat el Codi Deontològic per informar sobre un acte delictiu destacant l'ètnia de la víctima quan no era rellevant per la notícia.

ANTECEDENTS

La queixa fa referència a la notícia publicada el dia 25 d'agost de 2025, sobre una baralla amb ferits. El diari La Manyana, diu la queixa, “ha publicat avui una notícia sobre un acte delictiu destacant l'ètnia de l'implicat”. I assenyala, com a motiu de la reclamació, que “l'ètnia de la persona no és rellevant per la notícia i provoca que els ciutadans tinguin una actitud negativa respecte al fet migratori i als immigrants”.

L'escrit denuncia una possible vulneració de la recomanació feta a l'Annex F del Codi Deontològic de la professió periodística, segons la qual *“la utilització per part dels mitjans audiovisuals de paraules i conceptes relacionats amb la nacionalitat o llocs de procedència per designar en titulars a un individu o banda d'individus que han comès actes delictius és discriminatòria”*.

La notícia, publicada a la pàgina 13, es presenta amb el títol: “Ferit greu per un atac amb arma blanca en una baralla als afores del Cotton Club”. I, com a subtítol: “La víctima, un hondureny de 22 anys, acaba a l'Arnau i els Mossos diuen que podria haver-hi 12 involucrats”.

AL.LEGACIONS

El director de La Manyana, senyor Francesc Guillaumet, remet un extens escrit de resposta a la petició d'al·legacions demanat pel CIC. Segons el seu punt de vista, el diari no ha comès cap falta deontològica i, al contrari, el rotatiu té una actitud de respecte cap els immigrants. Ho exposa en els següents termes:

1) Aquest diari té un respecte escrupolós pel Codi Deontològic i per norma general no identifica fets delictius associats amb “nacionalitats o llocs de procedència” si no és necessari per entendre la notícia.

2) Fruita amb Justícia Social parla “d’ètnia” de l’implicat i erra en els dos substantius. Primer, perquè el subtítol no subratlla cap ètnia, sinó la nacionalitat de la víctima. I segon perquè es fa referència a una víctima i no a un implicat o autor dels fets.

3) En el cas que ens ocupa, la víctima és un jove de 22 anys amb nacionalitat hondurenya. Fetes les indagacions corresponents no consta que tingui nacionalitat espanyola, ni NIE, amb la qual cosa es pot parlar d’una persona hondurenya de la mateixa manera que si un català que se’n va a França i pateix ferides en una baralla fora d’una discoteca la premsa francesa farà referència al fet que el ferit és espanyol o català. En paral·lel, quan hi ha un accident als Alps, com tristament va passar enguany, la premsa no parla de muntanyencs en abstracte sinó d’alpinistes catalans, de la Seu d’Urgell o de Ripoll. I quan fa una bona pila d’anys ens vam assabentar que havien assassinat un veí de l’Albi a Tailàndia (un crim comès, per cert, per un català de Manresa) vam parlar de víctima i assassí com a catalans. És discriminatori? No. En cap cas. És donar la informació pertinent quan cal, com diu el Codi Deontològic: “En tot cas, si el mitjà considera que la nacionalitat dels protagonistes és noticiable, i sempre per tal de no fomentar en el receptor impulsos discriminatoris, el CIC recomana que aquesta dada s’esmenti sempre, siguin d’on siguin els autors dels fets descrits.

4) En cap cas diem que un grup d’hondurenys o de sud-americans s’han barallat fora d’una discoteca i que hi ha hagut un ferit. Sinó que el ferit en una baralla en una discoteca de Lleida és un hondureny de 22 anys (una veritat científica que difícilment pot rebatre ningú perquè com hem dit no consta cap permís de residència al país).

5) Intentar fer veure que La Manyana intenta transmetre que la ciutadania tingui una “actitud negativa respecte al fet migratori i als immigrants” és faltar a la veritat. Aquest diari es caracteritza per defensar la immigració i acostuma a anomenar les persones que venen a guanyar-se la vida a Catalunya com a “nous catalans” a la manera de Paco Candel. En aquest cas, insistim, sabíem que la víctima era un ciutadà hondureny sense cap document que acredités la seva residència a Espanya, per la qual cosa no falta a cap principi ètic citar-ne la nacionalitat. Diferent seria si haguéssim dit que era l’agressor afegint-li el seu lloc d’origen (però es dona la circumstància que era el ferit).

6) Perquè quedi constància de quina és la nostra posició envers la immigració us copiem aquí sota una editorial recent sobre la polèmica dels joves migrants no acompanyats. Creiem que aquí està tot dit sobre la posició del diari al respecte més enllà que l'entitat denunciant, Fruita amb Justícia Social, vulgui fer veure el contrari:

NO SÓN MENORS MIGRANTS, SÓN PERSONES. Com era d'esperar (ja feia dies que s'intuïa) el repartiment de menors no acompanyats a les diverses comunitats autònomes ha generat un dur enfrontament entre el Govern de l'Estat i el PP. D'entrada, d'aquest repartiment de menors migrants en queda exempta aquesta vegada Catalunya perquè es considera que ja ha arribat al número que havia d'acollir i per tant es traslladaran a altres comunitats, que han aixecat el crit al cel. El termòmetre també va pujar de to abans d'ahir quan el ministre Ángel Víctor Torres va dir que si alguna comunitat es negava a complir podrien actuar les forces de seguretat. I tot que ahir el ministre va matisar una mica les seves declaracions aquest fet va irritar el PP, que li va respondre que el que correspon a la policia és vigilar fronteres i controlar que no entri immigració il·legal. Pel que fa al fons de la qüestió tot és més complex i l'estira-i-arronsa polític que acostuma a acompanyar qualsevol decisió que pren el Govern no ajuda gaire a resoldre la situació. Perquè en definitiva quan es parla de menors migrants no acompanyats no es parla de números, ni de cupos, ni de res que se li assembli. Es parla de persones. De gent, en aquest cas menors, que han arribat a la Península de forma moltes vegades infrahumana, jugant-se la vida o fins i tot de joves que han perdut els seus pares mentre intentaven entrar a Espanya. Que la immigració s'ha de controlar és un fet perquè evidentment els recursos són els que són i s'ha de vetllar perquè tothom que entri al país pugui tenir unes condicions de vida dignes. Però pel que fa a aquest cas cal resoldre el problema. Dotar de recursos econòmics, socials i assistencials les comunitats per atendre aquests menors i intentar que puguin tenir la vida que per desgràcia no han pogut tenir als seus països. És una qüestió d'humanitat.

PONÈNCIA

La queixa es presenta emparant-se en l'Annex F del Codi Deontològic que fa una sèrie de recomanacions sobre la cita de nacionalitats i ètnies en les notícies publicades als mitjans. Concretament, l'Associació reclamant cita aquest paràgraf:

“La utilització per part dels mitjans audiovisuals de paraules i conceptes relacionats amb la nacionalitat o llocs de procedència per designar en titulars a un individu o banda d'individus que han comès actes delictius és discriminatòria”.

El diari La Manyana al·lega que, amb aquesta norma a la mà, el rotatiu no ha obrat malament, atès que la nacionalitat citada “fa referència a una víctima i no a un implicat o autor dels fets”. I recalca que, en aquest cas, “fetes les indagacions corresponents no consta que [la víctima] tingui nacionalitat espanyola, ni NIE, amb la qual cosa es pot parlar d’una persona hondurenya”. Fins aquí, l’argument és del tot lògic.

Però el raonament es torça -a parer d’aquest Consell- quan el diari compara la cita de la nacionalitat del noi ferit a Lleida amb la informació d’un possible accident d’un català a l’estranger: “Quan hi ha un accident als Alps -llegim a les al·legacions de “La Manyana”-, com tristament va passar enguany, la premsa no parla de muntanyencs en abstracte sinó d’alpinistes catalans, de la Seu d’Urgell o de Ripoll”. I afegeix un altre exemple: “Quan fa una pila d’anys ens vam assabentar que havien assassinat un veí de l’Albi a Tailàndia (un crim comès, per cert, per un català de Manresa) vam parlar de víctima i d’assassí català”.

Creiem raonadament que els casos no són comparables. El factor diferencial entre la notícia objecte de la queixa i els exemples citats és la proximitat. Ni l’accident dels alpinistes ni el crim de Tailàndia haurien tingut rellevància informativa, en el nostre entorn, si els protagonistes no fossin catalans. El valor noticiable dels dos fets, a Catalunya, és que els protagonistes d’ambdues notícies comparteixen el seu origen amb el de la comunitat de lectors del diari. El exemples servirien si el diari que cita la nacionalitat de la víctima del Cotton Club fos un mitjà hondureny i no un rotatiu de Lleida. Entenem que pels lectors lleidatans l’origen hondureny de la víctima no té cap rellevància ni és transcendent en el relat de la notícia.

Per això, aquest Consell considera que citar en un titular l’origen d’un dels protagonistes d’una notícia que parla d’un ferit greu per un atac amb arma blanca, encara que sigui la víctima, pot generar en molts lectors la imatge de que immigració i violència van junts i que acabin associant una cosa amb l’altre. Considerem que malgrat que el Codi Deontològic només fa referència a la cita de l’origen dels agressors i no de les víctimes, la queixa de l’associació “Fruita amb justícia social” té sentit. I compartim el criteri de que no era rellevant destacar en el titular la nacionalitat del jove agredit.

En l’escrit d’al·legacions, el director de La Manyana fa notar amb diversos exemples la preocupació que el diari mostra per la dignitat dels migrants i reproduïx l’Editorial d’uns dies abans, titulat “No són menors migrants, són persones”. La tesi, arran del

conflicte pel repartiment dels menors arribats al país, era que “cal dotar de recursos econòmics, socials i assistencials les comunitats per atendre aquests menors i intentar que puguin tenir la vida que per desgràcia no han pogut tenir als seus països. És una qüestió d’humanitat”.

Certament, llegint el posicionament del diari, no es pot dir que La Manyana tingui una actitud hostil cap als migrants. L’editorial mostra una postura humanista i solidària, si més no pel que fa als menors no acompanyats. Per això -i més enllà del que diu la lletra del Codi Deontològic- creiem que el diari La Manyana pot compartir la reflexió del CIC derivada de la queixa de “Fruita amb justícia Social”: Tot i que la norma només demana no citar l’origen dels agressors, per no assimilar migració i delinqüència, fer explícita la procedència de la víctima d’una baralla -si no és rellevant- també pot ser interpretat com un estigma o una actitud violenta de tot el col·lectiu migrant.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El diari “La Manyana” no ha vulnerat de forma explícita l’Annex F del Codi Deontològic dels Periodistes de Catalunya. Tot i això, el Consell de la Informació de Catalunya vol fer constar que més enllà de la lletra de la norma cal entendre’n l’esperit i s’ha de preservar la dignitat de les persones immigrants i evitar qualsevol referència que pugui estigmatitzar tot el col·lectiu.

Expedient núm. 27/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa contra el periodista i corresponal de La Vanguardia al continent africà, Xavier Aldekoa, per un possible conflicte d’interessos. La queixa es presenta a partir de la seva participació a la secció “jo mai, mai...” del programa *El Suplement* de Catalunya Ràdio, emès el dissabte 6 del passat mes de setembre, i fa referència, tant al programa de ràdio com a l’activitat d’Aldekoa al diari La Vanguardia.

ANTECEDENTS

La queixa, presentada el dia 7 de setembre de 2025, exposa que “el periodista parla d’Angola sense explicar que té interessos comercials” en aquest país ja que “és guia turístic de l’agència de viatges Kananga” que hi ofereix viatges organitzats. Com a

prova aporta un link que remet, actualment, a una pàgina sense contingut, amb el logotip de l'agència Kananga i amb un missatge d'error: "404-Página no encontrada". Quan el contingut era visible s'hi llegia una informació de la pròpia agència sobre un "viatge d'autor" a diversos països africans, on el periodista explicaria la seva experiència als participants.

Aldekoa va intervenir al programa *El Suplement*, de Catalunya Ràdio, el dissabte dia 6 del mes de setembre passat. El que el periodista hi va explicar i, sobretot, el que va ometre -segons el criteri de l'oient-, és el que motiva la segona part de la reclamació.

L'enllaç al programa és aquest:

[El suplement - Xavier Aldekoa: "He acampat a Angola envoltat de fogueres perquè no se'm mengessin els lleons" - 3Cat](#)

L'escrit de queixa fa referència a la realitat d'un país amb un regim dictatorial, on "hi ha molta violència contra les persones que volen manifestar-se" i en el qual "als periodistes locals que aixequen la veu se'ls esclafa". I pregunta: Per què Aldekoa amaga aquesta realitat i no en parla a la ràdio?

El reclamant fa notar que el periodista havia anat a Angola "amb una expedició però no diu que ho va organitzar l'agència Kananga i ho va pagar el govern" d'aquell país. I com a possible explicació, aporta l'enllaç a un article de la publicació digital *TPA*, editada a Luanda, la capital del país, titulat "Inversors i turistes estrangers avaluen la potencialitat de la regió de l'Okavango".

[Investidores e turistas estrangeiros avaliam potencialidades da região do Okavango > TPA ONLINE](#)

Segons aquesta informació, datada el dia 1 d'octubre de 2023, "una delegació de 13 operadors turístics, inversors i periodistes estrangers de França, Itàlia i Espanya ha estat explorant el potencial de la regió de l'Okavango a Angola des de divendres, als municipis de Dirico i Rivungo, a la província de Cuando Cubango". L'objectiu de l'itinerari, sempre segons *TPA* és "promoure el turisme, identificar possibles oportunitats de negoci i atraure més inversors". I explicava, també, que la delegació internacional estava coordinada per Miquel Ribes, director de l'agència Kananga.

Xavier Aldekoa surt citat dues vegades en l'article:

"Un dels membres de la delegació, Xavier Aldekoa, periodista del diari espanyol "La Vanguardia" i de National Geographic, va dir que estava content de ser a Angola per segona vegada amb la responsabilitat de promoure el potencial turístic i de biodiversitat més enllà de les seves fronteres".

“Xavier Aldekoa va destacar que aquesta és una oportunitat única per conèixer i donar a conèixer el potencial d'Angola, ja que pràcticament no està explorat, cosa que desperta una curiositat genuïna entre els turistes i els operadors turístics”.

L'escrit de queixa conclou amb una pregunta referida a Aldekoa: “Ja treballava per Kananga quan escrivia sobre la polèmica que va causar aquesta empresa?” I aporta aquest enllaç: <https://shorturl.at/RAu3R>.

La pregunta (queda clar a l'accedir a l'enllaç) fa referència a una informació publicada per Aldekoa a La Vanguardia, l'agost de 2023, sobre el rescat d'uns turistes, la majoria catalans, que van quedar atrapats al nord-oest d'Etiòpia per una revolta de la guerrilla local contra el govern del país. El viatge l'havia organitzat l'agència Kananga.

AL·LEGACIONS

Tal com és preceptiu, el Consell de la Informació de Catalunya ha demanat al·legacions a Catalunya Ràdio, com a mitjà citat en la queixa, i al propi Xavier Aldekoa, a través del diari La Vanguardia on exerceix com a corresponsal. L'explicació del periodista és extensa. Creiem que resumir-la podria distorsionar el sentit de les seves paraules i reproduïm íntegrament el seu escrit:

“A continuació exposo les al·legacions després de rebre una suposada vulneració del codi ètic per part meva durant la secció “Jo mai, mai” que realitzo al programa el Suplement de Catalunya Ràdio els dissabtes a les 11h.

1.- En primer lloc, rebutjo totalment els motius de la queixa on se m'acusa “d'amagar” la situació d'Angola. La queixa que m'heu fet arribar diu així: “Al país sempre hi ha governat al mateix partit, hi ha una dictadura, la gent passa molta pobresa, hi ha molta violència contra les persones que volen manifestar-se als periodistes locals que aixequen la veu se'ls esclafa...”. Més enllà de que el to de la secció no és de denúncia i en ella parlem d'anècdotes de viatges amb un caire menys seriós, m'agradaria demostrar la falsedat d'aquesta acusació a partir de diverses intervencions en aquest mateix programa.

A l'inici del programa, en Roger Escapa parla d'un país marcat per la guerra i jo reitero que “allà no hi ha hotels, no hi ha carreteres, no hi ha absolutament res”.

En el minut 10:10. Parlo de les “cicatris de la guerra” o que “hi ha tancs rovellats...”. A continuació parlo de la història de conflicte i influència de la Guerra Freda al país. Al minut 11'27” explico que aquesta zona del sud-est d'Angola de la qual parlem va estar durant anys, cito textualment, “desemparada i oblidada perquè era la seu del gran

enemic (del govern)” i explico que “durant dècades no s’ha invertit, no hi ha carreteres, no hi ha infraestructures”.

Al minut 12’35” parlo de l’estat de repressió al país quan dic que el partit de l’oposició té molt de suport però la gent no s’atreveix a dir-ho. Cito textualment: “(Unita) continua tenint suport, sense que t’ho diguin, perquè no ho diuen en veu alta, ho xiuxiuegen, però aquesta regió té encara aquesta rancúnia de que el govern, que està molt lluny, a Luanda, té oblidada tota aquesta part, que és salvatge, que és preciosa, que és un paradís, però sí, és veritat que la gent és molt molt pobre”.

Al minut 16’17”, dic: “Angola és un país de carreteres trencades. Sobretot aquesta zona del sud-est. És un país que va quedar destruïdíssim per la guerra. És un país ric, que té petroli, però que ha estat molt de temps devastat. Amb moltes mines antipersones a molts llocs i on la pobresa forma part també del dia a dia. Es que parlar de carreteres es quasi enganyar, en molts llocs són pràcticament camins...”.

Finalment, al minut 20:32 parlo de la meva primera vegada a Angola, i explico que vaig anar a cobrir les eleccions al 2012 i parlo de que Luanda va ser molt de temps la capital més cara de món i de que l’economia es basa quasi únicament en el petroli. Explico fins i tot un incident en el que ens van intentar robar.

M’agradaria afegir que treballo com a corresponsal a l’Àfrica des de fa quasi 25 anys i sempre he explicat la situació als diversos països africans sense cap tipus d’influència de governs, grups rebels o grups de pressió. En el cas d’Angola, he publicat diversos reportatges sobre el país on he escrit sobre la pobresa o la manca de democràcia al país. Adjunto al final del document els diversos links al llarg dels anys i retalls dels textos on es veu clarament el que argumento.

2.- En segon lloc, rebutjo i nego les observacions on m’acusa que el govern d’Angola em va pagar l’expedició. Això és fals. Mai he rebut ni un sol cèntim del govern d’Angola ni de cap govern africà. Tot i que l’agència Kananga va donar suport logístic al viatge, es tractava d’un viatge de prospecció primer i de gravació després d’un documental que estic realitzant amb la meva productora Azania (obrirà un festival a Barcelona a finals d’octubre) i per realitzar reportatges per La Vanguardia. En cas de ser necessari, puc presentar les factures dels vols i la resta de pagaments realitzats. Durant el programa, no amago en cap moment que formo part d’una expedició de conservacionistes, investigadors, on van venir periodistes anglesos, però no és cert que el govern d’Angola em pagués res i menys que això em portés a no criticar la situació, cosa que ja he demostrat anteriorment que també és absolutament falsa.

3.- *Entre les acusacions, també s'apunta que treballo com a guia turístic a Angola. Això també és fals. Mai he treballat de guia i el link que aporta com a prova és un viatge que realitzaré a finals d'octubre per Zimbabwe, Botswana, Namíbia i una sola nit a Angola, en les meves vacances, com a escriptor-periodista acompanyant a un grup de turistes que estaran liderats per un guia de Kanaga. La meva feina serà compartir les meves experiències com a periodista i l'acord amb l'agència és que pugui recopilar informació del que consideri oportú al marge del viatge del grup per poder realitzar posteriorment reportatges pel meu diari La Vanguardia. A més de que es tracta d'un viatge que encara no ha passat i per tant, posterior a la queixa i suposada vulneració del codi deontològic, és una pràctica remunerada que han fet anteriorment altres periodistes [cita el nom de dos periodistes] com i, en la meva opinió, en cap cas posa en dubte el meu rigor o imparcialitat per parlar de la realitat o dels governs africans. Evidentment, trobo molt exagerat dir que això són "acords comercials amb Angola". És fals.*

CONCLUSIÓ.

No només nego totalment les acusacions de manca de rigor i de vulneració del codi deontològic, també em semblen indignants i ofensives. Porto quasi 25 anys treballant com a corresponal a l'Àfrica, amb un cost alt a nivell personal i professional, i mai en tota la meva carrera m'havien acusat d'una qüestió similar. Em sembla greu que es doni volada a aquest tipus de queixes, sincerament. No només explico la situació de pobresa i manca de llibertat d'Angola al propi programa de Catalunya Ràdio que ha portat a un oient a fer una queixa on ell m'acusa falsament del contrari, és que ho he fet durant desenes de reportatges i llibres en els darrers anys. Que sense proves m'acusi d'haver rebut pagament del govern d'Angola, és delirant.

Desconec si té relació amb aquesta queixa, però en els articles que vaig publicar a La Vanguardia sobre la mort a Barcelona de l'ex president Dos Santos, vaig rebre pressions per part de l'entorn del govern angolès per haver donat veu a les acusacions d'una de les filles que argumentava que el seu pare havia estat assassinat per l'executiu angolès. Aquesta queixa podria ser perfectament un intent de pressionar o castigar aquella informació contrària al govern actual del país. Podria no ser, per tant, una acció inofensiva o innòcua.

<https://www.lavanguardia.com/internacional/20220717/8413331/litigio-restos-dos-santos-rey-angola-barcelona.html>

Més enllà de que al llarg dels anys la meva feina ha estat reconeguda en diverses ocasions i destacada com a exemplar per companys de professió i institucions

diverses, considero que aquesta acusació en el marc d'una secció del Suplement de Catalunya que té un to distès i d'anècdota de viatges hauria d'haver estat suficient per no admetre a tràmit aquest qüestió i desestimar-la".

Adjunt a les al·legacions, Xavier Aldekoa remet un annex amb una seqüència d'exemples per justificar la seva independència al llarg de la carrera com a periodista i contradir les acusacions que conté la queixa presentada davant el CIC.

“ANNEX: *A continuació, els diversos links i extractes on es demostra sense cap mena de dubte que durant la meua carrera he explicat la realitat d'Angola sense intentar amagar cap situació de pobresa, corrupció o manca de llibertats:*

“El mandatario africano con más años en el poder junto a Teodoro Obiang, presidente de Guinea Ecuatorial, tiene el control de varias compañías y amasa una de las mayores fortunas del continente. Según Forbes, su primogénita no le va a la zaga. Isabel Dos Santos es actualmente la mujer más rica de África, con una fortuna de 3.100 millones de dólares.”

“Para la oposición, oenegés y varios defensores de los derechos humanos, Isabel Dos Santos es el mayor ejemplo de nepotismo en un país rico en recursos naturales, pero donde dos tercios de sus 24 millones de habitantes vive con menos de dos dólares diarios”.

“Un artículo titulado “La chica de papá: cómo una princesa africana amasó 3.000 millones de dólares en un país que vive con dos dólares al día”, firmado por el periodista angoleño Rafael Marques de Morais, señaló que la fortuna de Isabel se ha construido sobre dos pilares: con participaciones en compañías extranjeras que necesitan permisos para operar en Angola o a través de empresas concesionarias, creadas ex profeso por su padre y presidente. “Su historia es una rara ventana en la misma trágica narrativa que se apodera de los países ricos en recursos naturales en todo el mundo”, apuntaba”.

“Sus simpatizantes dicen de Isabel Dos Santos que su éxito nace de su ambición y el buen olfato para los negocios. Sus detractores, que su imperio está levantado sobre el expolio de los enormes recursos de Angola y gracias a una línea directa con el palacio presidencial. Y que esa conexión no huele bien: en el ranking de corrupción de Transparencia Internacional, Angola ocupa el 163 de 168 países”.

La Vanguardia, 2016:

<https://www.lavanguardia.com/edicion-impres/20160313/40391589483/la-princesa-de-angola.html>

“La reserva natural Luengue-Luiana, una región del sureste de Angola del tamaño de Catalunya, prácticamente despoblada, sin carreteras asfaltadas ni hoteles ni turistas, es una de las últimas zonas inexploradas y vírgenes de África”.

“La violencia explica en buena parte la reclusión de Angola. De 1975 al 2002, la ex colonia portuguesa sufrió la guerra más larga de continente africano tras enlazar la lucha por la independencia con una contienda civil con influencia de la Guerra Fría que dejó 1’5 millones de muertos, 4 millones de desplazados y un país devastado y desconfiado, prácticamente cerrado al resto del mundo, con uno de los visados más complicados de conseguir del continente. Además, las enormes reservas angoleñas de petróleo, que representa el 95% de los ingresos por exportaciones y el 75% de los ingresos estatales, permitió al ex presidente José Eduardo Dos Santos, en el poder durante 38 años desde el fin de la guerra hasta 2017, fiarlo todo al oro negro, sin necesidad de diversificar la economía”.

La Vanguardia (2024):

<https://www.lavanguardia.com/vida/20241027/10052840/penultimo-secreto-salvaje-africa.html>

“La motivación política y una larga enemistad están en la raíz del desencuentro. Tras ser nombrado por Dos Santos como su sucesor en el 2017, el presidente Lourenço pasó de ser el delfín de su padre político a liderar una campaña anticorrupción contra los ultramillonarios hijos del expresidente. Para Tchizé, la cercanía de unas disputadas elecciones el 24 de agosto empujan al líder angoleño a querer usar políticamente la figura de su padre en un funeral de Estado que aparente una “falsa unidad”.

La Vanguardia (2022):

<https://www.lavanguardia.com/internacional/20220717/8413331/litigio-restos-dos-santos-rey-angola-barcelona.html>

“...Angola escoge hoy presidente en unos comicios criticados por la falta de transparencia según la oposición y que son claves para la credibilidad del país como futura potencia continental. Aún así hay pocas dudas sobre quien será el vencedor. Tras lograr el 82% de los votos hace cuatro años, la victoria del Movimiento Popular

por la Liberación de Angola (MPLA) parece segura y José Eduardo Dos Santos, el segundo líder

africano más antiguo, con 32 años en el poder, tras Teodoro Obiang en Guinea Ecuatorial, seguiría al frente del país. Un paseo por la capital, Luanda, confirma por qué: la propaganda electoral con la cara del presidente está por todas partes. Camisetas, gorras, plazas, farolas y fachadas de edificios están forradas con el rostro del candidato favorito. Al resto hay que buscarlos casi con lupa. La engrasada maquinaria del principal partido, y su poder de financiación con olor a petróleo, impiden que la oposición coja músculo. Ayer un miembro del partido gobernante lo admitía con cierta retranca: "Las elecciones serán limpias... no necesitamos hacer trampa para ganar".

"Esa es otra estampa de Luanda. Miles de chabolas se desparraman en los alrededores de una capital que construye sin parar. En el centro de Luanda, centenares de grúas y obreros -la mayoría chinos- muestran con rascacielos la buena salud de la economía angoleña. Aunque sea sólo para unos pocos: según el Banco Mundial, el 5% de la población acumula el 60% de la riqueza. Y aquí eso es mucho dinero. En Angola, segundo productor de petróleo de África después de Nigeria, el oro negro aporta el 90% de las exportaciones y genera el 80% de los ingresos del Gobierno (...) Luego el fondo será el mismo: ganará Dos Santos".

La Vanguardia (2012):

<https://www.lavanguardia.com/internacional/20120831/54345262974/angola-urnas-confirmar-despegue-economico.html>

Al seu torn, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) presenta també un escrit d'al·legacions on explica que "la secció *Jo mai, mai...* versa sobre anècdotes de viatges" i que, setmanalment, "cada dissabte el Xavier Aldekoa ens acosta les seves peripècies pel continent africà i la resta del món". A continuació -i en els mateixos termes que ho fa el periodista- respon a l'acusació explicant que, malgrat el to distès del programa, no s'ha amagat la realitat del país, tal com denuncia la queixa. I aporta, minut a minut, les dades revelades al programa per rebatre l'acusació. En conjunt, l'escrit de la CCMA és molt semblant al del periodista i no aporta cap més dada nova rellevant.

PONÈNCIA

La queixa es presenta adduint un possible conflicte d'interessos. Literalment, el reclamant ho fa amb aquesta pregunta: “Publicitat i periodisme es barregen?”

El Criteri 7 del Codi Deontològic, que és el que regula aquest conflicte, estableix que:

No es poden acceptar mai retribucions o gratificacions de tercers per promoure, orientar o publicar informacions i opinions. La recepció d'obsequis promocionals o commemoratius no pot ultrapassar el criteri estricte de la cortesia, segons els barems establerts per les organitzacions periodístiques. Tampoc no és admissible simultaniejar l'exercici del periodisme amb altres activitats remunerades que posin en perill els principis de veracitat i independència.

Cal rebutjar les fórmules de promoció o publicitat sota l'aparença deliberada d'informacions periodístiques.

Com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció.

Al final de les seves alegacions, Aldekoa manifesta un cert desacord amb l'admissió a tràmit de la queixa i diu que el CIC l'hauria d'haver desestimat. L'escrit del reclamant està basat en sospites i en documentació que les pretenen avalar. És cert que a l'espai “Jo mai, mai...” de Catalunya Ràdio que serveix de motiu per presentar la reclamació, Aldekoa no silencia la realitat d'Angola. I també és cert que la queixa no aporta cap prova concloent. Però els links adjunts deixen entreveure una relació entre el periodista i l'agència Kananga capaç de ser entesa com un conflicte d'interessos. I en un moment en què el periodisme dels grans mitjans col·lideix massa sovint amb missatges de digitals anònims que no contrasten el que diuen, amb comentaris sense filtre a les xarxes i amb intoxicadors sense ètica, és important preservar la credibilitat del periodisme que públicament defensa el Codi Deontològic. És el cas de la CCMA i també de La Vanguardia que, recentment, en més d'una ocasió han defensat la validesa del Codi Deontològic. L'admissió de la queixa no pressuposa una reprovació sinó la garantia de que les sospites seran analitzades i se'n donaran públicament explicacions. Perquè la transparència sempre és millor que els rumors i les conjectures.

Les sospites transmises per la queixa eren una possible connivència entre el periodista, l'agència de turisme Kananga i l'establishment d'Angola. I, com a conseqüència, el silenci sobre els temes conflictius del país. No obstant, vistes les

al·legacions del periodista i del mitjà i analitzada la trajectòria professional d'Aldekoa a través dels exemples que aporta en el seu escrit en i d'altres cròniques publicades al diari La Vanguardia, aquest Consell observa que:

1. No és cert que Xavier Aldekoa silenciï en les seves cròniques la realitat social d'Angola ni la naturalesa dictatorial del seu règim governamental.
2. Que un periodista acompanyi una delegació comercial internacional en un país estranger (com informa la publicació TPA inclosa a la queixa) entra dins de la normalitat professional d'un corresponsal. I si la delegació està encapçalada pel representant d'una empresa radicada al mateix país del mitjà pel qual treballa el periodista, encara te més sentit. D'aquesta actuació no se'n pot desprendre automàticament un conflicte d'interessos
3. No queda acreditada en cap moment l'afirmació inclosa a la queixa de que el viatge del periodista el pagués el govern angolès. Aldekoa ha posat a disposició d'aquest Consell les factures que ho demostren.
4. Tampoc és cert que el periodista objecte de la queixa sigui guia turístic de l'agència Kananga, tal com assegura la queixa. Val la pena recordar que Aldekoa, al punt 3 del seu escrit, reconeix que col·laborarà pròximament en un viatge de l'agència citada i explica què hi farà: *"La meva feina serà compartir les meves experiències com a periodista i l'acord amb l'agència és que pugui recopilar informació del que consideri oportú al marge del viatge del grup per poder realitzar posteriorment reportatges pel meu diari La Vanguardia"*. Aquest Consell entén que la relació del periodista amb l'agència de viatges s'estableix com el contacte amb una font d'informació i no té el caire d'una relació ni comercial ni laboral. Treballar en entorns geogràfics o polítics tant diferents als del nostre entorn, sovint canvia la manera d'entendre la relació amb les fonts informatives. Però entenem que aquesta relació no contravé els preceptes del Codi Deontològic ni es pot entendre com un conflicte d'interessos.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El periodista Xavier Aldekoa no ha vulnerat el Criteri 7 del Codi Deontològic ni silenciat la realitat social i política d'Angola, tal com suposa la queixa presentada davant el CIC.

Expedient núm. 28/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa del Sr. J.B. sobre l'aparició de la periodista Mari Pau Huguet en anuncis comercials de *Gestió Vitalici Vivenda*, fet que pot vulnerar el criteri

7 del CD donat que es podria tractar com a conflicte d'interessos al ser professional identificada pel públic com a figura de 3cat.

ANTECEDENTS

En data 16 de setembre de 2025, el Sr. J.B. presenta una queixa davant el Consell de la Informació de Catalunya on fa referència a una possible vulneració del Codi Deontològic de la professió periodística per part de la periodista Mari Pau Huguet, vinculada històricament a TV3 i actualment treballadora del canal.

La periodista apareix com a protagonista en anuncis comercials de **Gestió Vitalici Vivenda**, una empresa privada de serveis financers. Aquesta participació es difon a través de TV3 i altres mitjans de la CCMA. Considera el reclamant que la imatge de Mari Pau Huguet, reconeguda pel públic com una figura vinculada a TV3, es presenta en un context publicitari que l'associa directament a una empresa privada.

Es poden trobar més detalls de la seva participació al següent link:

<https://gestiovitalicivivenda.com/es/visualizacion-en-los-medios/>

El Sr. J.B. argumenta que la participació d'Huguet en publicitat comercial pot generar confusió entre els espectadors, minvant així la confiança en la independència i imparcialitat de TV3 com a mitjà públic. I per tant, considera que la situació podria vulnerar el **Criteri 7** del Codi Deontològic, que estableix que no és admissible simultaniejar l'exercici del periodisme amb altres activitats remunerades que puguin posar en perill els principis de veracitat i independència de la informació. Aquest criteri subratlla també la necessitat d'evitar conflictes d'interessos que puguin qüestionar la credibilitat del mitjà.

També confirma que precedents recents del Consell de la Informació de Catalunya han establert que la participació de periodistes de TV3 en campanyes publicitàries pot vulnerar aquest criteri, en considerar que aquestes activitats poden posar en risc la confiança dels espectadors en la imparcialitat del mitjà.

AL.LEGACIONS

Demanades les corresponents al·legacions, en data 19 de novembre des de la CCMA ens fan arribar la seva resposta que indica el següent:

“El darrer programa presentat per la Mari Pau Huguet a TV3 va ser el desembre de 2008 (fa 17 anys) (TV3, d'entreteniment, no d'actualitat). Des de llavors, de forma puntual, només ha copresentat una cavalcada de Reis juntament amb Paula Alòs al 2022.

Per tant, tot i estar vinculada històricament a TV3, Mari Pau Huguet fa més de 15 anys que no presenta programes de televisió, i la seva imatge entenem que no ha de generar cap confusió ni afectar la confiança dels espectadors en la independència i imparcialitat del mitjà.

La independència i imparcialitat del mitjà són valors a preservar que precisament tenen mesures de protecció en el Llibre d'estil de 3Cat, que limita qualsevol activitat comercial dels professionals de la CCMA vinculats a continguts informatius.

Per tot el que hem exposat, Mari Pau Huguet no simultanieja en cap cas l'exercici del periodisme a TV3 amb altres activitats com la seva participació en aquesta publicitat.”

PONÈNCIA

Per abordar aquesta queixa de manera completa i fonamentada, cal analitzar diversos aspectes relacionats amb el Codi Deontològic i la situació concreta plantejada en aquest cas, així com considerar els arguments presentats per les diferents parts.

El Sr. J.B. argumenta que la periodista Mari Pau Huguet vulnera el Codi Deontològic en tant que apareix com a protagonista en anuncis comercials de Gestió Vitalici Vivenda. Aquest fet seria un possible conflicte d'interessos, ja que Huguet és reconeguda com a professional vinculada a la CCMA, i la seva imatge podria influir en la percepció del públic respecte a la independència i imparcialitat de TV3. Aquest conflicte podria vulnerar doncs el criteri 7 del Codi Deontològic, que fa referència a la separació entre la tasca informativa i qualsevol tipus d'activitat comercial.

Per part de la CCMA s'argumenta que, tot i que ha estat una figura històrica de TV3, fa més de 15 anys que no presenta programes informatius. Per tant, no veuen que la seva imatge associada a publicitat comercial pugui generar confusió respecte a la seva implicació professional amb el mitjà. Així mateix, diuen que no hi ha cap incompatibilitat entre la seva tasca publicitària i la seva trajectòria periodística, ja que en cap moment exerceix el periodisme a TV3 simultàniament amb la seva participació en publicitat.

El Codi Deontològic es refereix en el seu criteri 7 a la separació estricta entre les tasques informatives i qualsevol activitat comercial que pugui comprometre la independència del professional i del mitjà. En aquest context, es considera conflicte d'interessos quan la imatge d'un periodista o professional vinculat a un mitjà de comunicació es fa servir en anuncis comercials, ja que podria generar la percepció de que els continguts informatius del mitjà estan influenciats per interessos externs.

El CIC ja s'ha pronunciat en anteriors ocasions sobre el tema.

(Veure per exemple:

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/12/certificacio_acordPleCIC_212024SS.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/12/certificacio_acordPleCIC_162024SS-1.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/02/certificacio_acordCIC21.2023SS.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio_exp1.22SS.pdf

<https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio-exp-10.22SS.pdf>)

En aquest cas però, podria ser diferent el punt de vista perquè la periodista afectada per la queixa, segons confirma el propi canal, ja no és, des de fa 15 anys, una cara visible dels programes si no que exerceix actualment com a treballadora del servei d'atenció a l'audiència / espectador de CCMA.

Entenem, però, que la imatge de la periodista, donada la seva àmplia trajectòria, segueix vinculada a 3cat. Això podria generar confusió en el públic, que encara reconeix Huguet com una figura associada a la cadena, especialment si l'anunci comercial té una gran exposició mediàtica.

Tenint en compte això, el Consell de la Informació de Catalunya considera que tot i no produir-se una vulneració expressa del criteri 7 del Codi Deontològic, la percepció que tenen els espectadors, al tractar-se d'una figura històrica de TV3, pot generar confusió en l'espectador perquè la seva imatge es percep igualment com a influent en l'àmbit informatiu.

És fonamental que els professionals de la comunicació, especialment aquells amb una trajectòria a mitjans públics, siguin conscients de com la seva imatge pot ser percebuda pel públic i actuar en conseqüència per mantenir la confiança en la independència del mitjà.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El CIC considera que la participació de la periodista Mari Pau Huguet en campanyes publicitàries pot generar confusió en part de l'audiència, atesa la seva identificació històrica amb TV3. Tot i que no s'aprecia una vulneració clara del criteri 7 del Codi Deontològic —atès que la professional no exerceix actualment tasques periodístiques a TV3—, el CIC entén que la seva imatge continua fortament vinculada al mitjà públic.

En aquest sentit, el CIC recomana a la CCMA que revisi de manera més acurada i restrictiva les seves normes relacionades amb la participació de professionals vinculats històricament amb la cadena en campanyes publicitàries o altres activitats que puguin generar dubtes sobre la seva neutralitat o la del propi mitjà.

Expedient núm. 29/2025

ASSUMPTE: Queixa presentada per la senyora N.B., periodista col·legiada contra el periodista, també col·legiat, senyor Rafa Marrasé, director del digital Porta Enrere, que sol cobrir fets de la demarcació de Tarragona, per considerar que es poden haver vulnerat els criteris 1, 2 i 4 del Codi Deontològic pel fet d'haver enregistrat una conversa de caràcter professional que tots dos van mantenir.

ANTECEDENTS

En un correu electrònic enviat al CIC el dia 11 de setembre de 2025 la senyora N.B. afirma que el periodista del digital Porta Enrere va publicar íntegrament una conversa sense advertir-la que en reproduiria el contingut al seu mitjà de comunicació. Considera que no es tractava d'una entrevista sinó d'una conversa per aclarir-li "un tema que desconeixia abans de seure amb ell". Continua dient: *"Li vaig aclarir el que*

volia saber amb total transparència i fins i tot revelant detalls que no hagués explicat d'haver-ho sabut".

La senyora B. considera que per tot plegat han quedat vulnerats els articles 1, 2 i 4 del Codi Deontològic.

Adjunta també un escrit on detalla més els fets així com l'article publicat a "Porta enrere".

ARGUMENTS DE LA DEMANDANT

L'escrit diu el següent:

Després de llicenciar-me en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona em vaig col·legiar i vaig iniciar la meua trajectòria professional al Diari de Tarragona, on vaig exercir durant dotze anys. Des de fa vint-i-dos anys soc funcionària de carrera de l'Ajuntament de Tarragona, primer com a tècnica de comunicació al Gabinet de Premsa. Posteriorment, i durant quatre anys, com a coordinadora del departament, i actualment com a responsable de Comunicació Institucional.

Al llarg d'aquest període he dut la comunicació de quatre alcaldes de tres formacions polítiques diferents, mantenint sempre un compromís ferm amb la transparència, la claredat i l'honestedat professional. Aquest compromís ha estat reconegut pel Col·legi de Periodistes amb l'atorgament de la Petxina Oberta, distinció que considero un dels màxims reconeixements en l'àmbit de la comunicació institucional, i que valoro especialment perquè prové dels companys de professió.

Sempre he defensat que els representants polítics han de poder parlar amb tots els mitjans de comunicació, independentment de la seva línia editorial o ideologia, i he estat sempre disponible per als periodistes, sense limitacions d'horari ni de circumstàncies i, fins i tot, en períodes de vacances.

Tanmateix, vull posar en coneixement del Col·legi uns fets que considero d'especial gravetat i que vulneren el codi deontològic de la professió.

El dia 26 d'agost a les 11.00 h, vaig mantenir una trobada amb el periodista Rafa Marrasé, del mitjà digital Porta Enrere. La cita es va produir arran d'un missatge que ell m'havia enviat el dia anterior, sense que jo conegués el motiu de la trobada.

Durant la conversa, se'm va preguntar per una periodista, i jo, amb total transparència, vaig explicar qui m'havia sol·licitat el seu contacte i amb quina finalitat.

Posteriorment, va transcriure la nostra conversa i publicar íntegrament en el seu mitjà digital sense el meu consentiment.

Considero que aquesta actuació constitueix una greu vulneració dels principis de la professió periodística, atès que el Codi Deontològic estableix de forma clara que els periodistes han d'obtenir la informació per mitjans lícits i dignes. La publicació d'una conversa privada, gravada o transcrita sense consentiment, vulnera la confiança professional i desvirtua els criteris bàsics d'ètica periodística. Per tant, considero que és una vulneració del punt 1, 2 i del punt 4 del Codi Deontològic, ja que "és necessària la utilització de mètodes lícits i dignes per obtenir informació".

El codi també remarca que "un professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat". "Els mitjans han de difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets". Cal remarcar que el periodista sempre s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta, la qual cosa mai va passar perquè desconeixia que allò que li havia explicat amb confiança ho utilitzaria per publicar en un article injuriós.

Per tot el que he exposat, sol·licito que el Col·legi de Periodistes valori aquests fets i actuï en conseqüència davant d'una pràctica que considero contrària als valors de la professió i que atempta contra la confiança i el respecte entre companys.

Reclamo no ser citada en cap altra publicació d'aquest periodista, atès que no exerceixo cap càrrec electe i sempre he desenvolupat la meva tasca en un segon pla, des de la discreció i la professionalitat que el meu lloc de treball exigeix.

En conseqüència, reitero el meu compromís amb una comunicació honesta, transparent i respectuosa, i sol·licito que aquests principis, que han de regir l'exercici de la nostra professió, siguin defensats i preservats pel Col·legi de Periodistes.

En definitiva, només demano el mateix que sempre he ofert: respecte, ètica i transparència. Perquè la nostra professió només té sentit si es construeix sobre la confiança i l'honestedat. I, per part meua, continuaré treballant amb discreció i transparència, perquè aquesta és i serà sempre la meua manera de fer.

Així mateix, la senyora B. facilita l'enllaç per accedir a l'article publicat que inclou la conversa mantinguda amb ella:

[Detectius privats segueixen el fundador de Porta Enrere: el paper de l'Ajuntament de Tarragona i l'alcalde Viñuales - Porta Enrere](#)

AL·LEGACIONS

El periodista que és objecte de la queixa va presentar al CIC un extens escrit amb les seves al·legacions, que es reproduïx a continuació:

Jo, Rafael Marrasé Brull, col·legiat del Col·legi de Periodistes de Catalunya, presento aquest escrit d'al·legacions en resposta a la queixa presentada davant del Consell de la Informació de Catalunya (CIC) per la senyora N.B. (expedient 29/2025).

La queixa presentada per la senyora B. és la primera que rebo en la meua carrera professional, de més de 25 anys treballant en mitjans de comunicació. L'estiu del 2016 vaig posar en marxa el meu propi mitjà, Porta Enrere, dedicat a fer periodisme d'investigació. Des d'aleshores, la feina feta al capdavant de Porta Enrere ha merescut dos premis Ramon Barnils de periodisme d'investigació (anys 2017 i 2020) més una menció especial del jurat (any 2022). A més, he guanyat un premi Mañé i Flaquer (2023), un de l'Ecozine Film Festival de Saragossa (2024) i un del festival Nebrodi de Sicília (2024) per la investigació sobre la importació de residus italians a Catalunya que es va emetre en el documental Insostenible, rere la brossa, que es va emetre al programa Sense Ficcio de TV3 (ara 3cat) el 20 de juny de 2023. Aquella investigació va provocar que, un any i mig després de l'emissió del documental, la Guàrdia Civil detingués, per ordre del jutjat, tota la cúpula directiva de l'empresa Griñó Ecològic. Un dia després d'aquella detenció, Griñó em va demandar a mi i al director del documental. La demanda va ser retirada per l'empresa un parell de dies després. No hi ha hagut cap acció judicial més en contra meua en tots els anys de trajectòria periodística malgrat haver tractat, especialment els últims 9 anys, temes molt delicats.

La motivació de la creació de Porta Enrere i, en general, de la meua dedicació a l'ofici de periodista ha estat sempre la d'explicar la veritat amb el màxim rigor possible. Sovint se m'ha titllat de fer un periodisme dens pel volum de dades i referències que faig servir. Aquesta mena de periodisme només té la voluntat de demostrar d'on surt la informació que es publica i donar solidesa als fets. L'única finalitat és explicar la veritat tal com és.

Sobre la queixa presentada:

Abans d'entrar en detall en la meua resposta a la queixa de la senyora B., només vull fer un primer apunt sobre la pretesa vulneració del Codi Deontològic.

La senyora B. diu que he vulnerat els punts 1, 2 i 4 del Codi Deontològic. Sobre el punt 1 (Informar de manera acurada i precisa), val a dir que tot allò que apareix en l'article és completament cert. Són fets demostrats i que consten en l'article amb tot el detall. Es van contrastar totes les informacions que apareixen en la notícia, parlant amb els

implicats en els fets descrits o aportant els detalls dels documents que demostren la participació d'alguns dels protagonistes en els fets. Inclosa la senyora B.. A més, sobre la trobada entre la senyora B. i aquest periodista, la senyora B. no nega en cap moment que allò que jo vaig fer constar en l'article sigui veritat. Perquè ho és. Aquest és un punt important perquè la veracitat és una part indispensable de la nostra feina. No hi ha opinió en aquell article, sinó una descripció de fets objectivament comprovables.

El punt 2, Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament. No s'han fet servir expressions injurioses ni s'han difós dades imprecises en l'article. De fet, l'article és molt precís en les dates i els fets que es descriuen. Aquest periodista va parlar amb les persones que anaven esmentant els testimonis i les víctimes dels fets descrits per tal de saber si allò que s'havia dit d'elles era veritat. I es va incloure allò que van dir (fins i tot l'agència de detectius). Inclosa la senyora N.B., a qui se li van explicar clarament els fets de tota aquella història i el motiu de les preguntes que li vaig fer.

El punt 4, Utilitzar mètodes lícits i dignes per obtenir informació. Es va parlar directament amb les persones que apareixen a l'article i els documents i publicacions que s'esmenten s'han aconseguit de forma lícita. Quan vaig parlar amb aquelles persones, amb algunes de les quals vaig quedar en persona (com en el cas de la senyora B), sempre em vaig identificar clarament i trucant des del meu telèfon particular (que, a més, consta en el web del mitjà Porta Enrere).

FETS

La queixa de la senyora B. s'emmarca en un article que explica com aquest periodista va ser assetjat i va patir seguiments per part d'uns detectius amb l'objectiu de difamar-lo.

No és la primera vegada, tal com consta en l'article, que aquest periodista pateix difamacions. El primer cas tangible va aparèixer en un document anònim enviat als grups municipals de l'Ajuntament de Tarragona. Aquell document, on es difamava també la cap de Neteja Pública del consistori tarragoní, se centrava en el nou contracte de la brossa de la ciutat, de 234 milions d'euros pels pròxims deu anys.

Va ser aquest periodista qui va destapar públicament l'espionatge al qual s'havia sotmès a la cap de Neteja Pública arran de la licitació i posterior adjudicació d'aquell contracte. Dies després dels articles publicats per Porta Enrere sobre aquell espionatge, apareixia l'anònim on es difamava aquest periodista.

La trobada amb la senyora N.B. es produeix arran de la investigació de l'assetjament d'una sèrie de persones a aquest periodista que escriu aquestes al·legacions i una part

del seu entorn, inclosa una fundació (Jara Barceló) que dona suport a Porta Enrere de fa uns quatre anys i mig.

Va ser una ex col·laboradora de l'esmentada fundació qui va explicar que havia començat a rebre trucades d'un número de telèfon (d'aquells de centraleta, als quals no es pot trucar) on una persona es feia passar per un estudiant que estava fent un treball sobre fundacions. Aquell suposat estudiant només preguntava per la Fundació Jara Barceló i Porta Enrere (la noia havia treballat amb més fundacions).

Aquella ex col·laboradora no havia rebut mai cap trucada d'aquell número de telèfon abans, ni mai ningú li havia fet preguntes sobre la relació entre la fundació i Porta Enrere. És aquesta ex col·laboradora qui lliga caps i diu que comença a rebre les trucades d'aquell número de telèfon l'endemà que la cap de Premsa de l'Ajuntament de Tarragona (o responsable de Comunicació Institucional com es fa constar en l'escrit de la queixa), la senyora N.B., hagués demanat el seu número de telèfon a una periodista que coneix a l'ex col·laboradora de la fundació.

Des que va demanar el telèfon de l'ex col·laboradora, la senyora B. o l'Ajuntament de Tarragona mai van trucar a aquella noia que, en canvi, va començar a rebre trucades insistentment d'aquell número de telèfon. Era el mateix número que havia trucat a aquest periodista que escriu aquestes al·legacions i des del qual uns homes es feien passar per altres persones per quedar personalment amb aquest periodista, tal com s'explica en aquell article del 2 de setembre.

Veient que potser hi podria haver una relació entre les trucades patides per l'ex col·laboradora i el fet que la senyora B. hagués demanat el seu telèfon (i que mai l'hagués trucat), i que la noia l'havia citat expressament la responsable de Comunicació Institucional de l'Ajuntament de Tarragona, aquest periodista va fer allò que s'ha de fer sempre, contrastar la informació, és a dir, parlar amb la persona que havia estat citada: la Sra. B..

Per això vaig quedar amb la senyora B.. Sempre que ho he fet anteriorment, que ha estat en comptades ocasions des que vaig crear Porta Enrere, ha estat per temes estrictament professionals.

«Un professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat», cita la senyora B. en la seva queixa. I això és exactament el que sempre he fet, també en aquest cas. Buscar la veritat en tota aquella història de la qual, a més, jo n'era la víctima.

Una queixa que inclou falsedats i que omet fets rellevants

La senyora B. diu en la seva queixa: «Durant la conversa, se'm va preguntar per una periodista, i jo, amb total transparència, vaig explicar qui m'havia sol·licitat el seu contacte i amb quina finalitat. [...] Desconeixia que allò que li havia explicat amb confiança [al periodista que escriu aquestes al·legacions] ho utilitzaria per publicar un article injuriós».

Aquestes afirmacions de la senyora B. no són veritat perquè de «total transparència» no n'hi va haver en cap moment, sinó un cúmulo de mentides, contradiccions i evasives —per part d'una persona que és la «responsable de Comunicació Institucional» de l'Ajuntament de Tarragona— que només van poder ser desemmascarades perquè aquest periodista havia fet la seva feina a l'hora de contrastar dates i informacions. La senyora B. va ser posada al corrent de què havia passat i del perquè de les preguntes que li feia des del primer moment. No era, d'aquesta manera, una conversa informal, privada ni confidencial, ni tampoc m'havia explicat res «amb confiança», ans al contrari.

La senyora B. no era una font d'informació externa sobre uns fets dels quals ella n'era coneixedora i dels quals no n'havia estat partícip, sinó que era un dels personatges que apareixien en aquella història, el paper del qual s'havia de discernir. Havia estat esmentada directament per aquella ex col·laboradora i, per tant, s'havia de contrastar la seva versió dels fets. La responsable de Comunicació Institucional de l'Ajuntament de Tarragona va ser conscient d'això en tot moment.

Quan vaig quedar amb la senyora B., li vaig preguntar directament si havia demanat el telèfon d'aquella ex col·laboradora de la fundació i per què. D'entrada, la senyora B. va negar rotundament conèixer qui era aquella persona. No reconeixia el nom, com si li preguntés per una persona completament desconeguda i de la qual mai n'hagués sentit a parlar. I es va mantenir en aquesta postura força estona. Però un cop li vaig esmentar a qui li havia demanat el telèfon de l'ex col·laboradora i quin dia ho va fer, la senyora B. va recuperar la memòria de cop. I fins i tot sabia el nom d'un familiar d'aquella noia que havia afirmat no conèixer durant uns quants minuts.

Una vegada va admetre que sabia qui era aquella noia, la senyora B. va assegurar que havia demanat el seu número perquè l'alcalde Rubén Viñuales volia fer pregoner de les festes de Tarragona al periodista Carles Francino i creia que la noia tindria el seu contacte. La senyora B. admetia, però, que qui tenia el contacte més estret amb Francino era aquell familiar del qual havia dit el nom.

La senyora B. no va saber explicar per què no va demanar directament el telèfon d'aquell familiar, que és una persona molt coneguda i molt important dins del món del

periodisme del Camp de Tarragona i, en canvi, sí que va demanar el de la noia. De fet, quan la senyora B. va demanar a una periodista el número de telèfon de l'ex col·laboradora de la fundació, hauria pogut demanar perfectament el telèfon d'aquell familiar, que té uns vincles molt directes amb el mitjà on treballa aquella periodista i que també el coneix directament.

I explico tot això perquè, inicialment, la senyora B. va dir que havia demanat el telèfon d'aquella noia perquè li havia sol·licitat l'alcalde de Tarragona, el senyor Rubén Viñuales. La senyora B. assegurava rotundament que l'alcalde només li havia demanat que aconseguís el telèfon del senyor Francino i que ella no li va dir al batlle en cap moment amb qui havia parlat per aconseguir-lo i, ni molt menys, li havia donat el telèfon de l'ex col·laboradora de la fundació. Però allò tampoc era cert. No va ser fins que aquest periodista va posar sobre la taula la incongruència del seu argumentari —les dates no quadraven perquè l'alcalde havia vist en persona el senyor Francino dies abans que la senyora B. demanés el telèfon de l'ex col·laboradora (el detall de tot això es pot llegir en l'article publicat a Porta Enrere el 2 de setembre)— que la senyora B. va ser incapaç d'explicar per què havia demanat el telèfon de la noia quan l'alcalde havia vist Francino en persona. Va ser aleshores quan la senyora B. va admetre que allò que havia dit a aquest periodista durant molta estona no era cert. L'alcalde Viñuales havia demanat directament a la senyora B. el telèfon de l'ex col·laboradora (i no de Carles Francino) per una persona que B. va assegurar que no sabia qui era. I, així i tot, ella li va donar.

La bona praxi

«Els mitjans han de difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjetures i rumors com si es tractés de fets», cita la senyora B. en la seva queixa. I això és el que vaig fer amb l'article publicat el 2 de setembre i els que van venir després sobre aquesta temàtica dels detectius. Vaig contrastar la informació sobre la senyora B. personalment amb ella i d'aquelles preguntes que li vaig fer em vaig trobar, però, opacitat, evasives i mentides. Amb tot, la veritat va sortir a la llum perquè la senyora B. va quedar en evidència davant dels fets i no va tenir més remei que admetre el que havia passat. Això no hauria estat possible si no hagués estat rigorós amb la meua feina prèviament. La senyora B. volia ocultar el seu paper i el de l'alcalde en allò del número de telèfon de l'ex col·laboradora de la fundació.

La senyora B. diu que aquest periodista va publicar «la nostra conversa sense el meu consentiment». Com s'ha explicat, aquella no va ser una «conversa privada», sinó part

de la feina periodística de recerca de la veritat en una història molt delicada com és la de l'assetjament i seguiment a un periodista per part d'uns detectius.

No em calia cap «consentiment» de la senyora B. per publicar perquè ella era conscient de per què li preguntava tot allò. La senyora B. podria haver-se aixecat i marxar sense haver respost a cap pregunta. En lloc d'això, va preferir quedar-se, mentir i intentar confondre aquest periodista que, si no hagués dut els deures fets, hauria estat víctima d'un engany.

De fet, el cas no s'ha quedat aquí perquè quan aquest periodista va trucar a l'alcalde de Tarragona Rubén Viñuales (que B. havia admès que li havia demanat específicament el telèfon de l'ex col·laboradora), aquest va negar qualsevol vinculació amb el seguiment per part de detectius que estava patint, però va admetre que s'havia fet una contractació d'investigadors privats des de l'Empresa Municipal de Transports (EMT). Aquella contractació, tal com ha demostrat aquest periodista en una sèrie d'articles (vegeu l'annex al final d'aquestes alegacions), presenta un munt d'irregularitats. De fet, la presidenta de l'EMT (i tinenta d'alcalde de l'Ajuntament) es va negar a parlar amb aquest periodista quan la vaig trucar perquè em confirmés allò que havia dit el senyor Viñuales.

La senyora B. diu que he comès «una pràctica contrària als valors de la professió i que atempta contra la confiança i el respecte entre companys». Es veu que ostentar el càrrec de responsable de Comunicació Institucional d'un Ajuntament tan important com el de Tarragona i mentir descaradament a un periodista sabent que aquell professional, en l'exercici de la seva professió, és víctima d'un cas tan greu, no atempta contra «el respecte entre companys».

La senyora B. «reclama» que aquest periodista no la citi més en cap més article. Això és un intent de censura inadmissible, perquè suposaria que si demà la senyora B. és la protagonista d'un fet noticiable, no se la podria esmentar, un cas que no deu tenir cap precedent en la història del periodisme. I per intentar aplicar aquesta censura, la senyora B. argumenta que ella no «exerceix cap càrrec electe, exercint la seva tasca en un segon pla, des de la discreció i professionalitat que el seu lloc de treball exigeix». Això voldria dir que cap persona que no fos un càrrec electe podria ser esmentada en cap mitjà de comunicació. Es podrien posar moltíssims exemples de persones (siguin treballadores públiques o no) que, dins d'una institució o en un partit polític, sense ser càrrecs electes, han ocupat portades i han estat protagonistes o simplement han estat esmentats en articles periodístics (el més recent, el cas Koldo, on aquesta persona no és un càrrec electe, precisament).

En aquest cas (i en tots el que he publicat) s'ha intentat trobar la veritat dels fets. En l'article motiu de queixa de la senyora B. es poden seguir els passos de la investigació que vaig realitzar i per què vaig acabar parlant amb la senyora B., el senyor Viñuales i l'agència de detectius Sexto Sentido, per exemple. No va ser una tria aleatòria, sinó justificada pels fets.

Sempre he intentat ser el més rigorós possible i ser estricte amb les bones pràctiques del periodisme.

Demano que es tinguin per presentades les meves al·legacions, que es reconegui que he obrat adequadament en relació amb el Codi Deontològic i que es desestimi la queixa de la senyora B..

PONÈNCIA

Ens trobem davant d'un cas en què es confronten les actuacions de dos periodistes col·legiats i en què el punt de partida, a l'hora de fer-ne una anàlisi rigorosa, és la presumpció que tots dos pretenen actuar de forma correcta des del punt de vista de l'ètica professional.

Cal anar desgranant un per un els fets i les acusacions creuades per anar-ne traient l'entrellat. I cal també separar curosament allò que té relació directa amb l'ètica informativa d'allò que són possibles posicionaments polítics o divergències respecte a l'actuació institucional.

En primer lloc, s'ha de rebutjar de forma contundent la pretensió expressada per B. en el sentit que reclama "no ser citada en cap altra publicació d'aquest periodista, atès que no exerceixo cap càrrec electe i sempre he desenvolupat la meua tasca en un segon pla, des de la discreció i la professionalitat que el meu lloc de treball exigeix". D'acord amb el principi de llibertat d'expressió i de llibertat informativa cap persona no hauria de poder reclamar una cosa així, si les circumstàncies informatives aconsellen la cita. Però menys pot fer-ho una persona que, per més que ho vulgui fer discretament, exerceix un paper actiu en la cadena informativa. La comunicació corporativa és una forma digna d'exercici de la professió, però té les seves servituds, i sens dubte una n'és aquesta.

Pel que fa a les presumptes vulneracions dels articles 1 i 2 del Codi Deontològic, hi ha pocs motius per avalar la queixa. L'article 1 es refereix a l'obligació d'"*informar de manera acurada i precisa*". Com diu el periodista implicat, la demandant no nega en cap moment que els fets relatats no siguin certs. O, si més no, sembla evident que

certa és l'existència de la conversa entre ells i les manifestacions fetes en el curs de la mateixa. L'article 2 demana “*evitar perjudicis per informacions sense prou fonament*”. És impossible determinar si del conjunt de la informació publicada pel senyor Marrasé se'n poden derivar perjudicis per a terceres persones, o per a les institucions implicades. En qualsevol cas, estem davant d'una peça de periodisme d'investigació amb molts aspectes i matisos que, en línies generals, sembla ben documentada. Per descomptat, no es poden comptabilitzar aquí com a “perjudicis” les relacions que es fan de fets provats. Si fos així, qualsevol persona que se sentís afectada per una informació que li és desfavorable podria apel·lar al Codi Deontològic. I justament, com han dit alguns referents de la professió, la missió dels periodistes és publicar precisament allò que algú vol que no se sàpiga. Però encara menys hi ha motius per a que una cap de comunicació se senti perjudicada pel fet que surtin a la llum manifestacions que ella ha fet en l'exercici de les seves funcions, si realment han estat transcrits de manera acurada.

Queda, com a tasca més complexa, l'anàlisi de la queixa pel que fa al possible incompliment de l'article n. 4, que es refereix a la utilització de mètodes lícits i dignes per obtenir la informació. És ben cert que aquest article diu en el seu primer paràgraf: “*És inacceptable l'ús de càmeres ocultes i de qualsevol altre procediment subreptici o enganyós per obtenir informacions, imatges i testimonis. També és inadmissible la interceptació i la difusió no consentida de material privat procedent de la telefonia mòbil, la missatgeria electrònica i altres suports de comunicació*”. Si prenem aquest fragment com un imperatiu categòric, ens trobaríem davant d'una clara transgressió, tant pel que fa a l'enregistrament de la conversa com pel que fa a la seva difusió. Ara bé, el codi (com fan la immensa majoria dels codis periodístics de tot el món) obre excepcions respecte a aquesta norma general. L'excepcionalitat, en el cas del codi català, està expressada així al següent paràgraf del mateix article: “*En poden ser excepcions les situacions relacionades amb fets o esdeveniments d'inequívoc interès públic quan no hi hagi cap altra opció per donar compliment adequat al dret a la informació*”. Són paràmetres que, en no poder-se quantificar, ens introdueixen en el camp de l'opposable. Per determinar si en aquest cas concret era permisible l'actuació del senyor Marrasé, es poden fer aquestes consideracions:

- Es tracta d'una actuació que s'inscriu clarament en l'àmbit del periodisme d'investigació. I els fets relatats en el conjunt de la peça sí que són d'interès públic, si més no per al públic que podem considerar “target” del digital “Porta enrere”.

- És plausible pensar que la senyora B. potser no hauria explicat les mateixes coses davant d'un giny que hagués enregistrat la conversa. Però ella en cap moment va invocar l' "off the record" ni abans ni després de la seva conversa amb el senyor Marrasé.
- El periodista podia tenir interès a enregistrar aquesta conversa i d'altres que hagués pogut mantenir per confeir la peça per tal de conservar una prova fefaent davant de possibles reclamacions o desmentiments.
- En el camp legal, té una consideració molt diferent l'enregistrament subreptici si qui ho fa és precisament una de les persones participants a la conversa. Si es dona aquesta circumstància, la permissivitat és molt més gran que si el que s'enregistra són converses de tercers.
- Podem imaginar que un periodista pot tenir una memòria suficient per retenir al seu cap tots els termes d'una conversa mantinguda per ell mateix en un temps raonable. Quina diferència hi hauria entre fer ús d'aquesta capacitat retentiva o enregistrar mecànicament la conversa? A efectes pràctics, cap.

Tot condueix a inclinar-se per pensar que l'actuació del senyor Marrasé s'inscriu en el camp de l'excepcionalitat a què ens referíem abans.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

En el contenciós produït entre la Sra. N.B. i el Sr. Rafa Marrasé pel fet d'haver publicat aquest una conversa mantinguda amb ella que havia enregistrat de manera inadvertida no es donen les condicions per assumir que hi hagi hagut cap transgressió del Codi Deontològic.

Expedient núm. 33/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa, traslladat per la plataforma d'atenció ciutadana de la Generalitat, de M.C.G. en relació a una sèrie de notícies publicades al digital El Caso (El Nacional) sobre l'assassinat del seu germà. La denunciante es queixa que es van publicar fotografies i informació personal de la víctima sense consentiment de la família, que suposadament es van difondre informacions falses i que es van filtrar dades que estaven sota secret de sumari. Per tot plegat, es podrien haver vulnerat els criteris 3, 4, 5 i 9 del Codi Deontològic, així com el punt 4 de l'Annex B.

ANTECEDENTS

El 14 de novembre de 2025, el CIC rep un correu electrònic, remès per la plataforma d'atenció ciutadana de la Generalitat, amb una queixa de M.C.G. sobre una sèrie de notícies publicades al digital El Caso (El Nacional) sobre l'assassinat del seu germà. La denunciante havia enviat inicialment l'escrit al departament de Presidència de la Generalitat, que en primera instància li va respondre que no hi havia hagut cap vulneració del Codi Deontològic, ja que el mitjà s'havia limitat a exposar els fets sense incloure el nom ni la imatge de la víctima. M.C.G., però, va mostrar la seva disconformitat amb aquesta resposta, tot enviant més documentació. Va ser en aquest punt que, des de la Generalitat, es va traslladar el cas al CIC.

La queixa fa referència a tres articles publicats a El Caso el dia 2 de febrer de 2024 amb els següents titulars: "Les mentides i l'obsessió de l'Albert amb un bar en fallida a Sant Feliu acaben en l'assassinat del Ricky"; "Reconstrucció del crim: l'Albert mata el Ricky i l'intenta cremar a només 800 metres del lloc dels fets"; i "Una trucada i dos errors delaten l'Albert després de matar i cremar el seu amic Ricky a Cornellà".

La reclamant considera que, amb la publicació d'aquests articles, El Caso estaria vulnerant el dret a l'honor i la intimitat de la víctima, tot causant-li una re-victimització especialment dolorosa per a la família. M.C.G. exposa que, malgrat ser el seu germà una persona anònima, en els articles es va publicar la fotografia sense pixelar del rostre de la víctima i dades personals que el feien identificable, possiblement extretes del cartell que la pròpia família va elaborar per difondre durant les primeres hores de la desaparició. Tota aquesta informació personal de la víctima, al·lega la denunciante, la va difondre posteriorment el mitjà sense el coneixement ni consentiment previ de la família, tot afegint que en els articles es va utilitzar un llenguatge "feridor", es va incloure "informació falsa" i es van filtrar informacions que es trobaven sota secret de sumari. M.C.G. explica que va intentar posar-se en contacte en dues ocasions amb els redactors dels articles, però que mai va rebre resposta, fet que la va portar a dirigir-se a la Generalitat, ja que el departament de Presidència dona suport econòmic al mitjà.

La denunciante aporta un extens marc legal i casos de jurisprudència, però no fa referència a quins punts del Codi Deontològic podrien ser vulnerats. Un cop analitzat el cas, des del CIC es considera que podrien ser els següents:

3. Rectificar les informacions incorrectes

4. *Utilitzar mètodes lícits i dignes per obtenir informació*

5. *Citar les fonts i preservar el secret professional*

9. *Respectar el dret a la privacitat*

Punt 4 de l'Annex B. Permanència dels documents on-line

AL·LEGACIONS

El CIC va enviar la petició d'al·legacions al mitjà el 14 de novembre de 2025 i dues setmanes després se li va fer recordatori, però a data d'avui encara no s'ha rebut resposta.

PONÈNCIA

Els tres articles s'han analitzat en conjunt, tant pel fet que les crítiques de la denunciant són transversals com pel fet que tots tres presenten, en bona part, el mateix contingut.

Pel que fa al punt 3 del Codi Deontològic (Rectificar informacions incorrectes), no s'ha pogut detectar si n'hi ha o no. Malgrat que la queixa afirma que s'han publicat informacions falses, no concreta quines són, de manera que al CIC no li ha sigut possible verificar-les. La informació publicada a El Caso coincideix, majoritàriament, amb la publicada en altres mitjans de comunicació sobre el mateix cas, però sense saber quines són les informacions suposadament falses, al CIC li falta informació per poder determinar si la denunciant té raó o no. De tota manera, aquest punt del Codi també inclou la següent directriu: *“Els mitjans han d'atendre el dret de rèplica quan aquest sigui sol·licitat en termes raonables”*. En aquest sentit, el CIC considera que els redactors de El Caso haurien d'haver atès les explicacions de la família de la víctima, que es va posar en contacte en dues ocasions amb ells, per tal d'escoltar la seva versió i corregir les informacions incorrectes en cas que n'hi hagués.

En relació al punt 4 (Utilitzar mètodes lícits i dignes per obtenir informació), el CIC no pot constatar l'ús de càmeres ocultes ni procediments enganyosos per a obtenir informacions, imatges i testimonis. Tampoc s'ha pogut demostrar que els periodistes d'El Caso paguessin per a obtenir informació, ni que hagin plagiat cap altre mitjà.

El més sensible, per a la família, és l'ús de la fotografia que es va utilitzar en el cartell per a difondre la seva desaparició, i que apareix en dos dels tres articles aportats. En aquest cas, cal recordar que el fet de penjar imatges a les xarxes socials no autoritza

els mitjans a reproduir-les sense permís, de manera que El Caso hauria, efectivament, d'haver demanat permís a la família o a la persona/entitat que l'hagués distribuït per tal de poder-la publicar. El fet que la família hagués difós inicialment la imatge per tal de demanar suport en la recerca no eximeix el mitjà de l'obligació de demanar aquest permís.

Finalment, el punt número 4 també fa referència a l'ús sistemàtic de titulars enganyosos, coneguts com a clickbait o pescaclics. Els tres titulars analitzats, tot i no contenir enganys pròpiament dits, sí que semblen haver estat redactats amb la clara intenció d'atraure el màxim nombre de visites possibles, utilitzant la tècnica de "l'esquer", l'exageració i l'omissió d'informació per tal de generar la màxima expectativa possible. A més, el contingut dels tres articles és bastant similar però amb titulars diferents, de manera que sembla una estratègia per intentar atraure el màxim nombre de visualitzacions possibles.

El següent punt a analitzar és el 5 (Citar les fonts i preservar el secret professional). En aquest cas, El Caso explica molts detalls del cas sense revelar-ne les fonts, o com a màxim fent referència a fonts genèriques que no es poden identificar ("fonts properes a la família del jove assassinat", "fonts properes a la família del Ricky", "així ho han explicat diverses fonts a ElCaso.Cat", "els investigadors dels Mossos d'Esquadra estan convençuts..."). L'ús de fonts tan anònimes pot portar el lector a dubtar de la credibilitat del relat, però també és cert que els periodistes tenen l'obligació moral de protegir-les si aquestes els ho demanen de forma explícita. En tot cas, aquesta confidencialitat serveix per donar detalls -en algunes ocasions, escabrosos- del cas, però no es detecta cap cas en què s'hagi utilitzat per criticar o atacar la víctima.

Pel que fa al punt 9 (Respectar el dret a la privacitat), el Codi Deontològic diu que les persones han de ser "tractades amb respecte i dignitat", així com "evitar les intromissions innecessàries i les especulacions gratuïtes sobre els seus sentiments i circumstàncies". Concretament, el Codi diu que "Danyar de forma injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort, contravé l'ètica periodística". En aquest cas, els detalls que es donen sobre la vida privada de la víctima fan només referència a la relació que tenia amb el presumpte assassí i, per tant, són necessàries per entendre el mòbil del crim i el context del cas. Malgrat que les tres peces estan redactades en un to clarament sensacionalista -el que la família pot entendre com un "llenguatge feridor"-, en cap moment es falta al respecte

a la memòria ni la dignitat de la víctima; al contrari, de la lectura dels tres textos se'n desprèn que era una persona correcta i treballadora, sense enemics.

Finalment, el darrer punt del Codi que es podria haver incomplert és el punt 4 de l'Annex B, que fa referència a la permanència dels documents online ("dret a l'oblit"). En aquest cas, es produeix un xoc entre l'interès públic que pot generar un cas d'aquestes característiques, ja que es tracta d'un assassinat, amb la situació d'angoixa que pateix la família de la víctima en reviure la situació cada vegada que ho llegeix. Davant d'aquesta situació, el CIC recomana al mitjà la retirada de la imatge de la fotografia de la víctima que apareix en dues de les tres informacions, ja que, com s'ha mencionat prèviament, no compta amb l'autorització de la família per a publicar-la. En canvi, en el cas del text no en veu necessària la seva retirada ja que, malgrat contenir titulars i expressions sensacionalistes, generalment es limita a informar sobre l'assassinat, el seu context i les seves causes, fet que es pot considerar una informació d'interès general.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Caso ha incomplert parcialment el punt 3 del Codi Deontològic, ja que no s'ha respost a la família de la víctima quan aquesta ha demanat explicar la seva versió. En canvi, el CIC no pot verificar si s'haurien hagut de rectificar informacions incorrectes perquè aquestes no han pogut ser identificades.

El mitjà també ha incomplert el punt 4 del Codi, en publicar una fotografia de la víctima sense permís de la família i en utilitzar la tècnica del clickbait per aconseguir més visites. En canvi, no hi ha constància que s'hagin incomplert els punts 5 ni 9. En relació al punt 4 de l'Annex B, es recomana que es retiri la imatge de la víctima que apareix en dues de les tres informacions, mentre que en el cas dels textos no es veu necessària la seva retirada.

Pel que fa l'expedient 32/2025, es dona compte de les gestions fetes pel CIC i del posterior tancament de l'expedient, prèvia resolució de la presidència, donada la resposta del mitjà

Resolució de la presidència expedient núm. 32.2025

Escrit de queixa del senyor C.P. en relació al programa L'Altaveu del canal 2Cat presentat per la periodista Danae Boronat i, més concretament, per l'espai **Nissagues catalanes**, que repassa la història de famílies catalanes destacades. El dilluns 13 d'octubre van dedicar l'anàlisi a la família Lara, fundadora del grup editorial Planeta.

Segons el reclamant, la periodista Silvia Taulés conversa amb la conductora del programa sobre el fundador del grup Planeta, i *"diu que és andalús i que va venir a Catalunya "com tanta gent a Catalunya en aquells anys" i que va venir "amb la idea de crear una editorial"*.

Segons la queixa presentada, en aquest espai s'amaguen detalls importants del passat del fundador de la nissaga, José Manuel Lara Hernández, la qual cosa assenyala que pot vulnerar el criteri 1 del Codi Deontològic.

Manifesta que no s'informa de manera acurada i precisa, amagant fets rellevants importants que poden portar a l'equívoc a les noves generacions que desconeixen la història.

Silvia Taulés, periodista que s'encarrega de coordinar i presentar la secció al costat de Boronat, va explicar d'on sorgia l'empresa, qui va ser José Manuel Lara Hernández però segons afirma la queixa "Ell va participar activament en la repressió política a Catalunya, i va esdevenir el cap del Sindicato Vertical de Artes Gráficas, lloc des del qual va aconseguir bastir el seu imperi editorial", fet que no citen en el programa.

La presidència i la secretaria general del CIC, un cop rebuda la queixa i admesa a tràmit, van sol·licitar a la direcció del mitjà les corresponents al·legacions en data 20 d'octubre de 2025.

En resposta a la petició, el director de 2cat va respondre unes hores més tard:

"El motiu de la queixa a la qual us referiu ha estat corregit avui en el mateix programa, l'Altaveu.

Us envio el fragment:

<https://x.com/rvecatalunya/status/1980292644543795241?s=46>

Vista la resposta del mitjà, aquesta presidència resol:

ACORD:

Procedir al tancament de l'expedient donat que el propi mitjà ha pres les mesures corresponents per rectificar a temps la informació donada pel programa L'Altaveu.

Que tot i així, cal extremar les mesures de control per evitar que es produeixin situacions d'aquest tipus.

Que es notifiqui a les parts implicades per al seu coneixement i als efectes oportuns.

Per últim, s'inclou un expedient de tramitació no ordinària, contemplat així per tractar-se d'un expedient el motiu del qual ja s'ha tractat en ocasions anteriors:

Expedient núm. TNO A/2025

ASSUMPTE: Escrit de queixa rebut al Consell de la Informació de Catalunya en relació a la participació de la periodista Helena Garcia Melero, conductora d'un programa de 3cat, a una campanya publicitària de televisió.

ANTECEDENTS

El dia 27 d'octubre de 2025 va entrar al CIC a través del formulari de queixa online un escrit presentat pel senyor R.E. relatiu a la periodista de 3cat Helena Garcia Melero, conductora del magazine matinal "*Tot es mou*". La queixa fa referència a la seva participació en una campanya publicitària emesa per la mateixa cadena pública catalana, relativa a la residència per a gent gran "Los Tilos", difosa en diverses emissions del canal.

El reclamant considera que la participació de la periodista en aquests espots podria contravenir el criteri 7 del Codi Deontològic.

La persona que presenta la queixa aporta com a prova un vídeo enviat al CIC per WhatsApp. Aquest vídeo correspon a l'emissió del dia 25 d'octubre de 2025, i concretament va ser emès en antena a les 20.44 hores.

Visionat aquest anunci, es pot constatar com la senyora Garcia Melero és la protagonista única d'aquesta campanya publicitària, sobre la residència per a la gent gran "Los Tilos".

AL·LEGACIONS

Recuperem les al·legacions del mitjà corresponents a l'expedient 16/2024 i 21/2024 que corresponen a queixes presentades també per campanyes publicitàries de la mateixa periodista i que el CIC considera que són d'aplicació per aquest expedient, de manera que es contempla l'expedient com de tramitació no ordinària:

“EXPOSEM

Primer.-Que el FCIC té com a finalitat vetllar pel compliment dels principis d'ètica professional periodística que consten en el Codi Deontològic.

Segon.- Que el queixant considera vulnerat el criteri 7 del Codi Deontològic que versa sobre “evitar el conflicte d'interessos” on s'exposa que “com a norma general, els professionals de la informació han d'evitar qualsevol situació de conflicte d'interessos, ja sigui d'àmbit polític, comercial, econòmic, financer o familiar, que posi en qüestió la credibilitat i imparcialitat de la seva funció.”

Tercer.- Que el format telepromoció és un format permès per la normativa audiovisual per aquest tipus de programes. Format en el qual, el presentador o qualsevol dels protagonistes del programa, utilitzant l'escenari, l'ambientació i l'atrezzo del programa, exposen per un temps clarament superior a la durada d'un missatge publicitari les característiques d'un bé o servei. Comentar també que, en compliment de la normativa vigent, quan s'emet aquest tipus d'espai es sobreimpressiona sempre la transparència de 'Publicitat' per tal d'advertir a l'espectador que està davant d'un espai publicitari amb el que l'espectador, en tot cas, sap que està davant d'un contingut estrictament publicitari i no de cap altra naturalesa.

Quart.- Que el llibre d'estil de la CCMA regula, a més, les situacions en les quals un professional de la CCMA pot fer publicitat. En aquest sentit, “els professionals que treballen per a la CCMA en l'elaboració i presentació de continguts estrictament informatius no poden fer publicitat ni participar en promocions comercials”.

Cinquè.- Que l'Helena Garcia Melero forma part de l'equip del Tot es mou no pertany als equips d'informatius de la CCMA. Sisè.- Que en base a tot el que s'ha exposat, no creiem vulnerat el criteri 7 del Codi Deontològic.”

CONSIDERACIONS I PONÈNCIA

De queixes sobre periodistes que fan publicitat, el Consell de la Informació de Catalunya ja n'ha vist i tractat una quantitat considerable i unes quantes referides a actuacions similars exercides per periodistes de TV3, com en el cas que ens ocupa. Per això, el CIC davant el gran nombre de queixes analitzades relacionades entre sí, creu que és d'aplicació el mateix contingut de ponències anteriors.

(Veure per exemple:

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/12/certificacio_acordPleCIC_212024SS.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/12/certificacio_acordPleCIC_162024SS-1.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2024/02/certificacio_acordCIC21.2023SS.pdf

https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio_exp1.22SS.pdf

<https://cic.periodistes.cat/wp-content/uploads/2022/04/certificacio-exp-10.22SS.pdf>)

El fet que una normativa legal empari o no la fórmula anomenada telepromoció és quelcom que no ha de ser pres en consideració a l'hora d'avaluar el capteniment deontològic d'una actuació professional. Tampoc el fet d'advertir amb un rètol que es tracta d'un espai publicitari justifica la participació d'un professional del periodisme en el mateix. Cas d'ometre's aquest avís, estaríem parlant d'una altra mena de transgressió del Codi.

Així mateix, la CCMA sol emparar-se en la formulació que sobre aquest assumpte va quedar plasmada en el llibre d'estil de les seves emissores, en el sentit pretès que en quedin afectats només els presentadors dels programes "estrictament" informatius. És prou conegut que sota el nou concepte de l'anomenat "info-entreteniment" s'hi encabeixen programes de tipus magazín on els continguts informatius hi són permanentment presents, i fins i tot en proporcions molt majors que les del minutatge dedicat a l'esbarjo. Ja en ocasions anteriors, des del CIC s'ha instat a la Corporació perquè faci una modificació d'aquest punt del seu llibre de normes.

I si en altres casos hi hagués pogut haver algun dubte sobre les característiques del professional en qüestió, en el que respecta a Helena Garcia Melero pocs dubtes poden caber que els espectadors la veuen com una periodista que ha treballat molts anys com a cara visible de Telenotícies i que continua exercint a la cadena unes funcions eminentment informatives.

Per tot això, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

El Consell de la Informació de Catalunya considera que amb la seva implicació en campanyes publicitàries emeses a TV3 la periodista Helena Garcia Melero incompleix el criteri 7 del Codi Deontològic.

Així mateix el CIC insta un cop més a la CCMA a revisar en un sentit més restrictiu i inequívoc les seves normes respecte a la participació dels seus professionals en campanyes publicitàries o en altre tipus d'actuacions que puguin posar en entredit la seva credibilitat o que puguin crear dubtes sobre la integritat de la informació.

2025

**Consell de la Informació
de Catalunya**

COMUNICATS

COMUNICATS

[El Consell de la Informació i el Col·legi de Periodistes critiquen la mala praxi de Catalunya Ràdio sobre Marc-André ter Stegen](#)

11 març 2025

COMUNICAT CONJUNT. El programa **Que no surti d'aquí** de Catalunya Ràdio es disculpa per difondre afirmacions que vulneren l'ètica periodística. El Col·legi de Periodistes de Catalunya i el Consell de la Informació de Catalunya recorden que la crònica social ha de respectar la veracitat i la dignitat de les persones i subratllen que un mitjà públic com Catalunya Ràdio té l'obligació de mantenir el rigor i la veracitat en tots els seus continguts.

El Consell de la Informació de Catalunya (CIC) i el Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) consideren que Catalunya Ràdio ha **vulnerat els principis ètics del Codi Deontològic del periodisme** en difondre informacions sobre la vida privada del jugador del Barça Marc-André ter Stegen. El programa **'Que no surti d'aquí'** va fer públiques unes afirmacions que, segons el porter blaugrana, "són falses i ofenen públicament la meva esposa, Daniela, perjudicant greument la seva reputació".

Els responsables del programa s'han disculpat, afirmant que **"no expliquem notícies amb vocació periodística"** i han subratllat que el seu espai no representa els serveis informatius de Catalunya Ràdio, sinó que es tracta d'un programa d'entreteniment amb la intenció de fer crònica social.

El Col·legi de Periodistes i el CIC consideren que, encara que sigui un programa d'entreteniment, **no es poden difondre informacions que atemptin contra la dignitat de les persones ni vulnerar la seva intimitat**. A més, **la crònica social ha de complir amb els mateixos criteris de rigor i veracitat** que qualsevol altre tipus d'informació.

Expressem la nostra preocupació perquè un mitjà públic com Catalunya Ràdio participi en una tendència creixent als mitjans de comunicació, **on es confonen l'entreteniment i la**

informació amb l'únic objectiu d'augmentar l'audiència. Els oients quan escolten la sintonia de Catalunya Ràdio li atribueixen la credibilitat informativa que mereix, independentment de quin sigui el programa.

El Parlament i el CIC firmen un conveni per defensar l'ètica periodística i combatre la desinformació a Catalunya

Les males pràctiques a les quals recorren suposats mitjans de comunicació representen una amenaça per a l'exercici del periodisme i també per la tasca parlamentària. D'aquí la preocupació compartida i la voluntat de sumar esforços entre el Parlament i el Consell de la Informació de Catalunya (CIC) per preservar la qualitat democràtica.

REDACCIÓ. El **Parlament de Catalunya** i el **Consell de la Informació de Catalunya (CIC)** van signar dimarts un conveni per “*establir un marc estable de col·laboració institucional que permeti avaluar, assessorar i protegir el bon exercici del dret a la informació dins l'àmbit parlamentari*”. L'acord entre la institució de la sobirania popular i l'entitat que vetlla pel compliment del Codi Deontològic de la professió periodística simbolitza la voluntat de combatre la desinformació i l'extensió del discurs d'odi.

Les males pràctiques a les quals recorren suposats mitjans de comunicació representen una amenaça per a l'exercici del periodisme i també per la tasca parlamentària. D'aquí la

preocupació compartida i la voluntat de sumar esforços per preservar la qualitat democràtica.

El conveni entre el Parlament i el CIC està vinculat a l'aprovació, en la reunió de la Mesa del 6 de maig del 2025, de les *Normes d'acreditació i accés dels mitjans de comunicació al Parlament de Catalunya*. En elles s'estableix que el periodista haurà de firmar *“el seu compromís amb el compliment del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya”*. Des del CIC, es considera molt positiu que el compliment ètic constitueixi el criteri essencial de les acreditacions. Perquè sense normes deontològiques, no podem parlar de periodisme, sinó d'instruments que degraden la vida democràtica. D'aquí que en el conveni, el CIC es compromet a *“donar l'opinió i assessorar el Parlament sobre l'ecosistema mediàtic català, especialment pel que fa a la distinció entre mitjans que compleixen els criteris d'ètica periodística o plataformes i canals que actuen fora d'aquests principis, entre altres aspectes”*.

En el text de les *Normes* es diu textualment que *“l'acreditació s'atorga als periodistes, fotògrafs i equips de rodatge que treballen per a mitjans de comunicació bona fide i compromesos amb els principis ètics de la professió periodística i amb el codi Deontològic de Catalunya”*. De la mateixa manera que a l'hora de concedir acreditacions es considera un valor a tenir en compte el fet que el mitjà disposi del segell del Consell de la Informació de Catalunya de compromís amb l'ètica periodística”.

Tal com reconeix el Parlament, el CIC *“és una entitat independent d'autoregulació de la professió periodística a Catalunya, que té la finalitat de vetllar pel compliment dels principis d'ètica professional periodística continguts en el Codi Deontològic”*. El CIC, com es recorda en el conveni, atorga el *Segell de Compromís amb l'Ètica Periodística* *“a tots els mitjans que voluntàriament s'hi adhereixin. Aquest segell acredita que aquests mitjans es comprometen a respectar el Codi Deontològic, reconeixen l'autoritat moral del CIC i accepten la seva mediació davant els ciutadans que considerin vulnerat el seu dret a una informació elaborada amb els criteris ètics”*.

En aquest marc, el conveni estableix que *“si alguna sol·licitud d'acreditació comporta dubtes sobre la seva concessió, el Parlament podrà sol·licitar un informe previ al Consell de la Informació de Catalunya que serà elevat a la Mesa perquè el pugui tenir en compte abans d'adoptar una decisió definitiva”*. L'acord d'assessorament va més enllà de sol·licituds

puntuals com aquestes, i estableix que el CIC es compromet a “donar suport tècnic o metodològic a iniciatives comunes que promoguin al dret a una informació veraç, contrastada i elaborada segons els valors professionals del periodisme”.

Mil resolucions en 28 anys

Els periodistes catalans han estat precursors dins l'estat espanyol a l'hora de prendre iniciatives en defensa de la deontologia. I, des del CIC, considerem que el conveni amb el Parlament és una mostra més d'aquesta voluntat d'estar a l'altura de les demandes socials de cada moment. El II Congrés de Periodistes Catalans celebrat el mes d'octubre de 1992, [va donar a llum el Codi Deontològic](#), “l'instrument que expressava la seva voluntat de defensa d'uns mitjans de comunicació lliures i responsables, en el marc d'una societat plural i democràtica”.

El Codi Deontològic és una declaració de principis que, sustentada en dotze criteris, vol estimular la constant reflexió autocrítica sobre els valors ètics que han de prevaler en l'exercici de la professió periodística. Els antecedents d'aquesta voluntat d'autoregulació cal cercar-los en els Press Councils dels països amb llargues tradicions democràtiques.

El Codi, subscrit i assumit voluntàriament per professionals i mitjans de comunicació de Catalunya, ja preveia en la seva declaració final la necessitat de constituir un organisme arbitral, representatiu, plural i independent dels poders públics que, al marge de les

atribucions dels òrgans judicials, exercís una autoritat moral i vetllés pel compliment i observança dels dotze criteris recollits en el document.

El Col·legi de Periodistes de Catalunya, que ja havia estat l'impulsor i l'inspirador del Codi, va prendre la decisió de promoure una entitat que pogués acomplir amb eficàcia aquesta missió d'autoritat moral, des del mateix si de la societat, que era la dipositària del dret constitucional de les llibertats d'informació i d'expressió. Així neix el Consell de la Informació de Catalunya l'any 1997.

Formaven part d'aquest consell un conjunt de dones i homes que tenien com a missió jutjar les transgressions de la deontologia periodística que els mateixos periodistes havien plasmat en el Codi. La varietat mateixa dels seus membres garantia la seva independència de criteri: juristes, sociòlegs, professors d'ètica, de deontologia, de comunicació, responsables d'entitats cíviques i periodistes.

Després de dos anys de funcionament, i amb la finalitat de dotar el Consell de personalitat jurídica pròpia, el Col·legi de Periodistes va decidir donar al CIC la condició de Fundació. L'òrgan de govern de la Fundació és un patronat format a títol personal per membres del Col·legi de Periodistes de Catalunya, mitjans de comunicació social de Catalunya, universitats, entitats cíviques i col·legis professionals. Amb el Consell de la Informació de Catalunya, els periodistes catalans posen en mans de la societat una eina que garanteixi un exercici efectiu de la llibertat i de la responsabilitat, del rigor, l'eficàcia, el pluralisme i la independència professional.

El Consell de la Informació de Catalunya (CIC) va assolir l'any passat una fita important: arribar a les mil queixes rebudes sobre possibles vulneracions del Codi Deontològic, des de la seva creació, fa 28 anys. Cada queixa rebuda representa una oportunitat per reflexionar i millorar les pràctiques periodístiques, contribuint així a una societat més ben informada i crítica. Una bona part d'elles han servit per crear jurisprudència i fixar les bases de la ètica periodística.

I no només s'han rebut escrits de queixa: l'activitat del CIC ha estat diversa: passa per la difusió de [recomanacions i comunicats](#) sobre temes d'actualitat, [jornades](#) per analitzar les principals preocupacions ètiques o consultes entre professionals del sector

2025

**Consell de la Informació
de Catalunya**

ACORDS DEL PATRONAT

ACORDS DEL PATRONAT

COMPTE D'EXPLOTACIÓ DE L'EXERCICI 2024 (comparatiu amb el 2023)

	EXERCICI 2024	EXERCICI 2023
INGRESSOS:		
- Aportacions empreses patrocinadores.....	37.483	38.241
- Ingressos financers.....		
- Subvencions.....	7.000	10.700
- Reversió crèdits de dubtós cobrament.....		
- Reversió de crèdits comercials i similars....		
- Ingressos Excepcionals.....		
TOTAL INGRESSOS	44.483	48.941
DESPESES:		
- Sous i salaris.....	-20.785	-20.160
- Seguretat Social.....	-6.645	-6.449
- Lloguers.....	-3.338	-3.235
- Subministraments.....	-3.338	-3.235
- Serveis d'administració.....	-2.182	-2.118
- Material d'oficina.....	-164	-113
- Amortització de les inversions	-1.336	
- Crèdits de dubtós cobrament.....		-417
- Altres despeses.....**	-7.910	-4.764
- Despeses financeres.....		
- Pèrdues per crèdits incobrables i similars...		-9.739
TOTAL DESPESES	-45.697	-50.231
RESULTAT D'EXPLOTACIÓ	-1.214	-1.289

** La partida d'altres despeses correspon principalment a serveis de gestoria, telefonia, despeses informàtiques i a l'elaboració de 3 estudis:

- Elaboració de l'estudi Recomanacions deontològiques sobre l'emergència climàtica.
- Elaboració de l'estudi "Tractament del suïcidi als mitjans de comunicació".
- Elaboració de l'estudi "Redefinició de què és un mitjà periodístic?".

ACTIVITATS

FUNDACIÓ
F C C
CONSELL DE LA
INFORMACIÓ DE CATALUNYA

ACTIVITATS CIC 2025

Presentació de l'estudi de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), en col·laboració amb el CAC i el CIC, "Els drets dels col·lectius i persones afectades per discursos d'odi racistes i lgtbi-fòbics difosos a través dels mitjans de comunicació".
15 de gener del 2025.

Intervenció del president del CIC, Josep Carles Rius, a la jornada "Periodisme, reinventar-se per canviar el món", impulsada pel portal de notícies EnPositivo i el Col·legi de Periodistes de Catalunya.
20 de febrer del 2025.

Organitzat pel Sindicat de Periodistes de Catalunya i pel Grupo Hermes de Investigación en Comunicación, amb la col·laboració del Col·legi de Periodistes (CPC), el CIC participa a la jornada "La llei europea de mitjans, una oportunitat per al dret a la informació". 3 de març del 2025

El Parlament i el CIC signen un conveni de col·laboració per defensar l'ètica periodística i combatre la desinformació a Catalunya.
13 de maig del 2025

FUNDACIÓ
F C I C
CONSELL DE LA
INFORMACIÓ DE CATALUNYA

ACTIVITATS CIC 2025

Lliurament dels I Premis de Periodisme de Pau, convocats pel Grup de Treball de Periodisme per la Pau del Col·legi, amb la col·laboració del Consell de la Informació de Catalunya.
Les conselleres del CIC Rebeca Pardo i Magda Oranich van formar part del Jurat.
10 de juny del 2025

I Premi
de Periodisme
de Pau
de Catalunya

Data límit d'inscripció
28 d'abril del 2025

Participació del CIC com a membre expert del Media Pluralism Monitor 2025, contribuint a l'avaluació qualitativa dels riscos per al pluralisme mediàtic a Espanya.
Primer semestre del 2025

El CIC s'adhereix a la concentració per l'assassinat de més de 200 periodistes a Gaza des de l'inici de la guerra.
13 d'agost de 2025

ISRAEL **NO** VOL TESTIMONIS DEL **GENOCIDI**

Callar és
ser còmplice

CONCENTRACIÓ
DIMECRES 13 D'AGOST
PLAÇA SANT JAUME
A LES 19H

#StopGenocideGAZA
#JournalistsNotACrime

DES DEL 7 D'OCTUBRE DE 2023

ALMENYS **238** PERIODISTES ASSASSINATS A GAZA

ACTIVITATS CIC 2025

El CIC organitza els Debats Oberts: Fent camí cap al VII Congrés, on presenta quatre estudis sobre grans desafiaments ètics del periodisme que serveixen per iniciar un procés de reflexió sobre el futur de l'ofici, amb l'objectiu d'actualitzar el Codi Deontològic del periodisme català.
1 i 2 d'octubre de 2025

El CIC crea una eina online i visual que mostra en seqüència esdeveniments ordenats temporalment sobre la gènesi dels principis ètics i del Consell, tot aprofitant la celebració del VII Congrés de Periodistes de Catalunya .
Segon semestre de 2025.

El CIC col·labora en l'actualització del Codi Deontològic del periodisme català, una reforma aprovada amb el 95% del suport dels col·legiats al VII Congrés de Periodistes de Catalunya. El Codi és un instrument fonamental per al treball del CIC com a òrgan autoregulator que vetlla pel seu compliment.
7 i 8 de novembre de 2025.

El CIC, amb el Col·legi de Periodistes i les universitats amb estudis de periodisme i comunicació, organitzen la V Jornada d'Ètica Periodística, una trobada clau entre el món acadèmic i professional per debatre sobre els principals dilemes ètics que afronta avui el periodisme.
12 de desembre de 2025

MEMBRES DEL PATRONAT

Sr. Josep Carles Rius

President de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya

Sr. Josep Rovirosa

Secretari General

Sra. Begoña Muñoz

Secretària tècnica

PATRONS

Sra. Maria José Recoder

Representant del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Sr. Enric Marín

Fac. Ciències de la Comunicació
Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

Sra. Montserrat Arbós

Facultat de Comunicació Blanquerna
Universitat Ramon Llull (URL)

Sr. Marcel Mauri

Facultat de Comunicació
Universitat Pompeu Fabra (UPF)

Sra. Arantxa Capdevila

Facultat de Lletres
Universitat Rovira i Virgili (URV)

Sra. Montserrat Melià

Sindicat de Periodistes de Catalunya

Sr. Rafael Jorba

EI PERIÓDICO

Sr. Ramón Casanova

Il·lustre Col·legi d'Advocacia de Barcelona

Sr. Roger Ballescà

Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya

MEMBRES DEL CIC

El Consell de la Informació de Catalunya l'integren un conjunt de dones i homes que tenen com a missió jutjar les transgressions de la deontologia periodística que els mateixos periodistes han plasmat en el Codi. La varietat mateixa dels seus membres garanteix la seva independència de criteri: juristes, sociòlegs, professors d'ètica, de deontologia, de comunicació, metges, responsables d'entitats cíviques i periodistes. Hi ha, en el Consell, molts noms ben coneguts i reconeguts, amb una participació absolutament gratuïta i desinteressada:

Josep Carles Rius, President

Josep Rovirosa, Secretari General

Begoña Muñoz, Secretària tècnica

CONSELLERS/ES

Sandra Balsells

Salvador Alsius

Núria Cornet

Laura Fanals

Joana Gallego

Clara Llubjà

Lluís Martínez

Dolors Massot

Magda Oranich

Ruth Rodríguez

Sergi Solà

MITJANS ADHERITS 2025

ENTITATS

- COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA. Entitat fundadora del CIC
- ASSOCIACIÓ DE MITJANS D'INFORMACIÓ I COMUNICACIÓ (AMIC)
- ASSOCIACIÓ CATALANA DE PREMSA COMARCAL (ACPC)
- ASSOCIACIÓ DE PUBLICACIONS PERIÓDIQUES EN CATALA (APPEC)

Mitjans adherits

- 3D8. Publicacions Penedès
- EL3DEVUIT.CAT
- ARA
- AGROactivitat
- ALDIA.CAT
- BANYOLES TV (Dracvisió)
- BETEVÉ
- CALELLA COMUNICACIÓ
- CANAL 21 EBRE. Televisió Teveon Ebre
- CANAL21EBRE.COM
- CANAL TARONJA. Taelus (Anoia, Bagés, Osona i TV Sabadell)
- CANAL TERRES DE L'EBRE (EBRE DIGITAL)
- CATALUNYA CRISTIANA
- CATALUNYA PLURAL
- CORPORACIÓ CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS (CCMA)
- COP D'ULL
- DIARI DE GIRONA

- [DIARI DE L' EDUCACIO](#)
- [DIARI DE LA SANITAT](#)
- [DIARI DEL TREBALL](#)
- [DIARI ONLINE JORNALET](#)
- [DIGITAL HITS](#)
- [Doble Columna](#)
- [EBRE DIGITAL](#)
- [EL PAIS](#)
- [EL 9 NOU \(OSONA-RIPOLLÈS, VALLÈS ORIENTAL\)](#)
- [EL 9 TV](#)
- [EL 9 FM](#)
- [EL PERIÓDICO](#)
- [EL PRAT COMUNICACIÓ](#)
- [EMPORDÀ TV. TELEVISIÓ DE ROSES](#)
- [EL PUNT-AVUI](#)
- [ELSETEMBRE.CAT](#)
- [EUROPA PRESS DE CATALUNYA](#)
- [F REVISTA DE FOMENT](#)
- [GRUP FLAIX \(flaix fm, flaixbac\)](#)
- [JUNIOR REPORT](#)
- [LA RELLA, REVISTA DEL LLUÇANÉS](#)
- [IMAGINA RÀDIO](#)
- [LA BORJA](#)
- [LO PEDRÍS](#)
- [LA DIRECTA](#)
- [LA VANGUARDIA EDICIONS](#)
- [L'INDEPENDENT DE GRÀCIA](#)
- [L'ESPORTIU](#)

- [MATARÓ RADIO](#)
- [MOLA TV](#)
- [MOLA FM](#)
- [NATIONALIA.CAT](#)
- [NACIÓ DIGITAL](#)
- [PAUTA MEDIA](#)
- [PIRINEUS TV](#)
- [RÀDIO PROXIMA FM](#)
- [RAC 105 i RAC 1](#)
- [RÀDIO ROSSELLÓ](#)
- [RÀDIO ESTEL](#)
- [RÀDIO MARINA](#)
- [RÀDIO RIPOLL](#)
- [RÀDIO TRINIJOVE](#)
- [RÀDIO SANT CUGAT \(EPEL CUGAT\)](#)
- [RÀDIO CIUTAT DE BADALONA](#)
- [REGIÓ 7](#)
- [REGIÓ.CAT](#)
- [REPORT.CAT](#)
- [REVISTA DE BANYOLES](#)
- [REVISTA CAPÇALERA](#)
- [REVISTA LA CABANA](#)
- [REVISTA LA FARGA. \(revista de Salt \)](#)
- [REVISTA PLUJA DE ROSES](#)
- [REVISTA LO PEDRÍS.](#)
- [REVISTA LO RAFAL.](#)
- [REVISTA OPCIONS.](#)
- [CUGAT MEDIA \(EPEL CUGAT\)](#)

- [SEGRE](#)
- [SER CATALUNYA](#)
- [SPORT](#)
- [TELEVISIÓ DE RIPOLLÈS](#)
- [TELEVISIÓ DE BADALONA](#)
- [TERRAMAR TELEVISIÓ \(GARRAF-PENEDÈS, TARRAGONA\)](#)
- [TRINIJOVE.ORG](#)
- [TITULARS.CAT](#)
- [TV MATARO](#)
- [TV SABADELL VALLÈS \(NOU 2025\)](#)
- [VILAWEB.CAT](#)

SEGELL DE COMPROMÍS ÈTIC

Distintiu públic que acredita que els mitjans de comunicació es comprometen a respectar el Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya

El segell és un distintiu públic que acredita que els mitjans de comunicació es comprometen a respectar el Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya i a publicar les resolucions del CIC que els afectin.

L'objectiu és que tots els mitjans compromesos amb el compliment del codi ètic disposin d'un distintiu públic que ho acrediti. Essent la informació un dels pilars de la democràcia, l'obligació dels periodistes és actuar amb veracitat i explicar de manera honesta i coherent els fets i els temes de l'actualitat. Els mitjans de comunicació adherits al Consell de la Informació de Catalunya que han demostrat i segueixin demostrant el seu compromís a treballar d'acord amb aquests criteris, podran mostrar als seus lectors, televidents o oients, la seva dedicació i comportament a través de l'adopció d'aquest segell de compromís periodístic. La integritat del periodista i dels mitjans de comunicació és la

pedra angular de la credibilitat dels mitjans d'informació.

Amb aquest segell, els mitjans renovaran el seu compromís amb l'ètica periodística i podran reforçar la seva credibilitat davant d'una ciutadania cada dia més perplexa i confusa.

Suposa un reconeixement de la tasca dels mitjans que poden reforçar la seva credibilitat davant dels ciutadans.

Els mitjans de comunicació i entitats adherides al CIC reben un segell de compromís ètic

Aquest ho que els mitjans es comprometen a respectar el Codi Deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

El segell exposa un reconeixement de la tasca dels mitjans que poden reforçar la seva credibilitat davant dels ciutadans.

Més informació sobre com obtenir-ho a cic@periodistes.cat

FUNCIONS PRINCIPALS

01 Vetllar pel compliment del Codi Deontològic de la professió periodística a Catalunya

04 Emetre resolucions, comunicats i recomanacions

02 Atendre les queixes de la ciutadania i entitats

05 Promoure l'ètica periodística a través de la publicació d'estudis i realització de jornades

03 Assessorament en temes relacionats amb l'ètica periodística i els nous reptes professionals